COLECȚIA DANUBIU

H. LANDON

OBSESIE

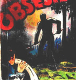

OBSESIE

EDITURA
DANUBIU

18

APAREI

Panglica Albastră

de Edgar Wallace

O capodoperă!..

COLECȚIA DANUBIU
Nr. 18

HERMAN LANDON

OBSESIE

(The hanted fingers)

Traducere de
d. Gh. Popescu

EDITURA DANUBIU
Str. Dr. Istrate 10, București

Nu vi l'ați procurat încă?

Atunci nu trebue să mai întârziați o singură clipă!

Cavalerul Regelui

de Michel Zevaco

Este o capodoperă a romanului de aventuri

O epopee a eroismului

Tirajul fiind redus, nu uitați să vă procurați din timp această perlă a literaturii universale

OBSESIE

de Herman Landon

CAP. I

GELOZIE

Până în ziua aceea, Joyce Forbes nu se gândise niciodată că gelozia ar fi putut să se cuibărească în inima soțului ei. Ea crezuse întotdeauna că gelozia este un viciu al sufletelor mediocre sau josnice, iar Duncan era departe de a fi una sau alta. El era generos, perfect echilibrat, și privea viața în general și în special pe soția sa, cu multă încredere. În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, râsul său era limpede și plin de tinerețe. Un astfel de om părea cu totul opus unui gelos. Iată pentru ce Joyce era foarte mâhnită. S'ar fi zis că dintr'odată un văl ar fi căzut de pe ochii ei, arătându-l sub o lumină nouă pe acest soț, până atunci plin de un umor admirabil. Dar cum a survenit aceasta? S'a întâmplat atunci când ea pronunțase numele lui Clyde Armstrong. Dar in[illegible] nu era nimic neobișnuit. Ea mai vorbise și altă dată în trea-

cât despre Clyde și soțul ei nu arătase de cât un fel de indulgență afectuoasă. Pentru ce această schimbare?

— Mr. Armstrong vine să la castel cu noi, aiasee ea.

O declarație fără importanță. Clyde Armstrong venise foarte des să la castel, de când cunoștea pe soții Forbes. În asemenea ocazii, Duncan obișnuia să se scuze, pretextând că are de lucru în biroul său, în bibliotecă, dar niciodată nu manifestase nici cea mai mică contrarietate. Dacă în forul său interior îl enervau manierele lui Clyde sau glumele sale sarcastice, cinice, el știuse totdeauna să-și mascheze sentimentele.

Dar, de data aceasta, Joyce remarcase o umbră în ochii săi de obicei atât de veseli și ghicise în sufletul lui Duncan un gând searbăd... o nuanță de nedefinit.

— Dragă, zise el, oarecum râzând, nu ți se pare că-l vezi prea des pe Armstrong?

Ochii albaștri-cenușii ai Joycei se lărgiră. Duncan vorbise facetios, fără să facă un reproș; totuși, ea descoperise o notă de amărăciune și de îndoială în aceste cuvinte.

— Ei bine, dragul meu, vezi ceva rău în asta?

El o invălui într'o privire lungă, emoționată, apoi începu să râdă.

— Nu, bine înțeles că nu.

Umbra din ochii săi dispăruse, dar ceva le...

...nu mai persista încă.

— Am vrut să te tachinez numai, adăugă ... ştii prea bine cât de mult doresc eu să ...zi. Regret că nu pot să rămân şi eu. ...t în după amiaza aceasta pe Hurd, cu ...m de discutat despre nişte afaceri.

...moment, respiraţia ei fu precipitată; avu ...că se ascundea o dramă sub aceste ... simple ca şi în umbra fugitivă care ... prin ochii soţului ei. El părea că-şi re... Stătea în faţa ei, înalt şi voinic, zâm... ...scuzându-se parcă. Redevenise el în... ...ericit şi bine dispus. Dar, în interior, ...ce simţea bine că se schimbase ceva. Brusc ...n o strânsese spre el, de manieră sa car... ... stângace, pentru a o săruta. Apoi, pă... ...budoarul ei, dar mersul său îşi pier... ...elasticitatea sa obişnuită. Ea mai păstra ...senzaţia sărutului său, o senzaţie de tris... ...disperată.

...p de o clipă, ea fu tentată să-l cheme ... pentru a-i spune, că dacă el o dorea, ...ra mai revedea niciodată pe Clyde. Dar ...a nu va da o aparenţă îndoielnică unui ... inocent? Inocent desigur, cu toate cele ... mici incorectitudini din partea lui ... Nu vor fi broşte care din non bănuie... ...le care poate că Duncan le şi concepuse? ...teanul de Duncan!...

... îi mai umplea încă gândurile atunci ...Joyce sună camerista şi îşi îmbrăcă o ro... ...„crêpe georgette" de culoare verde

deschis, de o simplicitate delicioasă. Nici [illegible] tă, nici odată ca nu va face ceva ca[illegible] poată jigni pe Duncan. Ca și în trecut, [illegible] fi credincioasă consorei, va fi cu mult [illegible] strictă și mai circumspectă, evitând și [illegible] celei mai mici imprudențe. În special c[illegible] de... Dacă își va permite cea mai mică [illegible] tate...

Cineva bătu în ușe și un servitor a[illegible] că musafirul sosise. Ea porunci să fie in[illegible] în salon, expediă camerista și se examină [illegible] tr'o oglindă uriașe, încărcată în argint, [illegible] arăta reflexul unei frumuseți suple și [illegible] citoare. Părul castaniu strălucea în ond[illegible] uni mar. în jurul unei fețișoare mici, expre[illegible] sive. Ochii, de un albastru cenușiu, [illegible] profunzimea lor o lucire blândă, buzele [illegible] ne și roșii schițau un văg zâmbet.

Ea își atinse gura cu degetul, gândind la [illegible] rutul soțului ei. Un sfârșit strarnic de tandru, [illegible] ascunzând o suferință adâncă! Insfârșit, [illegible] cobori la etajul inferior și pătrunse în salon, o odaie elegantă, de o liniște majestoasă, [illegible] minată într'o manieră plăcută. Clyde se [illegible] că și cu mersul său nonșalant veni să-i s[illegible] mâna. O mulțumi brusc o cuprinse pe da[illegible]

El o studiă o clipă. Obișnuia să privească [illegible] mele, ca un critic, descoperind chiar cele [illegible] mici detalii care scăpau privirilor celor[illegible] bărbați.

— Trandafirașul acesta galben ce conț[illegible] d-voastră este o perfecțiune, murmură el.

Îmi să sper că i-ați pus pentru mine!

— Ce om pretențios! rîse ea glumind.

Apoi, sună să se servească ceaiul.

Ea simțea un fel de apăsare care plutea în aer. Înainte nu se gîndise niciodată că trebuia să aibă în gardă față de Clyde. Acum se forța și știa că Armstrong înțelegea.

— Ți-e teamă de mine, Joyce?... întrebă el pe neașteptate.

Ea tresări și confuzia crescu și mai mult. Era curios cum de putuse el să-i ghicească sentimentele!

— Mi se pare că-ți place să te flatezi, dragul meu!

Vocea ei mai era încă răgușită.

— Bine înțeles, admise el. Este un obiceiu al secolului nostru. Nimic nu flatează mai mult vanitatea unui bărbat decît gîndul că unei femei dragate îi este teamă de el.

— În cazul acesta, vei suferi o decepție. Nu mă tem de d-ta, dar câte odată... câte odată mi-e teamă de mine.

Arroape își mușcă buzele de necaz că pronunțase ultimele cuvinte. Îi venisecă pe buze, fără să știe de ce.

— Este cam același lucru, declară Clyde, zîmbind.

Joyce simțea mărindu-se slăbiciunea. Ea privi spre ușa dublă care unea salonul cu biblioteca. În dosul acelei uși se afla Duncan, care studia hârtiile sale de afaceri.

În timp ce ea se întreba cum ar putea să

schimbe conversația, Clyde se ridică și se plimbă nonșalant. Era slab, suplu, cu o talie deasupra celei mijlocii, avea ochii întunecoși, îndrăzneți și zâmbitori, o față pătrunzătoare și suplă și un ton care lăsa să se întrevadă că-și urmărise norocul și plăcerile sub ceruri variate. Privirea, adesea batjocoritoare și ohramică, ar fi părut necinstită și grosolană la ori care alt bărbat, dar el era Clyde Armstrong și deci i se iertau toate.

— Joyce, murmură el, n'ai un pic de prietenie pentru mine?

— Ba da, zise ea, încercând să răspundă simplu la o întrebare în care se juca cu focul. O știi prea bine.

Ochii lui Clyde, ochii cei mai întunecoși, cei mai profunzi pe care Joyce îi văzuse vreodată, se fixară asupra ei.

— Permite-mi să revin la întrebarea mea. Mai la urma urmei, prietenie este un cuvânt întâlnit în vocabularul sufletelor timide. Îngăduie-mi să-l înlocuiesc prin dragoste.

Privirea sa batjocoritoare se fixă asupra ei. El râse scurt, apoi adăugă cu o voce ezitantă:

— Când am încercat să te îmbrățișez acum câteva zile, nici prin gând nu ți-a trecut să protestezi...

Ea simți cum i se urcă sângele în obraji.

— Era un gest urât din partea ta, zise ea.

Clyde râse iarăși, plin de încredere.

— N'am vrut să te jignesc, draga mea. De când există lumea, femeile cele mai bune au

iubit din totdeauna pe bărbații cei mai răi. Și, la drept vorbind, cu nu sunt chiar atât de rău. Defectul meu cel mai mare este de a fi o ființă umană.

Servirea ceaiului aduse dela sine o oarecare destindere.

In timp ce Joyce turna licoarea aurie în ceștile de porțelan, simți cum o pândea privirea amuzată a lui Clyde, și fu exasperată descoperind cum îi tremură mâna.

— Lămâie sau lapte? întrebă ea cu răceală.

In timp ce-i întindea ceașca, ea se gândi fulgerător la atitudinea pe care trebuia s'o adopte. Mânie? Nu, era mai bine să aibe cu el o explicație pentru a găsi o soluție.

— Clyde..

— Sunt numai urechi, delicioasă prietenă.

— Atunci, la loc și ascultă-mă.

El se supuse, cu un aer batjocoritor.

— Să fim cuminți, Clyde.

— Pentru ce? Viața este prea scurtă. Pentru ce să fim cuminți când ar fi mult mai agreabil să fim romantici?

— Bine. Atunci, vom spune: să fim cinstiți. Putem fi romantici și cinstiți totodată, nu-i așa?

— Mă îndoiesc. Cinstea din romane nu-i de fapt decât timiditate.

— N'am putea totuși să încercăm? Mă gândesc la Duncan. Cred că știi.

— Știu.

El își sorbea ceaiul, supărat foc.

— Există întotdeauna un Duncan dezagrea-

afișul drumului.

— Dar îl iubesc, Clyde.

— Mulțumesc. Asta înțelegi prin onestă și romantism?

— Suntem în fața faptelor.

— Nu, din moment ce susții că-l iubești pe Duncan. După părerea mea, îți faci numai datoria, și datoria este una din cele mai meschine inovațiuni moderne.

— Numește-o cum vrei. Eu îl iubesc pe Duncan și vreau să fiu sinceră cu el.

— Ești sinceră oare și cu tine însuți?

Ea rămase puțin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Eu nu pot să fiu sinceră față de mine însumi și deaceea țin să fiu sinceră cu Duncan.

El zâmbi batjocoritor.

— O femeie care este atât de sinceră cu soțul ei își poate permite prietenia unui bărbat sau un flirt?

— Ascultă, Clyde, doresc ca să mă înțelegi. Atunci când m'am măritat cu Duncan m'am înțeles cu el ca fiecare din noi să ne avem prietenii noștri personali, să trăim după gusturile noastre și să ne păstrăm libertatea.. bine înțeles până la o anumită limită. I-am promis lui Duncan să-i fiu devotată, iubitoare și credincioasă. Asta-i tot ce i-am promis și tot ce așteaptă el de la mine.

— Chiar în cazul acesta, cred că i-ai promis prea mult. Era foarte bine să-i promiți devotament și iubire, cari sunt niște termeni elastici.

Dar fidelitate? Aceasta implică un efort incompatibil cu natura umană.

— I-am promis, Clyde și sunt hotărîtă să fiu o soție bună pentru Duncan.

Un moment, el privi cu un aer batjocoritor fața trandafirie a tinerei femei care se apleacă pe un scaun și înclina gînditoare capul. Instinctiv, el veni să se plaseze în spatele ei și se aplecă deasupra părului ei strălucitor cu reflexe de aramă. Orice urmă de batjocură dispăruse de pe buzele sale, ochii săi arătau o lucire de emoție.

— Ai dreptate... murmură el.

Ea se lăsă și întoarse capul.

— Ce vrei să spui?

Clyde râse amarnic.

— Te iubesc, Joyce. Nu fi atît de sceptică. Prea adesea m-am jucat cu focul; de această dată, flăcările m-au atins și pe mine. Este pentru prima oară când înțeleg și ce înseamnă dragostea. Cel puțin odată în viața mea vreau să mă comport cinstit. Vreau — rîsul său devenise răgușit. — vreau să fiu romantic și cinstit.

Era în vocea sa un freamăt care o mișcă adânc.

— Mulțumesc, Clyde, zise ea, vom continua să rămînem prieteni.

— Da... pentru totdeauna.

Vocea sa era profundă și joasă. El făcu cîțiva pași și își aprinse o țigare. Ea văzu efortul care-i contracta fața sa bronzată.

— Cred că voi pleca pentru cîtva timp, a-

străpşi el. Aerul mării îmi va face bine, şi apoe este mult mai uşor să fii cinstit şi romantic de la distanţă.

Deşi el îşi reluase tonul său uşor, Joyce percepu în vocea sa durerea. Tristeţurile sale o înăspriră. Ea era gata să vorbească, dar în clipa aceia uşa se deschise şi Duncan intră în salon.

CAP. II

LA PIAN

— Hello, Armstrong!

Vocea lui Duncan răsună puternică, ca de obiceiu.

— Vrei să-mi oferi o ceaşcă cu ceai, dragă? Hurd tocmai mi-a telefonat că va veni mai târziu.

Ea îl privi în timp ce turna ceaiul. Era pentru prima oară că voia să stea cu ea şi Clyde. Ce motiv îl determinase să facă acest pas? Să-i fi fost ruşine de gelozia pe care o arătase? Să fi fost în acest pas o manieră de a se scuza?

— Despre ce vorbeaţi? se informă el. Despre teatru sau literatură?

— Nici de una nici de alta, zise Clyde. Spiritele noastre au abordat chestiuni cu mult mai înalte. Sunt ca şi ameţit. Am discutat despre nişte probleme de morală.

— Probleme de morală? repetă Duncan care păru uimit şi încrezut. Acestea sunt problemele pe care vi le inspiră o biată ceşcuţă de ceai?

— Nu cred ca cazul să fi avut vreo vină. Inspiratia venea de mai departe. Dă-ne'și părerea ta, Forbes. Vorbeam despre ceeace se numește cinste romantică.

— Nu prea mă pricep în chestiunea aceasta. Il voiu întreba pe Hurd. El îmi rezolvă cele mai grele probleme. Cinste romantică? Hm... problema îmi pare oarecum chimerică.

— In acest caz, zise Clyde, aruncând o privire pe furiș spre Joyce, noi suntem chimerici. Sper că această chimeră nu se va prelungi...

El izbucni într'un hohot de râs și discuția devii aproape imediat. Mai vorbiră încă câteva clipe, apoi Duncan se scuză, amintind că-l așteapta pe Hurd dintr'un moment în altul. Ușa cea grea se închise în urma lui.

— Nu prea îmi place tipul acesta, de Hurd, remarcă Clyde. Regret că soțul tău este amestecat în afaceri cu el. Este un ticălos.

— Vrei să spui că este necinstit?

— Mai mult încă, este un Boi, un escroc de cea mai ironică speță. Ar trebui ca cineva să-l pună în gardă pe soțul tău.

— Pentru ce nu-l vorbești chiar tu, Clyde?

— Bine, îi voiu vorbi. Dar nu acum. Pentru moment vreau să-mi scot gândul de lucrurile acestea.

El scoase din buzunar un rulou subțire de hârtie.

— N'ai vrea, adăugă el, să încercăm să descifrăm aceasta împreună?

Desfăcu rulul care era manuscrisul unei bucăți de muzică. El era un om cu talente variate și câte odată se simțea să compună bucăți de muzică pe care le aducea întotdeauna lui Joyce ca să le descifreze la pian.

— Pare să fie grozav de complicat, remarcă ea, parcurgând dintr'o privire măsurile scrise.

— Să încercăm totuși, insistă el. Mi-e teamă că voi avea multe de modificat.

Ea merse la pian, cântă câteva măsuri sovăind, apoi continuă cu mai multă hotărâre. În picioare, în spatele ei, și citind notele pe deasupra umerilor tinerei femei, Clyde cântă cu vocea sa puternică de tenor urmat de acompaniamentul încă nesigur al pianului.

Intr'adevăr, bucata plină de triluri și de tremoluri era foarte grea. La un moment dat, ea se opri brusc.

— Masacrez bucata, mărturisi Joyce. Fortissimo-ul este deasupra puterilor mele. Imită o furtună, nu-i așa?

— O furtună cu tunete. O interpretezi splendid. Să mai încercăm odată.

El întoarse paginile și muzica reîncepu. De data aceasta merse ceva mai bine și ea se încăpățână s'o ducă până la sfârșit.

— E minunată! declară ea. O bucată minunată și majestoasă. O capodoperă, Clyde, deși am masacrat-o, pe ici, pe colo.

— Nu spune prostii. Este o bucată foarte grea. O vom relua cu altă ocazie.

El strânse foile și le băgă în buzunarul său

Ea se ridică de pe taburet, făcu câţiva paşi şi se opri.

— Clyde, n'ai remarcat nimic particular în timp ce eram la pian?

— Nu, nimic.

Ea încruntă din sprâncene.

— N'ai auzit un sunet curios, exact înainte de fortissimo?

El clătină capul, privind-o cu uimire.

— Ah! murmură ea, nu sunt sigură că am auzit cu adevărat ceva. M'a cuprins nu ştiu de ce o senzaţie foarte bizară.

— Ce fel de senzaţie?

— N'aş putea să-ţi spun. Ceva îngrozitor.

Cu sprâncenele încruntate, el o privea cu atenţie.

— Spui că era un sunet?

— Nu ştiu dacă era un sunet sau numai o impresie stranie. Mi se părea că vine din direcţia... aceea.

Ea arătă spre uşa dublă. El o privi uşor alarmat.

— Dar uşa era închisă!...

Ea se înfioră nervoasă.

— Clyde, am o senzaţie curioasă. Mi se pare că i s'a întâmplat ceva lui Duncan. Sunt aproape sigură că am auzit vocea lui Duncan. Era ca un ţipăt scurt de groază.

— Un strigăt de groază? Imposibil. Discuţia noastră asupra problemelor morale te-a ener-

vat. Ai face bine să iei loc pe un scaun și să te odihnești un pic.

El acceptă un fotoliu, dar se clătină capul; privirea ei era fixată asupra ușii.

— Clyde, aș dori să te duci să vezi.

— Probabil că soțul tău și cu Hurd sunt în conferință. N'aș dori să-i deranjez.

— Te rog... — Ea duse mâna la gât și se înfioră. — Te rog, du-te și vezi.

— Bine, bine, glumi el, trebuie să cedez capriciilor unei frumuseți, mai ales când te roagă.

Armstrong se îndreptă spre ușe, în timp ce ea își apăsă mâna pe inimă. Ușa se deschise și Clyde făcu câțiva pași înainte, apoi se opri. Corpul său se înțepeni.

— Dumnezeule mare! exclamă el, avea dreptate!

Mai făcu câțiva pași, apoi se întoarse. Joyce îl urmase.

— Oprește-te, fetițo, murmură el cu o voce înăbușită. Este groaznic, dar trebuie să fii tare. Soțul tău...

El privi fața-i contractată și vocea i se frânse. Timp de o clipită, ea semănă cu o statuie de piatră. Apoi, fără un strigăt, se prăbuși în brațele lui Clyde. El o transportă inconștientă în salon.

CAP. III

ALIBIUL

Ca răspuns la chemarea telefonică a lui Clyde, locotenentul Joseph Delmar, care sosi imediat, făcu dovadă chiar de la început a unei uimitoare personalități. Clyde nu avusese niciodată un respect prea mare pentru poliţişti şi fu uimit când văzu că acesta era îmbrăcat cu un gust remarcabil. Într-adevăr, poliţistul purta o floare la butonieră şi se exprima ca un om cultivat. Avea trăsături foarte nete, o mustață neagră, tăiată scurt, şi ochii săi inteligenți, albaştri, păreau că acordă interesul cel mai profund când şi celor mai mici lucruri.

Deoarece se însera, Clyde aprinse lumina în salon. Uşile mari, canelonate, erau închise. Ei erau singuri: Joyce fusese transportată în camera ei şi încredinţată îngrijirilor unui medic.

— Presupun că doriţi să vedeţi imediat corpul? — sugeră Clyde Armstrong.

Ca prieten al familiei, el îşi asumase sarcina de a ajuta autorităţile în această primă anchetă.

— Oh! nu, nimic nu ne grăbeşte! Luaţi loc şi să vedem.

Clyde oferi țigări; locotenentul acceptă una.

— Frumoasă încăpere, observă el, lăsând să-i rătăcească privirea asupra mobilelor. De obicei, interioarele oamenilor bogaţi mă complică. Prea multă strălucire şi nici un gu

de gest. Nici nu pot respira. Acum, Mr. Armstrong, aș dori să-mi spuneți tot ce s'a întâmplat până în clipa când ați descoperit corpul!

— Mi-e teamă că nu prea voiu avea ce să vă spun.

— La ce oră ați sosit aci?

— Puțin după ora patru. Aveam obiceiul să viu să iau din când în când ceaiul la familia Forbes.

— Plăcut obiceiu. Presupun că era un ceaiu în doi, nu-i aşa?

— De regulă generală, da. Forbes era foarte rar de față. Cândva, am avut impresia că nu mă prea agrea.

— Adevărat? Probabil că luați ceaiul... prea des. Și-a manifestat vreodată nepăcerea sa de vreo manieră oarecare?

— Nu. A fost totdeauna politicos cu mine.

— Bine. Să continuăm. Presupun că d-ta și d-na Forbes obișnuiați să discutați foarte agreabil în jurul acestor cești de ceai?

— Astăzi am avut o discuție foarte interesantă.

— Discuțiile dela ceai iau câte odată o întorsătură foarte intimă. Presupun că Mrs. Forbes este tânără, frumoasă și veselă.

— Fără insinuări, vă rog.

Clyde vorbea zâmbind, dar vocea sa era aceeași.

— Dacă nu renunțați la aceste glume, voiu fi foarte satisfăcut să vă dau pe uşa afară.

— Pedeapsa va fi meritată, zise Delmar ca

simpatie. Am învățat cândva că maniera cea mai rapidă de a obține informațiuni dela un bărbat este să-l provoci mânia. D-ta mi-ai spus ceeace doream să știu.

Fața lui Clyde se posomorî, dar aproape imediat un zâmbet îi lumină obrazul.

— Ei bine, aceasta fiind situația, tin să vă mai adaug un amănunt: Sunt momente când franchețea este indicată. Am un flirt cu Joyce Forbes. La început, i-am făcut curte, dar ea mi-a respins cu hotărâre toate avansurile mele. Până astăzi, am considerat toate acestea ca o simplă cochetărie. Eu nu sunt un sfânt și este greu unui om ca mine să poată înțelege o femeie cinstită ca Mrs. Forbes.

— Da. Și azi după amiază, la o ceașcă de ceai ați avut o revelație?

— Perfect, revelația sufletului unei femei sincere. Am hotărât să rămânem buni prieteni și nimic mai mult. Am promis d-nei Forbes că, în viitor, purtarea mea față de ea va fi ireproșabilă.

— Minunat. Apreciez sentimentele d-tale, Mr. Armstrong.

O sclipire fugară se aprinse în ochii locotenentului.

— Și atunci, ați făcut debutul în această purtare ireproșabilă, asasinându-l pe Mr. Forbes.

— Cum?..

Clyde sări brusc de pe scaun, dar se așeză aproape imediat.

— După cum văd, d-voastră detectivii aveți niște glume imposibile.

— Sunt necesare. Viața noastră ar deveni groaznic de monotonă fără ele. Nu deosebim nici măcar de cinci minute și mi-ați procurat cel mai puternic motiv pentru a-l ucide pe Mr. Forbes.

— Cum asta?

— Ați recunoscut doar că ați flirtat cu Mrs. Forbes, înlăturând astfel din cale... Mă înțelegeți?

— Perfect, zise Clyde sec.

Încruntarea sprâncenelor sale indica că Delmar mersese prea departe cu glumele sale.

— Mi-e teamă totuși că veți fi obligat să-l căutați pe asasin aiurea.

— Dacă va fi nevoie, fiți sigur că o voiu face. Așa dar ați încheiat un fel de pact cu Mrs. Forbes. Ce s'a mai întâmplat după aceea?

— Mr. Forbes a venit și el în salon.

— Nu era contrar obiceiului său?

— Ba da.

— N'ați remarcat nimic special în manierea sa de a fi?

— Părea că făcea un efort pentru a se arăta prietenos cu mine. Poate să fi fost și o simplă închipuire. După câteva minute, s'a înapoiat în bibliotecă, deoarece aștepta un domn pe numele de Hurd.

— Truesmen Hurd?

— Exact. Era amestecat cu Forbes în niște afaceri.

Delmar își notă ceva în carnetelul său.

— Și după aceia l'ați mai revăzut în viață pe Mr. Forbes?

— L'am văzut viu pentru ultima oară atunci când ne-a părăsit, pentru a se înapoia în bibliotecă.

— V'aș ruga să-mi spuneți exact ce oră era atunci? Vă puteți aminti?

Clyde își încercă memoria.

— N'aș putea să vă spun ora decât cu aproximație. Probabil să fi fost patru și jumătate.

Delmar mai notă ceva în carnețel.

— Așa dar la ora patru și jumătate, Mr. Forbes mai trăia încă. Presupun că ați reluat atunci conversația cu Mrs. Forbes?

— Da, dar am abandonat subiectul. Chestia era definitiv aranjată. Permite-mi să-mi amintesc. Ah! da, i-am atras atenția d-nei Forbes că ar trebui să-l împiedice pe Forbes să facă afaceri cu un om de teapa lui Hurd. D-na Forbes mi-a spus să-i vorbesc chiar eu și i-am promis că o voi face. Apoi ne-am instalat la pian pentru a cânta o bucată pe care am compus-o eri seară. Sunt un compozitor amator. Eu am cântat iar Mrs. Forbes m'a acompaniat. Aceasta ne-a ocupat până în clipa când...

— Un moment, Mr. Armstrong. Aveați obiceiul să aduceți compozițiile d-voastră d-nei Forbes și să le cântați împreună?

— Da. Am făcut acest lucru adeseori. Bucata aceasta de muzică era cu mult mai pretențioasă ca toate celelalte. Până acum nu atacasem acest gen.

— Care era titlul compoziției?

— [illegible]

— Conchid că era o bucată frumuloasă. Prin urmare, d-voastră ați cântat iar Mrs. Forbes vă acompania la pian. Cât timp a durat aceasta?

— Aproximativ cincisprezece sau douăzeci de minute. Muzica fiind oarecum complicată, am reluat-o de două ori dela capăt.

— Dar a doua oară ați putut executa bucata fără nici o oprire?

— Da. Am remarcat că Mrs. Forbes era oarecum preocupată, dar n'am acordat nici o importanță acestui fapt. Când a părăsit pianul, purtarea ei deveni bizară. Privea mereu spre ușa bibliotecii și m'a întrebat dacă n'am auzit un sunet curios, exact înainte de sfârșitul bucății.

— Interesant! Și atunci d-ta ce ai făcut?

— Mrs. Forbes insistă mult să mă duc în bibliotecă ca să văd dacă nu s'a întâmplat ceva. Pentru a-i satisface capriciul, am trecut în bibliotecă. L'am văzut pe Mr. Forbes zăcând în fotoliu, cu capul prăbușit înainte, pe birou, având o mică rană la tâmplă. Nu mi-a trebuit prea mult ca să mă conving că era mort desăvârșit. Tocmai în acel moment îmi dădui seama că Mrs. Forbes mă urmase. I s'a făcut rău și am dus-o la o canapea. Am sunat după un servitor. Apoi m'am înapoiat în bibliotecă și telefonai poliției. Asta-i tot ce vă pot spune.

Ochii albaștri ai lui Delmar se fixară asupra ușii bibliotecii.

— Vom vizita biblioteca peste o clipă, zise el. Rețin din ceeace mi-ați spus că asasinatul a avut loc în timp ce executați compoziția la

plan. Sper că n'aţi părăsit-o la nici un moment pe Mrs. Forbes?

— Nici o clipă, domnule locotenent.

Privirea lui Delmar se fixă asupra lui Clyde.

— Mi-suneţ alibiu, remarcă el glumind.

— Exact. — vocea lui Clyde era răguşită. — In circumstanţele actuale este bine venit, dacă nu chiar necesar, să pot prezenta un alibiu.

Privirea lui Delmar rătăci din nou prin odaie.

— N'aţi mai văzut pe nimeni în bibliotecă atunci când l-aţi descoperit pe Mr. Forbes mort la biroul său?

— Nu, dar nici n'am avut prezenţa de spirit să mă preocup de aceasta.

— Din câte ştiţi, Hurd a venit la întâlnire?

— N'aş putea să vă spun. Poate că a venit şi plecat.

— N'ar fi exclus.

Locotenentul rămase un pic pe gânduri.

— Mr. Armstrong, n'aţi vrea să-mi arătaţi şi mie compoziţia dvs.?

Puţin mirat, Clyde scoase ruloul din buzunar şi il întinse.

Delmar îl parcurse cu privirea clătinând capul dela dreapta spre stânga.

— Văd că onoraţi muzica, zise el.

Clyde îl privi cu uimire.

— Eşti cunoscător în ale muzicii, d.le locotenent?

— O! Îmi place artă. Visul meu a fost să fiu pictor. Destinul a vrut însă să mă fac de-

tectiv. Hm!.. Prea multe pasagii „fortissimo". Este o compoziție care sgomotoasă. Probabil că ați făcut un adevărat vacarm la pian. Și, în acest interval, Mr. Forbes a fost asasinat.

Clyde îi aruncă o privire rapidă, dar expresia locotenentului era satisfăcătoare. Ochii săi continuau să parcurgă compoziția.

— Sunt câteva pasagii care ar acoperi ușor un foc de armă sau un strigăt de spaimă, zise el.

— Mă bănuiți cumva că m'am asociat cu asasinul?

— Meseria mea mă obligă să bănuiesc pe oricine. Parcă mi-ați spus chiar d-voastră că ați compus această bucată de muzică, cu o seară înainte?

— Ba da. Am avut o inspirație bruscă și am încercat s'o aștern pe hârtie.

— Probabil că ați stat noaptea târziu?, replică celălalt zâmbind.

El făcu gestul să înapoieze ruloul, dar apoi se răsgândi.

— V'aș ruga să-mi lăsați mie bucata pentru câteva zile, zise el.

— Sunt conștient din motive pur sentimentale, domnule locotenent. Cântecul ocupă mercurează o zi din viața mea.

— Din cauza morții lui Forbes?

— Nu, mă refer la aventura mea de romantic cinstit.

— Cinste — romantică ?... fosete blazeș im-

rim o privire și în bibliotecă.

El înapoie rulou] lui Clyde și amândoi trecură de cealaltă parte a ușii turnante.

Cap. IV

AL DOILEA PAHAR

Clyde întoarse comutatorul electric de lângă ușă și lumina se revărsă asupra unei scene de un realism îngrozitor.

Odaia era largă și îngustă cu rafturile încărcate de cărți. De ici, colo, se vedeau câteva tablouri atârnate de nișe pereți elegante. Un birou masiv din lemn de nuc se afla în mijloc, lângă cele două ferestre uriașe care dădeau spre Park Avenue.

Delaney se opri după câțiva pași și aruncă o privire curioasă asupra zidurilor. Nu părea deloc grăbit să se apropie de forma zămislită de la birou.

— Forbes trebuie să fi fost un cititor pasionat, remarcă el.

— Mai curând un cumpărător pasionat, corectă Clyde. Era veșnic sâcâit de reprezentanții colecțiilor de lux. Metoda sa de a se debarasa de ei, era să cumpere tot ce i se oferea.

Locotenentul se apropiă de un perete pentru a privi mai bine tabloul unui gentilom cu înfățișarea încruntată care purta în jurul gâtului o podoabă de dantelă.

— Câte crime nu s'au comis în numele lui Van Dyck! murmură el.

Clyde îl privi cu un amestec de surpriză și de respect.

— Da, pot spune că firea încrezătoare a lui Forbes îl expunea desori să fie înșelat.

Delmar studia desenele covorului în timp ce se apropia de biroul însângerat, el ridică privirea asupra formei imobile. Corpul părea se prăbușise, iar capul se odihnea pe sugativă. Un braț era întins deasupra biroului, iar degetele păreau că vor să apuce ceva. Tâmpla stângă prezenta o pată de o culoare închisă care se întindea de-a lungul obrazului într'o dâră purpurie.

— Drept în cap, murmură Delmar. *Asasinul* trebuie să fie un ochitor de prima clasă. Nici o urmă de armă?

Trase un sertar, apoi cercetă în jurul biroului dar nu descoperi nici o armă.

— Perfect. Aceasta exclude ipoteza unei sinucideri. Sunt sigur că expertiza medicală ne va diagnostica că moartea a fost instantanee. Dacă s'ar fi împușcat singur, arma ar fi scăpat din mâna lui Forbes chiar în locul unde s'a prăbușit.

El se dădu cu câțiva pași înapoi, luă un bloc și un creion din buzunarul său, examină scena și începu s'o schițeze prin câteva trăsături repezi. Privindu-l, Clyde nu-și mai reținea din cămăre. O reproducere exactă a odăii, indicând în special poziția cadavrului, apăru în curând pe hârtie.

— Ce abilitate! remarcă el. Nu știam că polițiștii sunt atât de talentați. Ai făcut tranul mai real decât viața... mai bine zis decât moartea, rectifică el, după ce aruncă o privire cadavrului.

Delmar smulse schița din bloc și o băgă în buzunar.

— Îmi poate folosi oricând, zise el scurt.

Se apropie apoi de una din ferestre, o deschise și privi în stradă.

— Cam la al șaisprezecelea etaj, nu-i așa?

— Al optsprezecelea. Ne aflăm într'un superb apartament cuprinzând o parte în etajul al optsprezecelea, iar cealaltă în etajul al nouăsprezecelea.

Delmar se îndreptă spre ușa care răspundea spre un hall larg, unde se aflau ascensorul și o scară monumentală.

— Magnific apartament, constată el.

— Este cel mai frumos apartament din Park-Avenue. După cum știți, Forbes era multimilionar.

— Și, binențeles, zise locotenentul aruncând o privire fugară lui Clyde. Mrs. Forbes va moșteni toate aceste milioane?

Clyde zâmbi la rândul său.

— Iarăși ați descoperit ceva, domnule locotenent?

— Ceeace aș dori să știu, fără să vă răspund la întrebarea dvs., este dacă Hurd a vizitat sau nu azi după amiază. Probabil că cei de jos ne vor putea informa mai bine.

El se înapoie la birou și vorbi la telefon. După aceia agăță receptorul și se întoarse spre Clyde.

— Portarul mi-a răspuns că Forbes n'a primit nici o vizită azi după amiază. Dar asta nu dovedește nimic. Un vizitator putea să se urce și

să-l să se arăte. In acest caz, un lucru pare sigur: vizitatorul avea motive bine întemeiate pentru a intra fără a fi văzut.

— Motivul de a fi venit astfel nu era decât gândul ca să-l asasineze pe Forbes.

— Poate. Te cam grăbeşti cu concluziile, d-le Armstrong. In primul rând, trebuie să stabilim identitatea vizitatorului.

— Remarc că şi concluziile d-tale sunt cam grăbite, domnule locotenent. Nici nu ştiu dacă a venit cineva.

— Oh! sunt sigur că Mr. Forbes a avut o vizită.

Clyde ridică capul şi întâlni privirea nouă şi pătrunzătoare a locotenentului.

— Mă întreb, zise Delmar cu amabilitate, pentruce nu vrei să fii sincer cu mine? Pentru ce pretinzi că n'ai văzut aceasta?

— Ce anume?

— Un mic obiect care dovedeşte cu tărie că Forbes a primit o vizită. Pentru ce această disimulare?

— Hotărât, domnule locotenent, zise Clyde puţin enervat, habar n'am la ce anume faci aluzie.

Ochii lui Delmar avură o privire plină de reproş batjocoritor.

— Nu prea este natural ca un om să bea din două pahare.

— Ah! exclamă Clyde râzând.

Privirea sa se fixă pe două păhărele care se aflau pe birou şi în fundul cărora se mai afla un rest mic de lichid.

— Ce stupid sunt! Da, remarcasem şi eu aceasta dar nu i-am acordat nici o importanţă.

Poliţistul apropie unul din paharele de nările sale.

— Madera, zise el scurt.

— Dumneata, sunteţi cunoscător şi în vinuri?

— V'am mai spus doar că mă ocup cu multe lucruri. Forbes avea o pivniţă bună cu vinuri?

— Avea o cantitate oarecare de Madera de care era foarte mândru. Îi plăcea să ţină în bibliotecă o sticlă cu care obişnuia să-şi trateze din când în când musafirii.

Delmar deschise micul bufet, scoase sticla, studiă eticheta, apoi o puse la loc. Privirea sa atentă dar inchizitorială se îndreaptă spre faţa lui Clyde.

— Aşa dar, ai văzut cele două păhărele şi nu le-ai acordat nici o importanţă. Ştii că acţionezi ca un om cu conştiinţa turburată?

Clyde roşi, dar surâsul lui Delmar era dezarmant.

— Veţi ajunge încetul cu încetul la concluzia că şi alţii sunt vinovaţi, comentă înciudat.

— Foarte greu. N'am vrut să insinuez că aţi fi vinovat, d-le Armstrong. Purtarea d-tale îmi dovedeşte pur şi simplu ceace am mai observat şi cu alte ocaziuni, şi anume că într'un caz de asasinat anumiţi oameni fac să iasă la iveală anumite tendinţe de anormalitate. Fie că sunt sau nu vinovaţi, ei se comportă de o manieră curioasă şi inexplicabilă. Până acum aţi ajuns la o concluzie sigură şi anume că Forbes a primit

vizita mai geloteri, deoarece l-a servit cu un păhărel de Madera.

— Şi mai ştim că-l aştepta pe Truman Hard.

— Da, dar Hard a venit oare? Sau l-a vizitat pe altul? Iată ceeace aş dori să aflu. Poate că acestea pe noi ne pot spune ceva mai mult.

Ridică cele două pahare de vin în zare şi le înapoiază îndeaproape. O sclipire de uimire trecu prin ochii săi albaştri. Îşi scoase lupa din buzunar şi-şi continuă studiul.

— Curios, murmură el, depunând paharele. Nimeni nu poate să se atingă de un pahar fără a lăsa amprentele degetelor sale. Pe unul din pahare se văd amprente digitale, dar al doilea este absolut curat.

Clyde privi grijuliu cele două pahare.

— Asasinul l-a şters după ce a băut, sugeră el.

— Posibil. Dar, pentru moment, am putea presupune că paharul cu amprente este acela al lui Forbes, şi că asasinul său, după comiterea crimei l-a şters pe al său. Remarcabilă prudenţă!

Deschise din nou micul bufet, scoase sticla de Madera şi alte două pahare.

— O picătură din acest faimos Madera este exact ceeace ne trebuie. Vrei să ciocneşti un păhărel cu mine?

— Nu, mulţumesc. Găsesc că vinul stimulează facultăţile creative în detrimentul cercetării.

Dulmer îşi turnă o cantitate moderată în pahar şi il degustă încetişor fixând mereu asupra lui Clyde privirea sa zâmbitoare.

— Şi crezi că în cazul de faţă este acela de un interes limpede? Sunt de cu totul altă

păhărel. Vinul nu-mi lucrează nici cheltuit şi nici puţin slăbiciunile noastre. Satisface doar omul gurii dulce.

Îşi termină de băut păhărelul, apoi închise bonul în bufet. Fără nici un scop aparent, se plimbă prin odaie şi se opri lângă un fel de glastre cu flori aşezată la fereastră. Aplecat deasupra, el o miroasă.

— Madera! zise el. Cineva a stropit această plantă cu Madera. Este aproape un sacrilegiu! El se ridică şi întâlni privirea atentă a lui Clyde.

— Cine să fi făcut aceasta? continuă el. Să-l fi vărsat vizitatorul pe furiş, nevoind să-l ofenseze pe Forbes? După cum vezi, Mr. Armstrong, progresăm.

— Progresăm? Eu nu văd aici o semnificaţie în faptul că vizitatorul lui Forbes nu şi-a băut vinul.

— Da, dar în schimb ne dă o indicaţie asupra caracterului său. Ne indică că era un om care ţinea să-şi stăpânească frecvenţele sale emotive în [illegible].

— Ah!... tresări Clyde la început, dar apoi zâmbi cât se poate de natural. O nouă săgeată la adresa mea, domnule locotenent?... După cum am mai spus, şi un sfânt ar trebui să se recunoască vinovat.

Un moment, privirea amuzată a lui Delmar se fixă pe faţa interlocutorului său. Însfârşit, el îşi consultă ceasul.

— Aş fi dorit ca expertul medical să se fi grăbit ceva mai mult. Totuşi, până una alta, am cules câteva informaţiuni destul de importante. Forbes n'a bănuit nici o clipă intenţiile vizitatorului său.

Clade îl ascultă printre gene.

— Da, văd punctul d-tale de vedere. Ucigaşul trebuie să fi tras asupra lui pe neaşteptate. Dacă Forbes ar fi fost conştient de primejdie, n'ar fi rămas liniştit pe loc.

— Exact. Mă întreb acum din care parte a tras ucigaşul? El a tras dela vreo trei paşi depărtare, altfel s'ar fi zărit urme de praf de puşcă în jurul rănii.

El îşi schimbă locul de mai multe ori în fața biroului, considerând corpul sub unghiuri variate.

— Asasinul a tras de aici, continuă el arătând un scaun lângă micul bufet. Dar era oare aşezat în momentul când a tras? După glonţul ce pe care l-a primit în tâmpla stângă, trag concluzia că victima privea mai curând spre perete decât spre vizitatorul său. Bine înţeles că asasinul putea şi să se deplaseze puţin... In acest caz...

Vocea sa se frânse brusc. Îşi privea braţul în depărtat şi degetele întinse care dădeau impresia că Forbes voise să apuce ceva înainte de a muri. Ochii săi se mişcară, dar nu zise nimic şi, o clipă după aceea, fixa un punct din centrul biroului, lângă capul cadavrului care se adâncea pe mapa de ... negativă.

— Curios! murmură el, şi expresia sa arăta că zărise ceva interesant.

Clade văzu imediat despre ce era vorba. La prima vedere, părea un lucru fără de importanţă. Un toc căzuse între capul victimei şi călimară. Pe birou se mai aflau şi o pată de cerneală uscată.

— Din tot ce ne înconjoară, Forbes părea a fi un om ordonat. Deci, sau voia să pună tocul la loc, de la degetare, sau i-a scăpat din mână cu ultima putere pentru a înregistra cerneala pe sugativă.

Clade privi gânditor pata de cerneală uscată, apoi tocul întins. Observă că era tocul strâns, colţul fiind prins între corp şi birou.

— S'ar zice, spuse el, că tocmai scria, când l'a atins glonţul. Tocul l-a scăpat din mână când l'a nimerit glonţul.

— Posibil. In acest caz, ar fi interesant să vedem ce scria. Poate vom descoperi ceva.

Tot vorbind, Dofour trecu de cealaltă parte a biroului. Cu mii de precauţiuni, el ridică puţin capul cadavrului, descoperind o foaie de hârtie înainte de a fi ea să revină capul în poziţia sa primitivă.

In picioare, Clade urmărea cu atenţie fiecare gest al detectivului. Probabil că din cauza solemnităţii momentului i se întunecase faţa.

Invătând, vor putea afla gândurile care-l frământau pe Forbes în momentul când glonţul îi sfarmase creerii.

CAP. V

BRAȚUL INTINS

Cu o încetineală exasperantă, Delmar apropie hârtia de lumină, examinând filigranul și marca.

— Este o scrisoare personală neînsemnată, zise el. Doar câteva rânduri și o mare pată de cerneală.

El citi cu vocea tare:

Scumpa mea miss Tracy,

Am plăcerea să-ți trimit alăturat un cec de cinci sute dolari. Cunoști motivul pentru care îți trimit acești bani și contez că...

Delmar lăsă să cadă scrisoarea pe birou și rămase tăcut, cu o cută adâncă în colțul buzii. Uitându-se peste umărul locotenentului, Clyde văzu că restul era distrus.

— Ce ne spune, până la urmă, toate acestea? murmură Delmar.

— Un singur lucru, și anume că Forbes a fost întrerupt din scris de glonțul ucigașului.

Delmar nu păru absolut convins.

— Posibil, dar nu sigur. Poate că a fost întrerupt de sosirea ucigașului. Dar atunci ce caută pata aceasta de cerneală? Da, cred că ai dreptate. Pata aceasta a fost făcută atunci când corpul și mâna lui Forbes au căzut deodată.

Dacă s'ar fi oprit din scris la fereastra ostelului, cerneala ar fi avut timpul să se usuce. Da, ai dreptate, ghiceşte o oprit mâna din scris.

Detectivul părea acum frământat de o îndoială.

— Nu găseşti, Mr. Armstrong, în toate acestea ceva curios?

Clyde se gândi puţin. Faţa sa se lumină brusc.

— Da. Cum a putut să scrie Forbes o asemenea scrisoare în prezenţa unui vizitator?

— Exact. Remarc că ai stofă de detectiv în d-ta. Genul acesta de scrisori nu se prea scriu în faţa unui străin. Este prea intim, prea personal. Ce concluzii se pot trage de aici, Mr. Armstrong?

— Şantaj? zise Clyde, după un moment de gândire.

— Poate, deşi mă cam îndoiesc. Forbes spune că are plăcerea de a trimete cecul. Un şantaj nu face niciodată plăcere. Evident, poate că s'a exprimat astfel din ironie. Dar încă odată, de ce a scris în faţa unui străin?

Clyde părea că face un efort mintal.

— Să ne fi înşelat, continuă Delmar, socotind că Forbes avea un vizitator?.. Sau...

— Sau, zise Clyde, a survenit ceva între ei, care l-a silit să scrie această scrisoare?

Locotenentul, sprijinit în coate, surâdea.

— Nu-i rău, Mr. Armstrong. Ba din contra, ipoteza este foarte bună. Poate că vizitatorul a venit să-l vadă tocmai pentru ceva în legătură cu această scrisoare. Atunci de ce l-a ucis înainte de a o fi terminat?

— Aci este toată enigma!... Orice s'ar spune nu va da forme mai de fură.

— Şi încă ce enigmă!... Orice s'ar spune trebue să ne convingem dacă scrisoarea a fost într'adevăr scrisă de Forbes sau este un fals. Trebuie s'o găsim pe miss Tracy şi să-l întrogăm pe Trueman Hurd. Trebuie să mai găsim motivele care ar putea da loc la un şantaj. Mai trebui să ne explicăm semnificaţia... Ei se opri brusc. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa?

— Habar n'am, domnule locotenent.

— Adevărat?

Zâmbetul lui Delmar părea că se accentuează.

— Este un lucru pe care în mod natural trebuie să-l fi remarcat. Eşti sigur că nu ştii ce vreau să spun?

— Iarăşi încerci să mă convingi că eu sunt cel vinovat, d-le locotenent?

Privirea lui Delmar era mai zâmbitoare şi mai amabilă ca oricând.

— Vorbesc de mâna stângă a lui Forbes. Ar vrea să ne arate că el a vrut să apuce ceva înainte de a muri. Tot timpul ai ţinut privirea aţintită asupra acelei mâini. Totuşi n'ai scos nici un cuvânt. Mă întreb pentruce?

Timp de o clipă, Clyde păru încurcat. Apoi izbucni într'un hohot de râs.

— Când spiritul este absorbit, limba este tăcută, o ştii prea bine.

Delmar părea să cântărească explicaţia.

— Mai la urma urmii aş putea crede această explicaţie. Mă întreb numai de ce anume spi-

...nul d-tale este așa de absorbit. Un moment, ...rog.

Se duse repede spre ușă și ieși în hall.

— Ești aici, Haskins? zise el cu voce joasă.

— Da, domnule.

Un individ slăbănog, cu mersul de pisică, ieși ...de după scara care ducea la etajul superior.

— N'a mișcat nimic?

— Nimic, domnule.

— Unde este Mc. Cardle?

— La etajul de sus.

— Spune-i să te înlocuiască aici. Mr. Armstrong va pleca peste câteva minute; vreau să ...urmărit oriunde s'ar duce. Să nu-l pierzi ...din vedere.

— Am înțeles, domnule locotenent. Afară doar ...dacă nu fuge cu balonul.

— Apropo... — Delmar făcu cu ochiul de ...manieră semnificativă. În buzunarul său se ...află un obiect curios, o compoziție muzicală. ...Știi că eu ... mă interesez foarte mult de ...muzică, Haskins.

— Da, domnule, se strâmbă Haskins, și în ...special de această compoziție muzicală.

— Exact. Te rog să lucrezi cu multă băgare de seamă. Nu-i nevoie de niciun urlet.

Haskins făcu un semn că a înțeles și Delmar se întoarse în bibliotecă. Clyde stătea în picioare lângă birou, fumând o țigare, în timp ce, cu sprâncenele încruntate, contempla bețivul stâng.

— Ai găsit răspunsul? se informă Delmar. Ce vrea să ajungă Forbes?

— Mi-e teamă că n'am să te pot ajuta, domnule locotenent. Foarte grea chestiune. Poate că Forbes a lăsat brațul stâng aproape în același cap în care-și scăpa tocul din mâna dreaptă. Aceasta dovedește... Nu, aceasta nu dovedește nimic..

— Oh! mi-ai fost de mare ajutor, Mr. Armstrong.

— Mă ironizezi, d-le locotenent.

— Nici decum. Observațiile d-tale mi-au fost de mare folos.

Ochii albaștri ai lui Delmar zâmbeau batjocoritor.

— Și voi mai adăuga că ceeace n'ai vrut să-mi spui m'a lămurit mai mult decât ceeace mi-ai spus. N'aș vrea să te mai rețin aici. Dacă îmi permiți, mâine vom relua discuția noastră.

— Dar eu nu sunt grăbit. Dacă aș putea să vă mai ajut cu ceva..

— Nu, mulțumesc. Voiu încerca să mă descurc și singur. Bună seara, Mr. Armstrong.

— Dacă nu aveți nimic contra, aș dori s'o văd pe Mrs. Forbes înainte de a pleca și să mă informez de sănătatea ei.

— Vă rog să mă iertați, dar.. nu se poate. Încă odată, bună seara.

Clyde își încruntă sprâncenele, dar își reveni aproape imediat.

— Foarte bine, foarte bine.

Privirea sa se opri asupra mânerului ușii de cristal.

— V'aș sfătui să beți ceva mai modest din Madera răposatului Forbes. Ea schimbă prea

ată imaginaţia d-tale e şi aşa destul de bogată.
Cu mersul său uşor şi nepăsător, el ieşi.
Delmar îl urmări cu privirea sa admirativă până când uşa se închise în urma lui.
— Un băiat plăcut, zise el visător. Şi indemânatec. Vrea să încerce să-l trimet pe scaunul electric.

CAP. VI

SUNA TELEFONUL

Delmar rămase singur în bibliotecă. Medicul expert venise şi plecase, iar corpul rămăsese în împrejurimea goală de pe birou. Delmar contemplă cu atenţie încordată masa înfăţată, mingâindu-şi de maniera mecanică bărbia dela bărbie. Toate spiritele sale erau îndreptate spre soluţionarea problemei.

— Două pahare, murmură el, o scrisoare nedeschisă, o plantă stropită cu Madera... o mână întinsă... Şi, înfrânt, cântecul: „Regina Parnasului". Hm!... curioasă combinaţie.

Direcţia privirii lui Delmar arăta că din tot ce se afla în bibliotecă masa înfăţată era lucrul cel mai interesant.

Pe birou soneria telefonului se făcu auzită. Îi veni o clipă de ezitare, păru gata să răspundă, apoi îşi schimbă gândul. În timp ce aparatul continua să sune, deschise uşa şi trecu în hol. Mr Candle, care luase locul lui Hawkins lângă scară, îl privi cu bănuială. Era un om gras, cu privirea pătrunzătoare.

— Totul este în regulă, Mr. Cardie?

— Liniște ca într-o biserică. Luni de dimineață, domnule.

— Doresc să cobori și să dai instrucțiuni ca oricine ar vrea să se urce în apartamentul meu să fie rugat să treacă fără nici o dificultate. Avertizează pe portar și pe băiatul dela ascensor să se comporte ca și cum nu s'ar fi întâmplat nimic. Ai face chiar bine să rămâi jos și să vezi dacă instrucțiunile mele sunt urmate întocmai. Spune personalului de serviciu să ațină o lumânare de cel la bucătărie.

— Foarte bine, domnule.

Mr. Cardie se îndreptă spre ascensor și Delorme se înapoiă în bibliotecă. După ce privi camera cu grijă peretii și cărțile plasate, ochii săi se opriră spre fundul bibliotecii, unde descoperi un placard spațios. Inspectându-l, constată că o persoană putea să se ascundă foarte bine în interior și să aibe o vedere completă asupra bibliotecii, dacă se îngrijea să-și facă și o mică deschizătură. In sfârșit, el trecu spre ușa dela intrare, pe care o deschise ușor. Era ca o invitație de a intra și el cugeta că în orice caz va intra cineva. Pe dușumea îi sări înainte o țigară aproape întreagă, poate chiar mai mult. O mobilă elegantă, din lemn sculptat, îi atrase atenția și Delorme constată că conține o casetă de bani. După ce își consultă ceasul, se duse să asculte la ușă. Totul era liniștit. Aplecându-și din întâmplare privirea, află chiar lângă ușă, pe covor, o grămăjoară cenușie.

— Cenușe de țigaret murmură el.

Așa dar, cineva fumase sau ieșind din bibliotecă

pune să cadă ... tigăii sale pe jos. El o apucă cu grijă pe un capăt de hârtie și o ... la lumina lămpii.

„Hotărât, își zise el. Nu prea am motivul ... cine ... ce; ... o ... de ... de țigări".

Cu toate acestea, el strânse hârtia și o băgă în buzunar. În clipa aceasta, zgomotul ușii din ... îi preveni să ... După o săritură se ascunse în ... din fundul ... lăsând o deschizătură îngustă. Cineva se apropia. Auzi pașii cari traversau holul, niște pași furișați și prudenți. Dejmar ... vibrând. În ciuda ... ce ... în poliție, continuă să fie foarte sensibil la apropierea dramei.

Timpul trecea. După toate aparențele, necunoscutul ... Dece?

O mișcare întrerupse reflecțiile sale. Ușa se deschise foarte încet spre ... Un om se furișă tiptil înăuntru, ... câțiva pași, apoi se opri și privi în jurul său, până când întâlni cadavrul așezat la birou.

Foarte intrigat, Dejmar crăpă ceva mai mult ușa ... Omul pe care-l vedea era înalt și slab, cu umerii încovoiați și părea să aibe cincizeci și cinci sau șaizeci de ani. Fața era lungă și îngustă, iar urechile, gura și nasul păreau de mărime disproporționată. El își scoase pălăria, dar își păstrase pardesiul și mănușile.

Dejmar putea să jure că necunoscutul nu manifestase nici o uimire atunci când privirea se împiedică de cadavrul așezat pe birou. Fața sa lungă

expresiune poate ghicea sau teama, dar nemerui surprins.

Dejvar crezu un moment că fusese descoperit. Necunoscutul părea că privește drept spre deschizătura placardului. O clipă după aceia, însă, el privea în direcția opusă, și aceasta îi dovedi lui Dejvar că necunoscutul încerca să-și desfășure nervii pentru o sarcină dificilă.

Individul se îndreptă spre mobila plasată între cele două ferestre, auzi un declic și ușa de oțel se deschise.

In clipa aceasta, Dejvar ieși din ascunzișor.

— Bună seara, Mr. Hurd, zise el vesel.

Omul îngenunchiat tresări puternic, și corpul lui se înțepeni. El nu privi nici la dreapta, nici la stânga.

— Faci cam aruncând hârtiile așa devreme, observă Dejvar pe un ton amabil.

Un strigăt surd de teamă scăpă depe buzele omului.

Cu mișcări ferme, sacadate, el se întoarse spre acela care-l întrerupse, apoi se ridică tremurând, cu fața galbenă și trăsăturile crispate.

— M'ați... m'ați surprins, zise el.

— După cum vezi.

Privirea pătrunzătoare a lui Dejvar scruta trăsăturile răvășite ale omului.

— Regret.

Celălalt își mușcă buza de jos. Mișcări convulsive agitau corpul său. Încercă să-și recâștige calmul dar nu fu în stare.

— Nervii mei au ajuns la capăt, mărturisi el.

[illegible] două şocuri unul după altul. La început „aceasta", zise el, „înclinând capul spre cadavrul de la birou, şi acum după..

— Da, văd. De cadavru nu prea te-ai sinchisit, Mr. Hurd. Ce vei să faci cu hârtiile acestea? Dacă ar [illegible] cineva aici, ar putea să conchidă unele lucruri supărătoare.

Hurd, după ce-l privi câtva timp tremurând, fără să adauge un cuvânt, începu să adune hârtiile pe cari le împrăştiase pe jos. Le aşează metodic în cassa de bani pe care o închise. Acest exerciţiu fizic păru să aibă un efect binefăcător asupra nervilor săi, căci după aceea păru ceva mai degajat.

— Sunteţi un prieten al casei? întrebă el.

— Sunt locotenentul Dagnar, ofiţer de poliţie.

— Ofiţer de poliţie? Nu aveţi nici aparenţa nici limbajul unui ofiţer de poliţie.

— Şi d-ta d-le Hurd, nu ai aparenţa nici limbajul unui hoţ de profesie. Asta dovedeşte că amândoi nu avem aerul a ceeace suntem în realitate.

La cuvântul hoţ, Hurd tresări puternic.

— Cine pretinde că aş fi un hoţ?

— Nimeni. Dar faptele vorbesc mai şi tare [illegible]ori.

— Judecaţi oamenii după aparenţe.

— Poate. Când văd un gentleman nervos scotocind în cassa de bani a unui alt gentleman ajung la nişte concluzii foarte precise, anume că-i vorba de un furt.

Hurd, cu mult mai calm acum, păru că-şi prepară o replică convenabilă.

— Și, continuă Dalmar, când văd un gentleman ținând o umbrelă în mână, dedus că a fost undeva unde ploua, sau cel puțin era pe cale de a ploua.

Privirea sa interlocutorului era fixată asupra umbrelei pe care Hurd o apucase pe urmă.

— Aveți dreptate, zise acesta.

— Ori, acum avem o seară frumoasă și Soarele a strălucit toată ziua.

— Vorbiți de New-York, dar eu mi-am petrecut ziua la New-Haven. Mai plouă încă, atunci când am plecat de acolo.

Dalmar, luă mustrarea și o cercetă cu atenție.

— Hm!.. Da, este umedă. Dar o umbrelă se poate uda foarte ușor, în mai multe moduri. Sub un duș, spre exemplu..

— Scutiți raționamentele, domnule Inspector.

— Foarte mult..

Dalmar fixă asupra interlocutorului său privirea-i ageră.

— Presupun că puteți oricând dovedi că ați petrecut toată ziua la New-Haven?

— Să dovedesc? Dar pentru ce?... Ah! înțeleg. Credeți.. Dar este ridicol!

— Care-i așa de ridicol?

— Absurd!

Hurd părea indignat. Figura lui se înroșise tropicul.

— Neînțelegerea care a dona naturii a ofițerilor de poliție. Da, fireşte, pot dovedi cele susținute de mine. Am sosit la New-Haven cu puțin după ora unsprezece dimineața. Am închiriat acolo o cameră la un hotel pentru a mă întâlni cu un domn care face niște afaceri foarte importante,

și nu rămase până la ora șase și jumătate seara.

— Un alibi perfect, murmură Dekker. Voi verifica. Umbrela aceasta ați cumpărat-o la New-Haven?

— Da. Ploua puternic în clipa în care am dat să plec. Am cumpărat-o dela un magazin din apropierea hotelului.

— Și pe la patru, patru și jumătate, i-ai telefonat lui Forbes pentru a-l avertiza că vei întârzia la întâlnire?

— Ah! știi și asta? Da, i-am telefonat dela hotel. Sunteți mulțumit acum? Credeam că voi pleca cu o jumătate de oră întârziere, dar s'a întâmplat altfel decât am socotit.

— Scuză-mă, dar mie îmi plac lucrurile precise. Încă o întrebare: Ai încercat să telefonezi aici, acum câteva minute?

— Da. Voiam să-l întreb pe Forbes dacă mai puteam să viu la întâlnire. Neobținând nici un răspuns, am venit la întâmplare.

— Nu știai că Forbes era mort?

— De unde naiba să fi știut?

— Și este pentru prima oară în ziua aceasta când vii în acest apartament?

— Este pentru prima oară în decursul întregei săptămâni.

Dekker îl privi cu o neîncredere politicoasă.

— Ești sigur de aceasta?

— Sunt sigur! Ce mai doriți încă?

— Ceva nimic important. Sper că nu sunteți prea grăbit. Vreți să luați puțin loc? Îmi face impresia că sunteți obosit. Regret că nu vă pot

ofere o ţigare, probabil că aţi avut o zi excesantă la New-Haven.

— Vă pot servi cu ţigări. — Hurd scoase o tabacheră de piele din buzunar. — Le veţi aprecia foarte mult, dacă vă place tutunul slab. Delmar luă o ţigară şi îi studiă eticheta.

— Plorodora. O marcă rară, nu-i aşa?

— După câte ştiu, sunt singurul care le fumez în New-York. Mi se expediează în cantităţi mari din Key-West.

Îl se prăbuşi într'un fotoliu, încrucind apatete cadavrului.

— Şi acum, ce mai doriţi să mă întrebaţi?

Statons şedea în faţă, înfundat în niște fotoliu de piele şi fumând cu o satisfacţie aparentă.

— Mă întreb, zise Delmar cu neglijenţă, dacă veţi fi dispus acum să spuneţi ce căutaţi în casa de bani?

— Oh! Nu văd nici un inconvenient să vă spun..

De fapt nici nu este nevoie. Cred că ştiu şi eu.

— Adevărat?

Hurd ridică ochii privindu-l batjocoritor.

— Da. Căutai anumite hârtii, nişte rapoarte pe cari i le-aţi prezentat la anumite intervaluri lui Forbes. De cât timp îl escrochai pe sărmanul Forbes?

— Escro..

Hurd se ridică brusc. Apoi, începu să râdă, cu un aer amuzat.

— Presupun că aceasta este una din glumele pe cari ofiţerii de poliţie obişnuiesc să le facă.

— Da, ne plac foarte mult glumele. Viaţa

ne-ar părea prea tristă fără ele. Dar aceasta era ceva o glumă. Două glume câteva din proprietăţile lui Forbes. Fiind o fire foarte încrezătoare, nici prin gând nu i-ar fi trecut că îi exercită prezentându-i două conturi false. Aceste conturi sunt în casa de bani şi să vrut să le distrugă.

Delmar pierdea efectul acestor cuvinte pe care le pronunţă cu o bătaie de vavă. De fapt el ştia prea bine că acuzaţiile sale nu se bazau pe nimic serios. Pleda pentru o tezǎ falsă ca să descopere adevărul.

Efectul produs nu fu deloc fragmant. Hurd păru mai mult amuzat decât jenat.

— Este prea ridicol ceeace spuneţi, zise el, ca să mă pot supăra.

Delmar încercă un alt atac.

— Când ai aflat de moartea lui Forbes?

— Acum vreo câteva, când am crescut de uşă acela.

— Nu se crede, zise poliţistul, zâmbind cu amabilitate.

Un fulger de mânie ţâşni din ochii lui Hurd, dar se stăpâni imediat.

— Devenim din ce în ce mai ridicol, zise el.

Locotenentul îl studiă câteva secunde în tăcere, întrebându-se ce s'o fi petrecând în capul celui din faţa lui.

— Poate că nu sunt chiar atât de ridicul, Mr. Hurd. Te-am pândit când ai intrat în biblioteca. N'ai fost deloc surprins când ai văzut cadavrul.

— Nu? Şi ce aţi dedus din aceasta?
— Că vă aşteptaţi să-l găsiţi pe Forbes mort.
Hurd îşi muşcă ţigara.
— Poate ce ne-ar surprinde aceasta? Este doar un fapt destul de curent.
— Dar asasinatul, Mr. Hurd? Aţi putut să vedeţi rana făcută de glonte de cum aţi intrat pe uşe. Ştiţi că un asasinat nu este un lucru chiar atât de curent.
— Exact. Dar eu sunt ceva mai în vârstă decât d-ta. Dela o anumită vârstă, trebuie ceva deosebit de puternic ca să surprindă pe om.
El se ridică, cu un aer puţin plictisit.
— V'aş ruga să-mi spuneţi, vă rog, unde vreţi să ajungeţi?
Apoi, pe neaşteptate:
— Dar ce faceţi acolo?
Cum un ofiţer cu cenuşe din ţigara lui Delmar căzuse pe jos şi el se apleacă să adune mica grămăjoară cenuşie pe o bucată de hârtie.
— Ce v'a apucat? întrebă Hurd stupefiat.
— O mică experienţă, dragul meu. Este al doilea eşantion de cenuşe de ţigare pe care-l adun în seara aceasta aici. Mâine la oră zilei un expert în materie va compara cele două eşantioane.
Tot vorbind, scrută chipul omului pe ale cărui trăsături se întipări ceva asemănător cu teroarea.
Hurd înfuriat se îndreptă spre uşe, fără să mai riposteze.
— Scuturaţi cenuşa ţigării înainte de a pleca, glumi Delmar.

Hard legă, trăsnind-o cu putere. Locotenentul râse în sine, părând foarte satisfăcut.

— Este o bărbată vulpe șireată, murmură el. Mă întreb dacă... Hm! Și-a uitat umbrela.

Luă obiectul de pe scaunul unde-l lăsase Hard, îl deschise și constată că mai era încă umed. Apropiindu-se de telefon, el vorbi scurt. Imediat după aceea cineva bătu în ușe.

— M'ați chemat, domnule? zise un om în uniformă, salutând.

— Da, Cummer. Ia această umbrelă și du-o repede la laborator. Vreau să știu dacă umezeala provine dela ploaie sau dela un robinet cu apă.

Cummer plecă, iar Delmar se învârti în birou fluerând o arie la modă. Dar brusc cântecul îi muri pe buze și fața sa reflectă o expresie de perplexitate.

El privi atunci, clipind de câteva ori, la mâna strânsă încleștată a cadavrului.

CAP. VII

SEMNE DE CRETA

Mâna rece, prin poziția ei ciudată, părea că vrea să apuce sau să arate ceva, îl intrigase pe Delmar încă dela începutul anchetei sale. El văzuse posibilitatea unui rezultat în descoperirea mobilului care dăduse gestul lui Forbes în clipa morții sale.

Acum, cu o senzație inexplicabilă, el fixa din nou această mână. În ultimele minute, enigma

se complicase de o manieră deconcertantă.

Mâna își schimbase locul.

Trăgând de mustață sa acută, Delmar rămase gânditor. Cu o clipă mai înainte, mâna era întinsă spre colțul cel mai îndepărtat al biroului spre stânga, îndepărtată fiind de corpul cadavrului în diagonală. Acum, revenise spre centrul biroului, proiectată aproape în linie dreaptă, în fața capului cadavrului.

Pentru a-și reîmprospăta memoria, locotenentul scoase schița pe care o făcuse în prezența lui Clyde Armstrong. O singură privire îi fu deajuns pentru a-i confirma ceeace constatase: mâna își schimbase poziția. Să se fi mișcat singură? Posibil, gândi Delmar, dar deloc probabil. Progresul rigidității cadaverice cu contracțiunile sale musculare putea să fi cauzat acest efect, dar nu într'un chip atât de pronunțat. Deci, probabil că se produsese o intervenție oarecare.

Intervenția cui? Delmar era sigur de un lucru: mâna se afla în poziția ei inițială atunci când sosise Trueman Hurd. Pe de altă parte, el descoperise schimbarea imediat după plecarea acestuia: Hurd era deci autorul acestei schimbări. Probabil că el rectificase mâna, atunci când se aplecase în genunchi ca să adune cenușa țigării de pe jos. Dar pentru ce să fi făcut Hurd aceasta? Răspunsul la această întrebare era desigur strâns legat de gestul lui Forbes în clipa morții. Când va înțelege semnificația acestui gest, probabil că va descoperi și pentru ce cineva avusese interesul să schimbe poziția

prinului a mânei.

Delmar se aşeză şi inspectă suprafaţa biroului cu o lupă. Îndelungat încordarea sa scădea. Pe cristalul şi pe sugativa biroului se afla un strat subţire de praf şi, pe acest strat uşor de praf, poziţia prinului a braţului şi a mânei, puteau fi urmărite cu uşurinţă. În două clipe, el trase cu creta urme peremtorii.

În clipa când termină, doi oameni sosiră cu o targă. Recomandându-le să nu şteargă conturile de cretă, el deschise uşa şi trecu în salon unde îşi permise să-şi aprindă o ţigare. În timp ce fuma, privirea-i se plimba prin odaie, măsurând distanţele şi notând poziţia fiecărui obiect în parte. În colţul cel mai îndepărtat se afla pianul. Închidea ochii. Delmar căzu pe gânduri, reconstituind scena care se desfăşurase în salon.

Când se înapoie în bibliotecă, fotoliul din faţa biroului era gol. El examină conturile de cretă şi avu satisfacţia să le găsească intacte. Şi atunci îi reveni în minte enigma principală: Care era semnificaţia gestului făcut de mâna care se crispă în spasmele morţii?

O bătaie în uşă îl întrerupse din gândurile sale.

În spatele lui Mc Cardle sări o femeie, al cărui păr alb contrasta puternic cu o faţă încă destul de tânără.

— Mrs. Holly, femeia de serviciu, domnule, anunţă Mc Cardle. I-am spus că aţi permis ca servitorii să rămână în bucătărie, dar ea a insistat să vă vadă.

Delmar examină repede femeia.

— Intră, Mrs. Holly.

El se dădu deoparte pentru a o lăsa să treacă, apoi închise uşa şi o invită să ia loc.

— Am să vă spun câteva lucruri, începu ea cu o voce amenințătoare şi tremurătoare. Este în privința... morții lui Mr. Forbes.

— Adevărat?

Delmar se opri în fața ei privind-o cu atenție.

— Înainte de a trece mai departe, te-aş ruga să-mi spui de cât timp eşti cunoscută sub numele de Mrs. Holly?

Pamela lăsă capul cu o privire înspăimântată.

— Ah! Aşa dar m'aţi recunoscut?

— Din prima clipă, deşi părul ţi-e alb, zise Delmar cu blândeţe. Să nu te temi însă, Mrs. Holly. Condamnarea pentru furt ține de domeniul trecutului.

Vocea blândă şi privirea amabilă a poliţistului potoliră nervozitatea femeii.

— De când eşti aici în serviciu, Mrs. Holly?

— Aproximativ doi ani şi nimeni n'a avut ce să se plângă de mine.

— Te cred, Mrs. Holly. Trecutul a fost uitat de mult. Voi şti să-ţi păstrez secretul. Şi acum, ce-ai vrut să-mi spui?

— Este în privința morții lui Mr. Forbes... (Pamela se înfioră). Am văzut...

Delmar tresări şi fixă faţa palidă a femeii cu surpriză.

— Ce-ai văzut? Vrei să spui că l-ai văzut pe ucigaş?

— N'ar fi exact. Coboram tocmai scările care

duc spre hall, când...

— Un moment, Mrs. Holly. Ce oră era?

— Între patru jumătate și cinci.

Delmar rămase pe gânduri. Crima avusese loc, după toate probabilitățile, în jurul acestei ore.

— Continuă, te rog.

— Eram la mijlocul drumului când ceva mă determină să mă opresc.

Ea se înfioră amintindu-și.

— N'aș putea să vă spun exact ce anume era.

— Un sunet? sugeră Delmar.

— Da, poate să fi fost și un sunet. Mai curând l-am simțit decât l-am auzit. Nu știu dacă mă înțelegeți.. Poate că și muzica era de vină.

— Ah! ah! muzica! murmură Delmar al cărui interes crescu pe neașteptate.

— Da, muzica venea din salon. Știam că Mrs. Forbes și Mr. Armstrong lăsaseră cântul fonografului și acum cântau. L-am auzit foarte clar.

— Prin cele două uși?

— Nu, printr'una singur. Ușa bibliotecii era întredeschisă.

— Și aceasta nu v-a mirat?

— Nu. Mr. Forbes lăsa adesea întredeschisă ușa atunci când aștepta o vizită. L-am zărit în trecere stând la birou și scriind o scrisoare.

Delmar aprobă cu capul.

— Un moment, Mrs Holly; arată-mi locul exact unde te aflai.

El deschise ușa.

— Era deschisă cam așa, nu-i așa?

— Apropie, poate ceva mai mult.

Ei se urcară până la privire turnantă a scării și Delmar privi în jos. O parte din bibliotecă, și biroul, se vedeau prin ușa întredeschisă.

— Aici te-ai oprit, nu-i așa?

— Exact.

— Ce-ai văzut?

— L-am văzut pe Mr. Forbes, care scria.

— Cine mai era cu el?

— Nimeni. Cel puțin eu n-am mai văzut pe nimeni.

Cum din locul unde se aflau nu se vedea întreaga bibliotecă, expunerea făcută de Mrs. Holly nu excludea posibilitatea unui vizitator.

— Ce s-a întâmplat?

— La început nimic. Mr. Forbes scria.

— Și ai continuat să-l privești. De ce?

— N-aș putea să vă explic. Femeia se înfioră din nou. Vă spun numai ce-am văzut. Pe neașteptate capul și umerii săi i-au căzut înainte. Timp de o secundă, am zărit în ochii săi o mișcare de groază, apoi el s-a prăbușit deasupra biroului și am înțeles că era mort.

Delmar fixă asupra femeii o privire pătrunzătoare.

— N-ai auzit nimic?

— Un singur lucru. Un strigăt scurt de groază.

— Nimic altceva? Nimic care să semene cu pocnetul unui pistol?

Ea roși.

— Nu... nu cred... Nu sunt sigură. În clipa aceea muzica care venea din salon era foarte zgomotoasă.

— Ah! zise Delmar, era foarte puternică, aceasta, ce-ți fiecuri?
— Nimic. Am rămas pe loc și am așteptat.

CAP. VIII

MIEZUL NOPȚII

Femeia, după ce-și șterse ochii cu batista, porni șovăind spre ușă. Apoi, ca se opri, clătinându-se. Tremurul umerilor ei era o mărturie grăitoare a luptei care se dădea în ea. Locotenentul Mrs. Holly întoarse capul.

— Nu bănuiți pe nimeni, domnule locotenent?

Detectivul surâse expresiei femeii pe jumătate întoarsă spre el.

— Nu, pe nimeni, zise el. Dar d-ta doamnă cu bănuiești pe cineva, Mrs. Holly, pe cineva pe care-l cunoști bine.

Fără să răspundă, ea întoarse mânerul ușii. Dar imediat de o ieși, ezită din nou.

— N'ați descoperit nici o urmă? Nici un indiciu?

— Nimic important.

Vorbind, privirea locotenentului rătăci deasupra biroului. Da, el descoperise mai multe indicii și unul din ele era scrisoarea nesemnată.

— Nu te mai chinui, Mrs. Holly, zise el cu blândețe. Până în prezent nu am nici un motiv s'o bănuiesc pe miss Tracy.

El pândea efectul acestor cuvinte, care fu fulgerător.

Femeia făcu nişte ochi mari îngroziţi şi plânse gata să leşine. Încercă să vorbească, dar nu izbuti. Înfiorată, înţelegând că-şi dezvăluie sentimentele ei intime, încercă cu disperare să-şi recapete sângele rece.

— Miss Tracy, murmură ea cu o voce înăbuşită. Nu... nu o cunosc...

Interogarea fusese tot atât de dureroasă pe cât de inutilă. Delmar făcu un gest energic cu mâna.

— Să lăsăm asta, Mrs. Holly, pentru moment sunt destul de lămurit.

Ea scoase un suspin, strânse buzele şi, înălţând capul ei alb, ieşi, clătinându-se.

Delmar o urmări gânditor cu privirea, apoi îşi consultă ceasul. Era aproape unsprezece noaptea. Cum nu putea s'o interogheze pe Mrs. Forbes decât tocmai a doua zi de dimineaţă, se hotărî să plece acasă. Era de-acum lângă uşă, când se auzi sunând telefonul. Detectivul aruncă o privire plină de mânie asupra aparatului, dar în cele din urmă se hotărî să răspundă. Laboratorul îi comunica că umezeala depe umbrela lui Hurd provenea dela apă de ploaie. „În regulă" îşi zise Delmar agăţând receptorul. Mâine dimineaţa voi vedea ce ne va spune şi analiza cenuşii de ţigare. Apoi..."

Cineva bătu uşor în uşă. Delmar făcu un gest nervos cu mâna.

— Intră! strigă el.

Haskins intră cu mersul său felin de pisică. Părea foarte satisfăcut.

— E în regulă, domnule.

Femeia holbă nişte ochi mari îngroziţi şi gata

ce pe care-l scoase din buzunarul său.

— Ah! Iacată „Regina furiei"! Bine lucrată, bătrâne. Unde se află Mr. Armstrong acum?

— În oraș, domnule. A luat un comprimat pentru a-și calma nervii înainte de a se culca.

— Zău!

Mutrișoara locotenentului dispăruse ca prin farmec.

— Un comprimat pentru a-și calma nervii! Foarte interesant! Și ce ai de făcut acum, Haskins? În salon se află un divan confortabil. Du-te și te întinde pentru o clipă; te voiu chema când vom avea nevoie de tine.

Delmar era mai vioiu ca oricând. Având corespondența mototolită în mână, el se așeză la birou, luă o linie și mai multe coli de hârtie și începu să lucreze. Odată copia terminată, el o puse în buzunar și se duse să-l trezească pe Haskins.

— Iată o mică corvoadă pentru tine, bătrânule.

Celălalt își freca ochii.

— Vei duce înapoi caietul de unde l-ai luat. Armstrong nu trebuie să-i observe lipsa.

Cu ochii încă somnoroși, Haskins luă caietul. Delmar îi repetă instrucțiunile sale.

— Ai înțeles?

— Perfect.

Așezat din nou în fața biroului, detectivul contemplă semnele ciudate cu ordinea care indicau direcțiunea bastonului intim. Ce voia să arate? Să arate unde se află un obiect? În acest caz, care era obiectul?

Delmar se așează în fotoliul marinului, înconjurat de aceleași obiecte care-l înconjurase și

ge Forbes. Detectivul întinse propriul său braț urmând direcția cutiei a liniilor trasate cu creta și întinse indexul. Tot corpul său se întoarse spre hol.

„N-are nici un sens, își zise el. Forbes s-ar fi uitat spre ușă. Și în direcția aceasta nu se mai află nimic. Nu, nimic, în afară de...”.

Fu cuprins de un tremur ușor.

„În afară de cazul când obiectul ar fi fost ridicat de mult. Și pentru ce să mă încăpățânez să cred că este vorba de un obiect neînsuflețit? Ar putea foarte bine să fie vorba și de o ființă omenească...”.

Dekker puse stavilă gândurilor sale care deveneau prea fanteziste.

— Sunt un idiot, murmură el, am uitat că ușa era deschisă. Mrs. Holly...

Foarte iritat, Dekker se duse să deschidă ușa și se înapoiă în birou. Din nou, privi până la capătul liniei invizibile care prelungea semnele de cretă. O lumină de triumf se aprinse în ochii săi... Privirea sa se fixase sub dreptunghiul format de cotitura scării.

— O ușă! exclamă el, cu respirația tăiată. O ușă sub scară. Să presupunem că ea s-a deschis și că cineva a ieșit exact în clipa... El nu merse cu raționamentul mai departe. Un zgomot ușor îl făcu să întoarcă capul și zări o femeie care se apropia de el.

CAP. IX

UȘA DE SUB SCARĂ

Abia aceasta era prima lor întâlnire, locotenentul Delmar înțelese dela prima privire că femeia elegantă din fața sa era Joyce Forbes. El se ridică, salută stângaci și aranjă un fotoliu. În timp ce se așeză, Joyce îl examină cu o privire rapidă, curioasă.

— Desigur că sunteți locotenentul Delmar? murmură ea. Presupun că doriți să-mi puneți câteva întrebări.

— Oh! nu sunt grăbit, Mrs. Forbes.

— Aș dori să terminăm îndată. Înțeleg prea bine că este o formalitate indispensabilă; cu cât mai curând cu atât va fi mai bine.

Delmar resimți o vie admirație pentru această femeie energică, prea mândră pentru a-și apleca fruntea sub loviturile fatalității.

— Întrebările mele ar putea să vă displacă, doamnă.

— Nu importă. Vă rog să nu încercați să-mi menajați susceptibilitatea. Puteți fi sigur, domnule, mă simt mai bine în fața bărbaților cari știu să-și exprime gândul cu sinceritate.

În timp ce ea vorbea, el își frământa mintea căutând o manieră convenabilă să pornească la atac. O franchețe fără înconjur i se păru a fi metoda cea mai bună.

— Mrs. Forbes, zise el, cine l-a ucis pe soțul d-voastră?

Ea nici nu clipi la întrebarea aceasta brutală.

— După câte știu, el nu prea avea dușmani.

— Un om, reluă Delmar, poate să-l ucidă pe un altul fără să fie dușmanul său, dacă îi consideră ca un obstacol în calea sa.

El își fixă privirea în ochii ei albaștri, senină.

— Mrs. Forbes, insistă el, nu bănuiți pe nimeni?

— Nu bănuiesc pe nimeni, declară ea. Totuși l-aș fi bănuit pe cineva dacă n'aș fi știut cât era incapabil să săvârșească această crimă.

— Vorbiți de Mr. Amstrong, nu-i așa?

— Da, răspunse ea calm.

Încă odată, o lucire de admirație se aprinse în ochii lui Delmar. Mrs. Forbes era prea cinstită și loială pentru a ocoli un răspuns.

— Mă gândesc la adevăratul mobil al crimei, explică ea, cu un zâmbet crispat pe buze. Mă gândesc că Amstrong era singurul om capabil să-l ucidă pe soțul meu.

Încetișor, locotenentul suflă un nouraș de fum din țigarea sa. Era din ce în ce mai sigur de sinceritatea tinerei femei.

— Înțeleg perfect situația, zise el. Mr. Amstrong vă iubește. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, probabil că și d-voastră l-ați fi iubit.

— Poate, răspunse ea cu răceală. Dar circumstanțele n'au fost singura barieră dintre noi. Există o anumită particularitate în caracterul lui Mr. Amstrong care mă îndepărtează de el.

— O particularitate? Care anume, Mrs. Forbes?

Ea cugetă o clipă.

— Dumnezeule, este aceiași trăsătură care,

ăcă păream mai, iar l-a făcut capabil să-l ucidă pe soțul meu.

Doina: rămase gânditor.

— Înțeleg, murmură el.

Ea se înfioră ușor.

— Aveți o perspicacitate rară.

— Vă mulțumesc, doamnă. Da, dragostea pe care a nutrit-o Mr. Armstrong pentru d-voastră, a fost singurul lucru sfânt din viața sa. Această pasiune intensă, v'a însuflețit. Știați că nimic nu era în stare să-l oprească pe Mr. Armstrong pentru a distruge obstacolul ce i se punea în cale. Aceasta ați vrut să spuneți, nu-i așa?

— Cum așa ceva, dacă vreți puteți să-mi explicați prin bine impresiile mele.

El o privi cu căutare înainte de a formula o altă întrebare mai dificilă.

— Și ați persistat în aceste sentimente față după aceea, după ce ați convenit cu Mr. Armstrong să rămâneți cinstiți și corecți?

— Ah! știți și aceasta.

Ea păru oarecum jenată.

— Mr. Armstrong a înțeles ca și d-voastră că împrejurările prezente impuneau o sinceritate completă.

— Și a avut dreptate, aprobă ea. Înțelegeți, n'aș putea să vă explic exact ceeace am resimțit atunci. Dar cât timp poate să dureze impulsiunile nobile la un bărbat ca Mr. Armstrong?

Ea se înfioră ușor, apoi continuă:

— Dar toate acestea n'au nici o legătură cu crima care ne preocupă. Mr. Armstrong ar fi fost

repezit să-i urăm pe soţul meu, se înţelege, dar n'a făcut-o.

Aceste cuvinte fură pronunţate cu simplicitate, traducînd o convingere profundă şi inatacabilă.

— Susţineţi aceasta pentrucă Mr. Armstrong era în picioare în spate şi cînta în clipa cînd d. Forbes a fost asasinat?

— Da. Nu este oare destul de concluziei?

— Desigur, dacă aţi putea afirma cu certitudine că a rămas tot timpul cu d-voastră.

— Oh! pot s'o afirm cu siguranţă. Dacă ar fi făcut un singur pas, aş fi remarcat imediat.

Delmar rămase tăcut înainte de a formula o altă întrebare.

— Aveţi o ureche muzicală fină, Mrs. Forbes?

— Foarte fină. — Ea păru puţin surprinsă de această întrebare. — Trebuie însă să urmărească întotdeauna melodia.

— Mr. Armstrong are o voce frumoasă de tenor?

— Foarte frumoasă.

— Aţi putea să vă gîndiţi acum dacă vocea sa, atunci cînd vă acompaniaţi?

— Nu. Nu sunt destul de talentată pentru aceasta. Trebuie să privesc notele.

— Şi nu v'aţi oprit nici odată pînă la sfîrşitul compoziţiei?

— La început am cam greşit, dar după aceia am cîntat pînă la căpăt.

— Aşa dar, la început aţi avut o mică întrerupere. Mr. Armstrong s'a deplasat în timpul acestei întreruperi?

— Nu s'a clintit nici o clipă de lîngă pian

De altfel această întrerupere n'a durat mai mult de treizeci de secunde.

Locotenentul Delmar își scutură gândirea și-și dădu seama că Mrs. Forbes spunea adevărul.

— Ați spus că ați avut o senzație curioasă pe la sfârșitul muzicii?

— Da, o senzație foarte curioasă. De neexplicat, am avut impresia că s'a întâmplat ceva teribil.

— Și l-ați rugat pe Mr. Armstrong să se ducă în bibliotecă să vadă dacă nu s'a întâmplat ceva? El s'a dus, și... cât timp a rămas acolo?

— Nu știu. În astfel de momente, pierzi noțiunea timpului. Poate să fi durat cinci minute sau un minut.

— Timp suficient pentru a-l ucide pe Mr. Forbes?

Locotenentul se aștepta la o desminţire, dar ea nu veni. Tânăra femeie tresări ușor, dar aceasta fu totul.

— Ar fi posibil. Nu-ți trebuie mult timp ca să tragi un glonte în capul unui individ, nu-i așa? Dar Mr. Armstrong n'a făcut-o.

— De unde știți?

— Pentru că l-am urmat în bibliotecă fără ca el să știe. Nu l-am pierdut o clipă din privire.

— Și l-ați văzut pe soțul d-voastră mort la birou?

— Da. — Vocea ei deveni stinsă și tremurătoare. — Am zărit rana din tâmplă și...

— Este inutil să mai continuați, zise Delmar cu hotărîre.

Depoziția femeii de serviciu nu confirmase oare că Forbes fusese ucis pe cînd se găsea în salon? Delmar nu voia decît să i se confirme această mărturie.

— Vă rog să mă iertați, zise el. Nu s'ar fi cuvenit cu întrebările mele dacă n'ar fi fost necesare.

— Nu vă mai scuzați. Sunt fericită că am putut să vă răspund la aceste întrebări. N'am convins de cele de care nu eram absolut sigură.

— De iroseala lui Mr. Armstrong?

— Da. Dicteția pe care am mult-o atunci m'a confirmat această părere.

— Sunt încîntat, zise Delmar simplu.

— Și eu nu mai pație. De cum v'am văzut, eram sigură că mă veți înțelege. Și gîndul că mă veți crede m'a ajutat să vorbesc.

Ea se ridică și se pregăti să plece. Dar exact în clipa aceia, privirea ei se opri asupra b'rațului.

— Ce sunt acestea? declară ea.

Delmar mormăi nemulțumit. Tînăra femeie arăta urmele trasate cu creta.

— Oh! un detaliu fără importanță.

Ea continuă să privească fix la urmele albe de pe birou.

— S'ar spune că este un braț... un braț și o roată... care pare să arate...

— Oh!... — Un fior îi zgudui tot trupul. — Este mâna sa?

— Da, Mrs. Forbes; nu voiam...

Cu un strigăt ușor, ea se instală în fotoliul

de lângă birou și, apucându-se, urmări cu privirea linia care prelungea urmele trasate cu creta. Ușa rămăsese întredeschisă, așa cum o lăsase Delmar.

— Cum! exclamă ea ridicându-se. El arăta spre ușa de sub scară?

— Probabil.

— Dar pentruce?.. Eu nu înțeleg..

Vocea i se frânse. Polițistul zări ca uimire cum obrajii îi deveniră palizi, în timp ce privirea îi rămânea fixată asupra ușii de sub scară.

— Ce aveți, Mrs. Forbes?

— Ah!.. nimic. Am avut o slăbiciune trecătoare.. Vreți să fiți bun și să-mi sunați cameristа?

Cap. X

UȘA SE DESCHIDE

— Ce naiba o mai fi și asta? exclamă locotenentul Delmar.

Rămăsese din nou singur. Mrs. Forbes, însoțită de cameristă ei, se retrăsese în apartamentul dela etajul superior. Acum, în picioare lângă birou, el urmărea cu o privire stupefiată linia imaginară care ducea spre ușa de sub scară.

Ce văzuse Forbes? Pentruce se înspăimântase tânăra femeie? Și însfârșit, care era secretul ușii de sub scară?

Intins comod în fotoliu, Delmar privea cu atenție afară. Un atât detaliu îl reveni pe neașteptate în minte. Își amintí de surpriza pe care o

aceasta, după plecarea lui Hurd, constatând că mâna cofretului fusese deplasată. Cum nimeni nu intrase în bibliotecă, numai Hurd putea să fi făcut aceasta. Dar pentru ce?

Drept răspuns, se auzi sunând telefonul care se afla pe birou.

— Allo, tu ești, Haskins? Ai pus la loc compoziția muzicală? Armstrong nu va bănui nimic? Bine, bătrâne. Du-te acasă și culcă-te. Mâine vom avea de lucru. Noapte bună.

După ce agăță receptorul, Delmar își reluă firul întrerupt al gândurilor sale. Ce se ascundea în dosul acelei uși? Cel mai nimerit era să se ducă să vadă. Tocmai se ridicase în picioare, când ușa ascensorului din hall se deschise, lăsând trecerea unui bărbat gras cu figura de copil, înfundată cu multă grijă.

— L'ai găsit, Babe? se informă locotenentul.

Babe Mallers se trânti în fotoliul cel mai apropiat, apoi își plimbă împrejur o privire stupidă.

— Găsit ce?

— Oh! nimic important. Te-am rugat numai să-mi cercetezi prin apartament și să-mi găsești un pistol care o fi ascuns pe undeva. Bine înțeles că ai uitat.

Babe Mallers clipi năuc, iar ochii săi aruncă o lucire vagă.

— Înțelegi, Babe, continuă Delmar, există două categorii de asasini: unii aruncă pistolul și se grăbesc să dispară, alții bagă pistolul în buzunar și pleacă liniștit. Am crezut că asasinul nostru din cazul de față face parte din prima categorie.

Babe clipi din ochi, ca și cum acest raționament

ar fi fost prea complicat pentru el.

— Aşa dar, ai aflat să citeşti păcatul?

— Nu prea. Numai că mi-am schimbat direcţia...

— Da, ştiu, ai obiceiul de a schimba întotdeauna direcţia. În ce parte ţi-ai îndreptat cercetările tale de astăzi?

— Spre o perie de cap...

— Cum?

— O perie de cap pentru bărbaţi. O am la mine, domnule.

El scoase din buzunar obiectul cu un aer plictisit. Oarecum mirat, Dermer luă peria cu încrustaţii de argint şi o examină cu atenţie.

— Sunt câteva fire de păr deasupra, remarcă el.

— Da, niște fire lungi şi blonde.

— Unde ai găsit peria, Babe?

— În sala de baie a lui Forbes. Este desigur peria sa. Iniţialele sale se află pe spate.

— Dar firele acestea de păr?

— Tocmai firele acestea de păr m'au făcut să-mi schimb direcţia... Peria este a lui Forbes, dar părul nu.

Locotenentul tresări uşor.

— Într'adevăr, Forbes avea părul cărunt, remarcă el.

— Şi nu prea des, adăugă Babe.

Dermer luă un fir de păr şi-l examină cu lupa.

— Pare destul de solid şi de viguros. De unde provine?

— Iată misterul.

Corpul gras şi turtit a lui Babe se înfundă comod în fotoliu.

— Nimeni din acest apartament nu are păr asemănător.

— Ești sigur de aceasta?

— Se înțelege că sunt sigur.

Babe Mallory vorbea pe un ton plângător și somnolent.

— Cu ce crezi că mi-am pierdut până acum timpul? Sunt sigur că la noapte voiu visa numai păr.

— Te-ai informat dacă nu cunoaște cineva vreo persoană care să aibe păr ca acesta.

— Desigur. Dar mi-au răspuns cu toții că nu. Pe fața lui Babe se ivi un surâs obosit.

— Femeia de serviciu a cam ezitat până însă să-mi răspundă.

Delmar ridică brusc din sprâncene.

— *Mrs. Holly?*

— Exact, chiar ea.

Delmar învârtea gânditor seria în mână. Aha, persoana pe care Mrs. Holly o angajase să facă din bibliotecă, și care totuși nu înțelege, avea părul Norei.

— Bine lucrat, Babe. Iată o mică corvoadă și te vei putea duce acasă. Du seria aceasta la biroul central și vezi dacă se pot identifica amprentele digitale pe mâner. Poate că vom avea noroc.

Babe se ridică greoiu din fotoliu și luă seria pe care Delmar o învelise într-o bucată de hârtie.

— Vezi să nu-ți schimbi direcția, îi recomandă acesta din urmă zâmbind.

Babe plecă. Delmar deschise ușa pe care grăsanul o închisese în urma sa, apoi reveni la birou.

încă odată, privirea se urmări linia imaginară, care ducea la uşa de sub scară.

Deodată el tresări. Simţurile sale erau încordate la extrem. Spre marea sa uimire, uşa se deschise încetişor, dar se închise aproape imediat. Repede ca fulgerul, Dekmar se repezi către uşa misterioasă.

— Ieşi odată, zise el cu o voce joasă, dar răstită. Probabil că te îndoieşti încă.

Se auzi un mârâit înăbuşit, apoi se făcu o linişte completă. Împins de o inspiraţie bruscă, Dekmar trecu de cealaltă parte a scării.

Era şi timpul. Exact cum bănuise, se mai afla şi acolo o uşă, care se deschise încetişor, lăsând trecerea unui bărbat. Dekmar îl apucă de un braţ şi-l strânse cu putere.

— Nu fi chiar atât de grăbit, zise el cu blândeţe. Fii te rog bun şi...

Prizonierul său răcni parcă furios, dar Dekmar, care se aştepta la un atac brusc din partea necunoscutului, se feri.

— Lasă tertipurile, băiatule, zise el. Nu voiam să-ţi fac aici un rău...

Răsuci uşor braţul pe care-l reţinuse, iar omul scoase un geamăt de durere.

— Un mic avertisment, continuă Dekmar. Dacă nu vei sili... Dar nu, nu cred, nu-i aşa? Intră, te rog, aici.

Îl împinse în bibliotecă şi-l sili să se aşeze pe un scaun. În timp ce-şi aprindea o ţigare, detectivul îşi examină prizonierul. Era un tânăr înalt şi slab, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de

sul. Însfârşit, Delmar îşi fixă privirea asupra capului tânărului său prizonier.

— Ai părul blond şi foarte frumos, observă el. Păcat însă că-ţi cade.

Privirea duşmănoasă a tânărului deveni speriată.

— Nu prea sunt dispus pentru glume, zise tânărul.

— Nici eu. Este destul de grav să-ţi laşi părul pe perna unui mort.

Tânărul îngălbeni, dar îşi reveni aproape îndată.

— Nu înţeleg.. se bâlbâi el.

— Ba da.. Dar apropos.. ce naiba eşti îmbrăcat!

Delmar se opri, inspectând cu privirea hainele tânărului deconcertat.

— Te-ai îmbrăcat.

— Nu te înţeleg.

— Te-ai îmbrăcat într'un rând de haine prea largi pentru măsura ta. Nu ştiu dece, dar îmi face impresia că ţi-ai împrumutat costumul din garderoba lui Barbes.

Gura tânărului se contractă uşor, dar un rânjet după scria îşi redobândi expresia sa batjocoritoare.

— Şi bine! fie. Recunosc că ai un spirit foarte pătrunzător.

— Liberalul şi mandatele tale nu sunt ale unui hoţ de rând.

Delmar îl măsură cu o privire plină de milă.

— Repetă altfel de cuvinte şi te omor la pământ.

— Iată ce înseamnă să vorbești cu un adevărat artist, aprobă Delmar. Îmi place spiritul tău combativ, Holly.

El se opri pândind efectul produs de aceste cuvinte, dar fu dezamăgit. Tânărul nu manifestă decât uimire.

Delmar făcu o grimasă.

— Sau nu sunt atât de fare pe cât mă credeam, sau ești mai tare decât mine. Care din două?

— Nu știu. În orice caz, nu ești atât de fare pe cât vrei să pari.

— Atunci cum te numești?

— Cum vrei.

— Bine, să vedem. Detectivul rămase o clipă pe gânduri. Deoarece te-am găsit sub scară... Îți asta ceva contra să te numim d. Scară?

— Nu văd nici un inconvenient.

— Bine. Vrei să fii bun, d-le Scară, și să-mi spui de cât timp stătea acolo?

— Nici gând n'am să-ți spun.

— Știi că Mr. Forbes a fost asasinat?

Necunoscutul ridică din umeri.

— Nu găsești că este o coincidență curioasă să te găsești în aceeași casă tocmai în clipa când s'a comis un asasinat?

D. Scară se mulțumi să-și fixeze interlocutorul cu un aer zeflemist.

— Să nu te mire dacă te vola acuza de asasinat.

D. Scară tresări la început, apoi își reluă rânjetul său stereotip.

— Și nu este curios, continuă detectivul, că

Forbes a arătat cu degetul spre tine înainte de a muri?

Cu fața lividă și cu ochii în flăcări, tânărul sări în picioare cu un mârâit surd.

— Este fals! strigă el. Forbes m-a...

El se opri brusc. Dekker zâmbi cu blândețe.

— Îți mulțumesc, d-le Scott, zise el. Te-ai trădat. De câteva minute bănuiam că Forbes arăta spre tine. Acum sunt sigur.

În picioare, în fața sa, necunoscutul încerca să-și potolească tremurul mâinilor sale.

— Îmi pare rău, băiete, zise Dekker încetișor, dar sunt obligat să te duc la comisariatul de poliție.

Detectivul băgă mâna în buzunar și se auzi clinchetul unor cătușe.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul se repezi înainte și-l îmbrânci pe locotenent, care se izbi de perete.

Când acesta își reveni în fire, necunoscutul dispăruse, dar se mai auzia încă zgomotul pașilor săi care se pierdeau pe scară.

Zâmbetul lui Dekker indica că totul era în regulă. Fără să se grăbească, el apucă receptorul telefonului în mână.

— Cummer este jos? întrebă el. Să vie la aparat.

Apoi după o scurtă pauză:

— Cummer?.. Bine, ascultă. Un tânăr care poartă un costum de culoare închisă este pe cale de a coborî.. Nu, nu vreau să fie arestat. Dar vreau să crezi că l-ai lăsat să scape? Vreau numai să-l filezi și să-mi dai întreg raportul

Cap. XI

FIGURA DELA FEREASTRA

Era ora trei și jumătate dimineața. Locotenentul Delmar se simțea complect treaz, ca și cum ar fi dormit toată noaptea. Timp de câteva minute rămase așezat la birou, meditând la stranii maniere ale individului pe care-l urmărise pe scară. Însfârșit, găsind o cârpă de șters praf în fundul unui sertar, șterse urmele lăsate cu creta, care acum deveniseră inutile. Misterul rămânea întreg nu fusese oare rezolvat?

Se apropiă de fereastră, o deschise și privi afară. Aerul rece de afară îi făcu bine. Din înălțimea celor optsprezece etaje, strada părea tăcută și pustie.

La un moment dat, zări o figură la una din ferestrele casei din față. Nu era nimic excepțional în aceasta. Probabil că era un individ care suferea de insomnie.

După ce contemplă câtva timp fața aceia imobilă, Delmar reveni și luă loc în fotoliul dela birou. Era hotărît să-și petreacă cu folos cele câteva ore care mai rămâneau până în zorii zilei. Umblă după aiuri, deschise și scotoci fiecare sertar în parte.

Însfârșit, descoperi un carnet de cecuri. Răsfoi repede cotorul, până când una din ele îi atrase atenția. Conținutul era scurt și dublu de obscur.

T. 500

Delmar notă că era datată de ieri seară. Continuă să întoarcă foile. În curând, el descoperi

însă o notiță datată de acum șase luni, apoi alta datată de acum două luni.

Puse la loc carnetul de cecuri în sertar, socotind, că cel puțin în parte, găsise răspunsul la întrebarea sa. Se putea presupune, fără nici o teamă de eroare, că inițiala de pe cotor, o reprezenta pe misterioasa miss Tracy. Era evident că Forbes trimitea, la intervale mai mult sau mai puțin regulate, suma de 500 de dolari acestei persoane. Dar pentru ce prudența acestei inițiale unice? Toate celelalte fișe de pe cotor purtau numele destinatarului scris cu litere complecte.

Detmar se hotărî să lase, cel puțin pentru moment, orice supoziție la o parte. Înainte de a clădi o teorie în privința misterioasei T., avea nevoie mai bine de fapte. Mai întâi de toate, trebuia s-o găsească pe miss Tracy. Interogările ulterioare și numerele cecurilor trebuiau să-l ducă la aceasta. Pe de altă parte, era interesant de aflat de cât timp anume se efectuau aceste plăți..

La un moment dat, fără de voie, el întoarse capul spre fereastra care se afla în spatele său.

Ochii săi deveniră ficși, căutători.

Figura dela fereastră, de cealaltă parte a străzii..

El avu un gest de disperare. Imaginația sa stârnise toată noaptea și acum nu mai era stăpân pe sine. Detectivul își dădea seama că tot timpul cât răsfoise carnetul de cecuri, vizavie acele dela fereastră îi frământase spiritul ca o obsesie turburătoare. N-avea nici un rost ca un individ care suferă de insomnie să-l privească cu astfel de interes. Desigur, probabil că omul se

să se culce.

Dar ceva îi spunea că figura mai era încă acolo, la fereastră.

Surprins pe cine knows, Delmer se întoarse complect spre fereastră.

Da, individul mai era încă acolo. Dela distanța unde se afla, trăsăturile necunoscutului nu erau deloc vizibile, dar el distingea o frunte înaltă, un craniu pleșuv și niște ochi cari aveau o expresie extrem de fixă și de atentă.

Delmer începu să râdă. Devenea par și simplu ridicul. Imaginația sa îi arăta niște detalii pe cari, evident că nu le putea distinge dela o distanță atât de mare. Desigur că era ceva foarte straniu în această poziție rigidă a feței și a umerilor. Polițistul era aproape sigur că ființa care veghea la fereastra din față ascundea un secret teribil. Nu era natural ca un om să rămână atâta timp nemișcat, ca și cum ar fi fost absorbit cu trup și suflet de o contemplare... Nu cumva...

Delmer își încordă atenția. Să fi fost oare un joc al imaginației sale? Detectivul era sigur că necunoscutul dela fereastră tresărise puternic atunci când îl întâlnise privirea. El sări din fotoliul său. Dar, de data aceasta figura dispăruse dela fereastră.

Fiind convins că imaginația sa supraexcitată îi jucase o festă banală, locotenentul se înapoie la birou. Scotocind într'un sertar el descoperi niște ecouri achitate, purtând toate semnătura lui miss Tracy.

Locotenentul notă numele băncii și remarcă

cu această ocazie că miss Tracy avea o siluetă fină şi bogată.

Apoi atenţia sa rătăci din nou. Încă odată imaginea figurii din fereastra de vis-a-vis, îi turbură vederea. După ce rezistă câteva minute, întoarse capul. Figura reapăruse în fereastra întunecată. Deşi afară era întuneric, Delmar deosebi mişcările unei mâini şi brusc fu cutremurat de un fior. În aceeaşi mână, el zărise fulgerul unui oţel care-i servise de avertisment. Locotenentul sări în picioare, dar, în aceeaşi clipă, perdelele acoperiră fereastra iar figura dispăru.

Pentru ce voise necunoscutul să-l ucidă? Pentru ce? Să fi avut de a face cu un nebun?..

Cu fruntea încreţită, el măsură distanţa care separa fereastra de birou. Era improbabil şi totuşi..

Delmar rămase mult timp tăcut şi nemişcat.. Fu trezit din gândurile sale de o bătaie în uşe. Fără să-şi dea seama, el se duse să deschidă şi.. rămase mut de uimire.

Detectivul era gata să jure că necunoscutul care se încadra acum în pervazul uşii, era acela pe care-l zărise în fereastra de peste drum.

CAP. XII

O CRIMĂ MINTALĂ

Ei se priviră unul pe altul. Delmar cu o surpriză nedisimulată, celălalt cu o privire amuzată şi vag arogantă.

El era de o statură impozantă, drept şi înalt:

Hainele sale de seară aveau o croială și o formă impecabile; totul, chiar și craniul său pleșuv, trăda distincție.

— Poliția întârzie, zise Delmar, revenindu-și din surpriza sa.

In timp ce-i contemplam pe acest nou sosit, Delmar se gândi dacă avea dreptul să vorbească.

Necunoscutul intră, salută cu curtoazie și luă loc într'un fotoliu.

— Numele meu este Peter Mott, zise el.

— Eu sunt locotenentul Delmar.

— Adevărat? spuse Mr. Mott, părând oarecum surprins.

— Am fost, adăugă el, consilierul legal al lui Duncan Forbes.

De data aceasta, fu rândul lui Delmar să pară surprins. Pentru un om al legii, Mott avea o conduită destul de curioasă.

— Desigur că ați fost la o serată?

— Da, și m'am întors acasă după miezul nopții. Am aflat dela servitorul meu de moartea lui Duncan Forbes. Ce crimă abominabilă!

— Crima a avut loc cam pe la ora cinci după amiază, și este de mirare că n'ați aflat de ea înainte de a ieși.

— Credeți? Mott zâmbi. — Detectivii sunt gata să suspecteze pe toată lumea. Permiteți-mi să vă arăt o deosebită indiscreție, domnule locotenent. Am lipsit de acasă toată ziua. M'am îmbrăcat chiar în biroul meu, de unde am plecat direct la [illegible] prieteni, cari au avut amabilitatea să mă [illegible].

— Aceasta vă scoate complectamente din cauză.

Departe de mine de a pune la îndoială realitatea acestui alibi.

— Alibi? N'am zis aceasta cu gândul de a-mi crea un alibi. Totuşi sunt fericit că am un alibi. Pentru a fi cinstit, ţin să vă aduc la cunoştinţă că în ultimul timp am avut o mică neînţelegere cu Mr. Duncan Forbes.

Locotenentul avu o privire interogativă, dar în realitate, el se întreba dacă Mr. Mott nu face vreo aluzie la ciudăţenia curioasă pe care o auzise când stătuse la fereastra de peste drum.

— Oh! era fără importanţă, se grăbi să adauge acesta. Sunt sigur că de atunci ne-am fi împăcat prieteneşte. Acum e prea târziu. Pentru a vorbi de altceva, aţi făcut vreun progres în ancheta cu întreprinderea?

— Bah! Nu prea am de ce să fiu mândru, răspunse Dejmar amabil. De câtva timp mă joc de-a v'aţi-ascunselea cu gloanţele. Nostimă distracţie!

— Zău?

— Da. Acum câteva minute eram să fiu pur şi simplu asasinat.

Faţa lui Mott rămase complet închisă.

— Iată ceva extrem de interesant.

— Suntem de aceeaşi părere, dar să revenim mai bine la fapte. V'am văzut foarte bine cum trăgeaţi cu pistolul în direcţia mea.

Avocatul îl privi cu atenţie.

— Extraordinar, murmură el. Nu ştiam că detectivii suferă de halucinaţii.

— Nu era o halucinaţie.

— Greşeşti, domnule locotenent. În viaţa mea,

ș'ar avut intenția să vă ucid. Și pentru ce n'aș fi făcut?

— Tocmai aceasta mă frământă și pe mine. Nu pot să înțeleg pentru ce ați vrut să mă ucideți.

Avocatul închidă capul său plecat; și un zâmbet ușor îi trecu peste buzele strânse.

— Vreau să fiu cinstit cu d-ta, domnule locotenent. Este drept că am ținut cu pistolul capul d-tale. Totuși n'am făcut-o din dorința de a vă ucide, ci după o simplă pornire morbidă.

— Curiozitate morbidă? Este pentru prima oară când aud întrebuințându-se aceste vorbe într'o [illegible] de moment.

— Totuși tot prin gând nu mi-a trecut să vă ucid. Am crezut că veți fi iertat, chiar dacă nu mă veți crede. După cum v'am spus, m'am întors acasă puțin după miezul nopții și am aflat de la servitorii vestea de moartea bietului Forbes. Știrea aceasta m'a tulburat întru atâta, încât n'am mai putut dormi. Am încercat un ceas, dar mi-a fost imposibil. Cu gândul continuu la [illegible] lui Forbes mi-am plimbat prin odaie, apoi m'am oprit la fereastră, și atunci...

Mott căzu, cântărind și cuvintele.

— Atunci, v'am gândit. Sau mai bine zis, am gândit capul și bustul unui necunoscut aplecat în biroul lui Forbes. Dela fereastra mea, l-am văzut odinioară și pe Forbes stând în aceeași poziție, în timpul nopții. Câteodată, ferestrele din marele biroului era închisă; de cele mai deseori, era însă deschisă.

— Oh! exclamă Delmar, cu nerăbdare vădită. Avocatul îl fixă cu privirea sa rece.

— Aceasta e mare dreptate prea mare importanță, continuă el; un gând poate străbate cu ușurință o fereastră închisă.

— Atunci, murmură Delmar, ați vrut să...

— Nu mă întrerupeți, vă rog. Încerc să explic un complicat fenomen de psihologie și știu de mai înainte că mă veți trata de mincinos. M'am gândit adesea cărui va fi ușor să trimit un glonte în capul lui Forbes. Sunt un trăgător foarte bun.

— Cu ce intenție v'ați gândit adesea să-l ucideți pe Forbes?

— Nu. Mi-a venit pur și simplu ideea că aceasta n'ar fi greu.

— Nu găsiți că faceți o distincție oarecum subtilă?

— Nicidecum. Este o mare distincție între a gândi și a acționa. Poate să fi fost o sugestie morbidă a firei mele, poate să era numai rezultatul observațiunilor mele.

[illegible] ipoteză.

— Văd bine că nu mă credeți. Cu atât mai rău. Nici nu încerc să vă conving. Singura mea datorie este să spun adevărul. În noaptea aceasta, aflând dela servitorul meu de moartea lui Forbes, același gând morbid mi-a revenit, dar sub o altă formă. M'am întrebat, brusc, dacă nu cumva voiu fi bănuit că l-am ucis eu.

— O conștiință frământată? sugeră Delmar surâzând.

— Da, dar nu în sensul pe care-l înțelegeți. L'am ucis, ca să zic așa, de mai multe ori pe

Forbes în gând... Bine înțeles că l-am ucis fără nici o intenție criminală. Acum, este mort și aceasta mă lasă grozav. Numai aceasta o constatare frământată, dacă doriți, eu o voiu numi o sensibilitate morbidă. Oricum ar fi, mă chinuia gândul că pot fi bănuit. Imediat mi-am pus întrebarea dacă actul pe care l-am săvârșit în gând nu putea să fie și în realitate. Pentru a avea convingerea împăcată, am încercat să fac o experiență.

Mott se opri cercetând încordat. Dobner îl privea cu o atenție încordată, dar nu-și trăda sentimentele sale.

— Mi-am luat pistolul pe care-l țineam într'un sertar al biroului central meu. Ședeați în biroul lui Forbes. Însfârșit, cineva ședea în biroul lui Forbes. Cine? Habar n'aveam, dar îi vedeam foarte bine capul și umerii. Am ridicat arma și am ochit, dar tocmai în clipa aceasta v'ați întors și cred că m'ați zărit. Apoi, v'ați mișcat din nou în birou, iar eu am ridicat iarăși pistolul. Am constatat atunci că era perfect posibil să tintești în capul unei persoane care ședea pe locul unde vă aflați. Experiența era concludentă și îmi demonstra ușurința cu care puteam ucide și în realitate.

— Mă întreb, murmură Dobner, absent, până unde ați fi împins această realitate, dacă n'aș fi sărit la timp din fotoliu?

— Oh! nu prea departe, declară Mott cu răceală, pentru simplul motiv că n'ați sărit deloc la timp din fotoliu. Am avut tot timpul să vă ucid, dacă aceasta ar fi fost intenția mea. Puteam

pistolul, vă puteți convinge că nu este încărcat.
Cu o curiozitate zâmbitoare, Delmar îl cercetă și constată că nu conținea nici un cartuș.
— Da, văd că nu este încărcat... cel puțin în clipa de față.
— Invățați sceptic?
— Mereu, Mr. Mott. Și am tot dreptul să fiu sceptic. La drept vorbind, găsiți că tot ce mi-ați spus este rezonabil?
— Nu, admit că nu este rezonabil, dar este adevărat.
— Dar nu este pur adevăr, Mr. Mott. Oare un om comite o crimă, chiar și în gând, fără nici un motiv? Da, știu că vă făcuți studii în o mică neînțelegere dar aceasta nu este un motiv suficient pentru crimă.
— Cu toate acestea, v'am spus purul adevăr. Dacă mă credeți sau nu, aceasta nu mă privește.
— In realitate, Mr. Mott, eu sunt de părere că vă privește foarte mult.
Avocatul râdea din umeri.
— Pot să vă întreb în ce poziție ați găsit corpul?
— Vedeați nu v'a spus nimic?
— Nu s'a pierdut în amănunte.
— Forbes era așezat în fotoliul său, cu capul și bustul aplecat înainte pe biroul său.
Avocatul mima că încearcă să reconstitue poziția descrisă. Un zâmbet pe jumătate recunoscător, pe jumătate batjocoritor flutură pe buzele sale.
— Mi-ați putea spune, domnule locotenent, cum putea un glonte tras din afară să perforeze tâm-

..a unui individ, care stinca cu capul înfoars în ..oreţia opusă?

O eclipsare curioasă trecu prin ochii lui Delmar. ..poi, el încruntă din sprâncene.

— Foarte puţin comodă întrebare. Bine înţeles, că nu ştim în ce parte era întors Mr. Forbes ..ind l-a atins glonţul. Câteodată, în clipa morţii, ..orpul face niște mișcări curioase. E'e posibil ..a în ultima sporea să-l fi răsucit pe Forbes în ..otoliul său. Acestea, bine înţeles, că nu sunt ..ecât simple supoziţii. Aţi mai discutat cu cineva ..n această privinţă?

— Nu, răspunse Mott, n'am vorbit decât cu servitorul vostru dela care am aflat despre moartea lui Mr. Forbes.

— Ah! drace, făcu Delmar pe un ton degajat. ..n acest caz, care aţi aflat că Forbes a fost lovit ..n tâmplă?

La întrebarea aceasta, formulată cu blândeţe, Mott tresări cu violenţă. Privirea sa rămase fixată asupra bîroului, dar capul său păru se înclină ..rease.

— Cum, făcu el, n'a fost atins la tâmplă?

— Ba da, dar cum aţi aflat?

— Cum? așteptări o clipă. Avocatul își întoarse privirea dela birou și Delmar se miră de repeziciunea cu care-și regăsi stăpânirea de sine.

— Drept să spun, îmi vine greu. Probabil că mi-a spus servitorul.

— Nu, Mr. Mott, nu cred. Natura rănii este unul din lucrurile pe care le-am ţinut în secret.

Un zâmbet uşor de dispreţ trece peste buzele avocatului.

— Am căzut în cursă, domnule locotenent. Este inutil să încerc a vă convinge că deducţiile vă sunt complect [illegible].

El se ridică încetişor, se apropie de birou şi îşi luă bastonul şi pălăria. Un minut, rămase acolo, în picioare, cu privirea fixată asupra fotoliului pe care-l ocupase Dareus Forbes. Închipuit, se întoarse. Acelaş rânjet dispreţuitor mai flutura încă pe buzele sale.

— Trebuie să trag concluzia că sunt bănuit? întrebă el.

— Da, Mr. Mott.

Avocatul răsuci bastonul între mâinile sale.

— [illegible] că vă voiu fi de [illegible]. Dar fiind eu inocent suspect, rămân cu plăcere să vă mai ofer serviciile. Bună ziua, Domnule.

El salută cu răceală şi ieşi foarte drept.

Rămas singur, detectivul se apropie de [illegible]. Cum însă.. Dar ce? Bruse îşi reveni.. Cu ochile [illegible], [illegible] pe spate [illegible] Arme Trang. Era sigur că Mr. Mott îl urmărise cu privirea lui. Şi acum ochii aceia dispăruseră..

Cap. XIII

OCHII NEGRI

A doua zi dimineaţa, locotenentul Delmer era aşezat la masa de lucru din biroul său, situat în localul poliţiei centrale newyorkeze, tot atât

se proaspăt și de odihnit ca și când ar fi dormit opt ore în loc de trei. In fața lui, se aflau mai multe ziare pe care le răsfoia fără prea mare entuziasm.

— Asasinat... furt într'o bancă... divorț... scandal. Discursul senatorului Millikan în chestiunea relațiilor cu străinătatea... percheziție într'un club de noapte... începerea apariției unui roman senzațional... etc... Ei le împrime pe toate în fiecare zi.

— Toate acestea sunt vechi, nu-i așa, Bebe? Bebe Mallers, întins comod într'un fotoliu de lemn, torcea ca o pisică somnoroasă.

— Toate acestea, dragul meu Bebe, probă de modul cum ne sentem fără dorul de civilizație. Totodată...

— Ce se spune despre afacerea Forbes? se interesă Bebe pe un ton adormit.

— Ziarele îi dau spațiu în presă pe o coloană și jumătate... Dar apropo, ce-ai mai aflat despre peria de cap?

— Despre ce? zise Bebe îndreptându-și corpul său crios.

— Despre peria de cap. Iți amintești că te-am însărcinat să cauți pistolul asasinului. Ca dintr'o dată ți-ai schimbat direcția și mi-ai adus, în loc de pistol, peria victimei. Pe mâner, se aflau niște amprente digitale și te-am rugat să te iei la examinat.

— Da, da, ai dreptate — fața albă și moale a lui Bebe căpătă înfățișarea unui ocolit — da, acum îmi amintesc foarte bine...

— Și, bineînțeles că ți-ai schimbat iarăși direcția.

— Da, zise Babe, și eu o căpiasem de ... scoase din buzunar un pachet. Să duc acum ... la biroul antropometric?

— Nu, să mai aștepți. Două ... mai reaminte... am găsit deasupra niște fire de păr blond. ... dat după plecarea lui a intrat în ... un ... blond. Deșigur că amprentele pe care le ... găsi pe perna de cap nu îi ale sale.

Babe își încruntă ... mai mult.

— Și ce s'a făcut cu el?

— A ștupat. Sau cel puțin așa credea el. ... realitate, l-am încredințat pe Cameer să-l ... rească. Azi dimineață am găsit o notiță ... geria lui în care îmi anunță că l-a pierdut ... Scott din vedere într'o cafenea.

— D. Scott? se miră Babe.

— Este un nume pe care i l-am dat ... propo, ce te-a făcut aseară să-ți schimbi ... rea?

Babe păru puțin încurcat. In cele din ... zise:

— Iată. Când te-am lăsat aseară în apar... mentul lui Duncan Forbes, aveam de gând să ... duc direct la biroul central. Ajuns jos, am ... să-mi aprind o țigară, dar s'a întâmplat să n'... asupra mea nici un băț de chibrit. M'am adre... deci portarului care, în timp ce mă servea, ... spus să arunc o privire afară unde o femeie ... dătea târcoale în jurul casei de mai bine de ... oră.

— Și ai uitat de perle...

— Am uitat totul, recunoscu Babe Malo...

care păru că se înmărmurește. Fetița aceia era o bomboană, nu alta. Avea o față drăgălașă, un păr frumos și niște ochi mari, negri, cum n'am mai văzut în viața mea...

— Lasă descrierea, dragă Bebe.

— E imposibil. (Uriașul scoate un suspin adânc). Închipuește-ți, m'am oprit într'un gang vecin și am început s'o păzesc. Iarăși cu [illegible] să v'o [illegible] foarte amănunțită, și eu am urmărit-o. M'a condus astfel prin mai multe străzi până ce s'a oprit în fața unui bloc, în care a intrat.

— Și apoi, desigur, ai închipuit că ai pierdut-o?

— Nu. Mai întâiu l-am interogat pe administratorul casei, dela care am aflat că fata [illegible] de trei săptămâni un mic apartament la ultimul etaj. După aceea, m'am [illegible] [illegible] o vizită, dar la ultima clipă am renunțat [illegible] [illegible] un pretext [illegible] [illegible] [illegible] s'o [illegible]. Eram gata să plec când am zărit [illegible] ușa.

— [illegible] [illegible] [illegible], preciză Dămăș [illegible] [illegible]

— Da. Vezi ce [illegible] și Bebe ridică o [illegible] [illegible].

— Consideră-te, Bebe, mai sunt și alte fete frumoase cu ochii negri în lumea aceasta. Dar [illegible], cum arăta [illegible]? L'ai examinat?

— Da, era un tip foarte nostim, se[illegible]. Și-a ridicat pălăria pentru a-și șterge fruntea și am văzut că avea un păr blond, unsei cu firele de pe frunte de sus.

[illegible] [illegible] [illegible]

— Italí?.. Deaiaoci și cînd de asi?.. Ochii bruni?.. Trăsături regulate?..

— Da, exact semnalmentele sale.

Locotenentul respiră adânc.

— Bătrîe, încep să cred că ai un noroc orb.

— Crezi? Păi dacă este adevărat...

— Nu vorbesc de aceasta. Vream să spun că rezultatele schimbărilor tale succesive de direcție, îmi tale renunțarea. Omul pe care l-ai văzut este chiar el. Scara în persoană.

— Probabil, replică Babe, care nu părea prea interesat. Dar cu sigur că nu se numește Scara, și în viața de toate zilele?

— Bine înțeles că nu. Este un tanar provincial. Presupun că nu-și va fi greu să-l afli adevăratul său nume.

— Sunt sigur. Până un atât numele lumii tale administrator și presupun că sunt sus și repede. Ea se numește, mi se pare, Roger Tracy.

Delmar îl privi stupid.

— Cum?.. cum ai spus? — întrebă el cu o voce înăbușită.

— Am spus că numele femeii este Tracy și presupun că și tipul se numește tot Tracy.

— Extraordinar! murmură Delmar, fluierînd mare grăsimea o stricta bucătărie. Ai un noroc cum nu am mai întîlnit la altcineva... Tracy!.. Roger Tracy!.. Dar...

Vocea sa se stinse.

Tânărul Malleus se ridică atunci și îi scutură un firicel de praf de pe pantalonul său impecabil.

— Ce trebuie să facem, șefule?

— Nimic. Dacă te grăbești să pui mai multă în grea. Despre frumusețea celor regale. Al face bine, până una alta, să-mi lași perla de aici.

De îndată ce Babe ieși, Delmar își netezi și își limpezi vocea și apăsă pe butonul de pe marginea biroului său.

— Să vină Kruger, porunci el.

Kruger se apropie îndată. Era un omuleț mic cu fața prelungă și îngustă. Delmar scoase din buzunarul său două pachete mici.

— Uite, Kruger, am aici două specimene de scrum de țigare și aș dori să știu dacă provin de la aceeași marcă de țigare. Aștept răspunsul până într-o jumătate de oră.

Kruger plecă și locotenentul veni din nou.

— Chemați-l pe Dannenberg.

Specialistul în amprente digitale veni în câteva clipe. El avea grijă ca să pară nobil. Delmar îi întinse perla înfășurată în hârtie.

— Cred că avem amprente bune, Dannenberg. Vezi printre colecțiile de amprente. Caută-l în arhivele din Troy, dacă n-ar fi trebuit să-l găsești și tu pe el acolo.

Impiegatul salută și ieși. Delmar se lăsă comod în fotoliul său căutând a forma o figură. Privea lucrul care se ține între buze, când intră în biroul său un bărbat înalt, cu o figură [illegible].

— Iată-te, Tibbet. O știre?... Ce-ai aflat la New-Haven? Pitstral lui Hard este bun?

— Cât se poate de bun, zise Tibbet, [illegible] și luă loc.

— Bine. Și a plecat Hard la New-Haven?

— Cu gheața, între una jumătate ghicește.

— Bine. Iată de ce era atât umbrela lui Hurd. Treci mai departe.

— Hurd s'a înscris la „Eastland Hotel" pe la... (Tibbet își consultă carnetul său de notițe) unsprezece și jumătate. Când s'a prezentat la birou ca să se înscrie, tocmai i-a stat ceasul, și l-a întrebat pe portar cât e ceasul.

— Procedeu vechiu ca și frod. Ar fi cazul găsit ceva mai nou.

— Da, zise Tibbet, cu un aer desgustat. Individul a cerut o cameră liniștită către asta o lucrare cu un om de gheață pe care-l așteaptă la hotel. Cum nu i s'a dat o cameră potrivită, s'a adresat directorului.

— Tibbet numărul 2, remarcă Dubear.

— Directorul i-a dat [illegible] Tibbet. Camera 617. Înainte de a se urca în cameră, a cumpărat dela debitul de ziare din hol toate ziarele din New-York și din New-Haven. Și cred un număr care [illegible] pe tema aceasta.

— Numărul 3..., remarcă Dubear.

— De acolo, s'a dus la debitul de tutun și a făcut un alt târguel, [illegible] marca sa favorită. [illegible] Tibbet își consultă carnetul.

— Floradora..., zise Dubear.

— Exact. — Tibbet îl privi [illegible] — Cum de ați ghicit?

— Îți voiu spune mai târziu. [illegible] ați pregătit un alt titlu. Ce se [illegible] Marcu? Ce [illegible]?

— Până la Bridgeport a mers cu trenul 58 pe care a confuz-o chiar el. Aici a mers o gară şi şi-a continuat drumul până la New-Haven cu un taxi.

— A cineva şi a pasea militarie. De unde ai căpătat această ultimă informaţie?

— Dela directorul hotelului căruia i-a povestit chiar Hard. Dăduse şi adresa garajului şi numele şoferului. Am verificat totul.

— Minunat! murmură Dolmer bătîndu-se.

— Bine. După aceea, Hard s'a urcat în cameră. Un sfert de oră mai târziu a venit un om să se intereseze de el la birou. Era aproape unsprezece patrusfert. Apoi...

— Un moment, Tibbet. Numele omului?

— Nu şi l-a dat. Tot ce am putut afla, este că avea haină pricinoasă, că era înalt, brun, că avea un bandaj negru pe ochiul stâng şi că ţinea în mână o servietă de piele şi un baston.

— Oh! asta e ceva. Probabil că acest om aici s'a încercat să fie recunoscut.

— Nu, pare mai curând că avea să fie recunoscut. Cei doi bărbaţi au rămas mult în camera lui Hard. Acesta din urmă a comandat prin telefon un prânz bogat, cafea şi desert. Am vorbit cu chelnerul, care n'a mai putut adăuga nimic la descrierea vizitatorului.

— Dar l-a văzut pe cei doi bărbaţi împreună în cameră, nu-i aşa?

— Da. Aşijderea erau de faţă.

— Ce bacşiş i-a dat Hard?

— Exact zece la sută din nota de plată.

— Şi cât i-a dat şoferului care l-a adus dela Bridgeport?
— Dublul prețului corect.
— Ah! ah! foarte interesant. Ce diferență între aceste bacşişuri? Pe unul îl plăteşte regeşte iar celuilalt îi dă strictul legal.
— De la patru şi douăzeci, Hard a telefonat undeva departe.
— Da, ştiu. I-a telefonat lui Duncan Porter pentru a-l avertiza că va întârzia la întâlnire.
— Şi pe la cinci şi un sfert, stăpânul a părăsit hotelul. Portarul se oferi să-i aducă un taxi, dar el refuză, sub pretextul că va lua autobuzul din colţul străzii. A plecat apoi sub ploaia torenţială şi nu l-am mai putut da de urmă.
— Poate nu. Trebuie să-i dăm de urmă. Dar Hard ce-a făcut după masa?
— A telefonat portarului pe la cinci şi întrebare să i se aducă masa. Câteva minute mai târziu, a coborât şi a întrebat un groom unde poate cumpăra o umbrelă. Puştiul l-a condus la un magazin care ţine tot de hotel şi Hard i-a dat un dolar. In magazin, el a cumpărat prima umbrelă ce i s'a arătat.
— Hm! Iată un detaliu interesant. Unde s'a dus după acela?
— Aci se termină informaţiile ce-am cules. Probabil că la gară, ca să ia trenul spre New-York sau până la Bridgeport, unde lăsase maşina.
— Bine, murmură Delmar. Mă întreb dacă a plecat dela hotel pe jos?
— Ploua cu găleata şi probabil că s'a gândit că n'o va găsi nici un taxi prin apropiere.

— Pasta... reflectă locotenentul.
Bătea darabana cu degetele pe birou.
— Încep să văd ceva mai limpede în întunerec prin una sau două spărturi.
— Credeți? Eu nu văd nimic. Alibiul este de necontestat. Unde vedeți partea slabă a alibiului?
— În cocardele pe care-l recunoaște bagagistul. Și cel cu dolar unui groom este exagerat. Și apoi, ne trebuie să aflăm de bandajul negru de pe ochiul stâng.
Tibbet cântări mult timp această ipoteză, apoi clătină capul.
— Mergeți cam departe, domnule locotenent. Alibiul lui pare de nezdruncinat.
— Vom vedea, Martinică, că ne costă și greu. Presupun că hotelul are două intrări, nu-i așa?
— Dar nu văd ce legătură ar putea avea...
— Ești încredințat sigur că Herd a stat la hotel până la ora cinci și patruzeci de minute?
— Aș putea să pariez, d-le locotenent.
— Pe ce vrei să pariezi? Pe o țigare?
— Chiar pe o cutie întreagă, declară Tibbet cu încredere.
— Ah! sarcina de țigări... Uite-l și pe Kruger. Ce vești bune ne aduci, Kruger?
— Cele două eșantioane de cenușă pe care mi le-ați dat sunt identice, declară expertul, apropiindu-se de birou.
— Aceeași marcă, deci?
— Imposibil de precizat. Fabricanții fabrică adesea țigări de mărci diferite cu același fel de tutun. În orice caz, am putea presupune că cele două eșantioane provin dela aceeași marcă.

— Mulțumesc, Kruger. Mi-ai fost de un real ajutor.

După plecarea expertului, locotenentul aruncă o privire triumfătoare spre Tibbet.

— Vezi, Tibbet? Sunt sigur că Hurd se afla în biblioteca lui Mr. Forbes, atunci când la eram sigur că se găsea la New-Haven.

Tibbet îl privi întrebător.

— Ascultă, am găsit niște cenușe de țigară exact lângă ușa bibliotecii. Ceva mai târziu, Hurd mi-a oferit o țigare. Am adunat cele două particele de scrum și i le-am dat lui Kruger să le analizeze. După cum vezi, ai pierdut o cutie de țigări, dragul meu.

— Oh! Kruger nu prea părea să fie sigur de rezultat...

— Dacă l-ai fi văzut pe Hurd în clipa când adunam cenușe de pe jos, ți-ai fi schimbat părerea. Părea literalmente împietrit.

— Încep să cred și eu că aveți dreptate, recunoscu Tibbet, după o clipă de gândire.

CAP. XIV

MINCIUNA

Rămas singur în biroul său, Delmar începu să fredoneze o melodie, care-l obseda. Pe neașteptate el se întrerupse zâmbind. Remarcase că fredona o arie din „Regina furtunei". Acest fragment muzical trezi în el un gând nou.

— Trebuie să mă conving imediat, murmură el.

După ce căută o adresă într'un anuar telefonic, luă metroul care-l conduse până'n dreptul străzii 79. Apropiindu-se de un bloc, trecu pragul unei case cu odăi mobilate.

— Mr. Clyde Armstrong este acasă? întrebă el pe un funcționar, care în cămăruța sa se adresă unei telefoniste.

— Numărul 1706 este acasă... miss Pike?

În câteva secunde, Delmar fu informat că Mr. Armstrong tocmai ieșise. Fără să pară câtuși de puțin dezamăgit, el ocoli biroul și se duse să-și cumpere un pachet de țigări la debitul de tutun din hall. De aici, se furișă, cu aerul cel mai natural din lume, în ascensorul care aștepta și se urcă până la etajul cu numărul 1706. Străbătu coridorul fără să se oprească la ușa care indica acest număr și sună alături. O persoană mărunță, cu bonetă și șorț de dantelă, își scoase capul afară.

— Sunteți o fată încântătoare, îi zise el.

Un zâmbet fugar apăru pe fața subretei. Delmar introduse piciorul în pragul ușii.

— Stăpâna ta este acasă? o întrebă el.

— Nu, domnule, s'a dus până la coafor.

— Perfect. Pe d-ta voiam să te văd. Știi să cânți la pian, Nanette?

— Nu, și nici nu mă numesc Nanette.

— Dar ai voce frumoasă, nu-i așa?

— Da. Ador să cânt.

— Am înțeles aceasta de cum te-am văzut. Te-aș ruga să-mi faci un mic serviciu. Stă-

până la are desigur un plan?

— Da, dar...

Privirea fetei arăta oarecare nehotărâre. Străinul acesta cu manierele agreabile părea să fie un hoț.

— Foarte bine. Aș vrea numai să-ți cânt o mică arie și să văd dacă o vei recunoaște... Te rog...

Ea fu cucerită de maniera în care Delmar prezentă aceste din urmă cuvinte și îl lăsă să intre într'o cameră elegant mobilată.

Locotenentul se apropiă de pian și cântă ceva la întâmplare.

— Cunoști aceasta? întrebă el.

— Sunt sigură că n'am auzit-o încă niciodată.

Delmar scoase din buzunar copia „Reginei furtunei" și execută un întreg fragment. Întorcând capul, el constată că subreta recunoscuse muzica.

— Nu voiu uita nici odată bucata aceasta, declară ea.

— Pentru ce? întrebă polițistul băgând copia înapoi în buzunar.

— Am auzit-o de cel puțin o sută de ori în ultima săptămână. Domnul de alături n'a cântat decât numai această bucată.

Un zâmbet ușor răsări pe buzele lui Delmar.

— Ești sigură că era aceiași bucată?

— Absolut sigură. Este exclus să mă fi înșelat. O știu aproape pe din afară.

— Încearcă să-ți amintești ziua exactă în

care domnul de alături a început să cânte aceeași bucată.

— Dacă nu mă înșel, acum este a 2-a. La început a cântat crâmpeie rari. Probabil că se exersa.

Delrue se ridică și-și duse mâna la frunte.

— Mi-ai făcut un mare serviciu. Vrei să iei aceasta și să-ți cumperi o mică amintire din partea mea?

— Oh! Mulțumesc, domnule.

Detectivul coborî scările ca în vis și ieși în stradă.

— Pentru ce a mințit oare, Armstrong? murmură el.

El continuă să-și mai pună această întrebare în timp ce ascensorul îl ducea spre apartamentul lui Mrs. Forbes. Deoarece i se spuse că d-na Forbes nu era încă îmbrăcată, se duse în bibliotecă.

Un zgomot ușor, venind din fundul odăii, îl trezi din gândurile lui întorcându-se îl văzu pe Mr. Armstrong, elegant ca de obicei.

— Ah! Mr. Armstrong. Tocmai doream să vă văd.

— Pentru a-mi pune și alte întrebări încurcate?

Clyde se apropie și-i oferi o țigară.

— M'am gândit mult la concertul d-tale, Mr. Armstrong.

— Vă obsedează, *domnule* locotenent?

— Mă umple de admirație.

— Zău? Dar nici nu l-ați auzit!

— Am văzut compoziția scrisă, mă înțe-

legeți. Și sunt un bun cunoscător al muzicii pentru a invidia talentul care v'a permis s'o compuneți cântecul într'o singură seară, după cum mi-ați spus, nu-i așa?

Clyde încetină din spăimântare, în timp ce ridică privirea. Dar fața lui Delmar nu exprima decât curiozitatea.

— Da. Dar nu văd nimic remarcabil în toată această intrigă.

— Era în ajunul asasinatului?

— Da. Ce importanță are?...

— Cântecul d-tale a izbutit, ca să spun așa, înaintea lui Forbes.

— Simplă coincidență.

— Domnule Armstrong, în multe privințe ești net superior, dar d-ta nu știi să minți. N'ați compus cântecul într'o singură seară cum pretindeți, ci în zece zile.

Clyde rămase nemișcat, pietrificat s'ar putea spune.

— Oh! Oh! Ați întreprins o anchetă?

— Se înțelege. Afirmația d-tale mi s'a părut curioasă, ținând seama de valoarea reală a bucății.

— Foarte flatat, domnule locotenent. Dar aceasta este singurul scop al anchetei?

— Nu prea, dar niciodată nu m'aș fi gândit să încep cercetările în această direcție. Mă întreb acum, pentru ce un om superior, a trebuit să inventeze o minciună, care poate să-i știrbească demnitatea.

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Privirea

ță a lui Clyde contrasta de o manieră izbitoare cu înfățișarea mereu zâmbitoare a lui Delmar. După ce zvârli țigara, Clyde ocoli de două ori încăperea, cu un pas nervos. Apoi se opri în fața locotenentului.

— Delmar, zise el cu o voce răgușită, m'ai acuzat de minciună. Am să te dau afară.

— Nu cred să reușești, răspunse celălalt bine dispus. Doar un om care nu minte are acest drept.

Un tremur de mânie scutură agitat corpul lui Clyde.

— Delmar, continuă el, crezi că Mrs. Forbes și-a ucis soțul?

Întrebarea aceasta neașteptată îl aruncă pe locotenent într'o confuzie vizibilă.

— Văd că nu m'am înșelat, reluă Clyde, interpretând greșit tresărirea pe care o pricinuise întrebarea sa. Presupun că ai fost să dai târcoale la Duncandale și...

El se întrerupse brusc. În ciuda nervozității sale, înțelese că fusese pe punctul de a spune prea multe.

Delmar luă notă mintal de numele pe care-l pomenise din neatenție. Duncandale? se întrebă el. Unde o mai fi și asta?

— Revino-ți în fire, Armstrong, îi atrase locotenentul atenția. Nu face să te înfurii pentru o simplă supoziție.

Clyde părea că nu-l aude. Un spasm convulsiv îi schimonosea fața.

— Ascultă Delmar, zise el. Dacă îi vei pri-

când un necaz cât de mic, d-nei Forbes, fapta sau ca vorba, te voiu ucide!

Delmar admiră această izbucnire de sălbă[…] dar își păstră întreaga sa seriozitate […]

— Te cred capabil să mă ucizi, Mr. A[…]strong, dar nu înțelegi că nimeni nu o a[…] pe Mrs. Forbes?

— Cum? zise Clyde și o neagră […] se zugrăvi pe trăsături. Nu mi-ai spus că [...] mințit?

— Și o repet, zise Delmar mereu calm, [...] în realitate era deajul de simțit. După câte [...] Mrs. Forbes n'are nici în cân nici în mi[...] cu crima care ne preocupă.

Clyde părea stupefiat.

— Mă întreb pentru ce m'ai mințit în p[...] viața căminului.

— Ah! Acum înțeleg.

Și pentru prima oară Clyde izbucni într[...] hohot sonor de râs.

Delmar părea extrem de preocupat, at[...] când părăsi ceva mai târziu apartamentul. R[...] lui Clyde făcuse să-i crească și mai mult [...] plexitatea.

CAP. XV

IMPASUL

— Poți să-ți închipui pentru ce a […] Armstrong, Bebe? Și râsul acela, ce semnifica[…] o fi având?

Grisornul aruncă spre locotenent o privire […] sestă. Era spre seară.

— O minciună are un scop, un rău are un scop, și între amândouă, se află o dramă. ...ună Delmar. Dacă un om ca Armstrong ar ...premeditat o minciună, sunt sigur că ar fi ...t o capodoperă. Iată pentruce îmi vine să ...d că a fost o minciună accidentală.

— Accidentală..., zise Bebe, pe un ton adormit.

— Dar atunci, cum de a lăsat să-i scape, toc... el care este atât de prevăzător? Să fie o ...ă minciună fără importanță?

— Da, fără importanță, repetă Bebe.

— Ei bine, nu, este imposibil, reluă Delmar. ...ările accidentale care au urmat, au dovedit că ...ea aceasta valorează cât și o încurcătură de ...ă. Armstrong a sădit până'n tavan cină ...r artistic-o. N'a fost deci ceva accidental. ...atunci cum el numi tu o minciună care nu este ...ci accidentală, nici întâmplătoare?

Bebe nu răspunse decât printr'un mârâit scurt.

— Vom spune deci, sugeră Delmar, că este ...minciună instructivă, venită din subconștient. ...r atunci se pune o altă întrebare. Care este ...cipiile despre care l-a avertizat instinctul său? ...e diferență ar fi dacă el ar fi cumpărat cămăși ...cinci ore sau la cinci ani? Ce avantaj rezul..., ...acă ar fi spus adevărul?

Problema expusă părea peste puterile gricu...rii lui Bebe.

— Cinci ore sau cinci ani... Unde este di...rența? Armstrong se comportă ca și cum ar fi ...t o chestiune de viață sau de moarte. Cred ..., pentru moment, ar fi mai bine să accepțim

faptele așa cum sunt, fără a încerca să le [illegible] legea. Când i-am atras atenția lui Armstrong asupra minciunii sale, la început a părut foarte intrigat. Apoi m'a întrebat dacă o bănuiesc [illegible] Mrs. Forbes și, fără să-mi lase timp să-l asigur, m'a amenințat că mă va ucide dacă ne vom atinge de ea. Toate acestea numai pentru că l-am prins în flagrant delict de minciună. Ce legătură [illegible] în toate acestea, Babe?.. Și dacă l-ai fi văzut! Părea ca un lup turbat. Când i-am spus că [illegible] bănuim pe Mrs. Forbes, a devenit blând ca [illegible] miel. Dar când, după aceia, i-am vorbit [illegible] îndoielile mele despre inocența sa, la început a părut deconcertat iar apoi a plecat [illegible] cu hohote ca un nebun. Te întreb încă odată ce părere ai despre toate acestea?

Privirea adormită a lui Babe indica că [illegible] nu are nici o părere.

— In orice caz, un lucru este limpede. Toată spaima și toată furia lui au fost suscitate de interesul pe care-l poartă d-nei Forbes. Aceasta mă face să cred că el a minţit cu scopul de a o proteja. Dar cum putea s'o protejeze minţind asupra timpului în care a corpus [illegible]

— Da, cum? repetă Babe ca un ecou.

— Încă ceva. Armstrong n'ar fi fost atât de furios, dacă nu avea siguranța că doamna era vinovată. Ori, s'a stabilit că ei erau împreună atunci când s'a comis crima. Dacă unul [illegible] este vinovat, imposibil ca să n'o știe și celălalt.

Babe ridică privirea și se înfundă mai comod în fotoliu.

— Imi pare că totul vine dela bărbatul acela, observă Delmar. Dela cărțile și dela mărturisirea lui Armstrong..

— Mă întreb, zise Babe pe neașteptate, dacă n'ași spune ceva lucru și lui Mrs. Forbes?

— Cum?.. — Delmar tresări. — Drace! Ideia te onorează oar, Babe. O voiu întreba mâine pe Mrs. Forbes.

— Doci Armstrong va fi de față când o vei întreba, ea da un imperiu numai ca să-i vădă mutra.

Delmar aprobă cu capul.

— Voiu încerca să cunosc la punct chestiunea aceasta. Mutra lui Armstrong ar putea fi pentru noi o revelație. Apropo, Babe, ai auzit de un loc care se numește Dunsendale?

— Dunsendale.. Duncan, zise Babe somnoros.

—Da, pare să fie o casă la țară a lui Duncan Forbes. Evident că trebuie să fie ceva neconvrat pe acolo.

— Care este?

In pomenirea! furiei sale, Armstrong a pomenit de numele acesta, dar s'a oprit brusc, ca și cum ar fi voit să-și retragă cuvintele.

In privirea lui Bebe sclipi o lumină de interes.

— Cred că mă voiu duce pe acolo, chiar astă seară. In clipa de față, suntem într'un impas. Cine știe, poate că Dunsendale ne va deschide calea, continuă Delmar.

— Vrei să te însoțesc?

— Nu Bebe. Iți vom da o altă însărcinare. Incearcă de capătă informații mai ample despre

frumoasa sa soţiă Anne Tracy. Vezi de ală pentru ce îi trimitea Mr. Forbes banii. Şi apoi, nu uita de tânărul artist care se putea fi totuşi el. Amprentele digitale dene paria de cap nu ne-au prea ajutat. Ele nu figurează în colecţiile noastre.

Babe Mallers se ridică greoi, îşi aranjă cravata şi ieşi din birou.

Rămas singur, Delmar apucă receptorul. În câteva minute, el află că Dunsgarde era situată într'o regiune aristocratică din Westchester şi că proprietarul său nu mai călcase pe acolo de aproape un an. Delmar luă masa într'un restaurant, apoi după o scurtă călătorie, coborî în gara care se afla la o distanţă de numai o milă de Dunsgarde.

După un sfert de oră, ajunse în faţa porţii. Chiar la întunerec, casa avea o înfăţişare plăcută.

Delmar urcă treptele largi de piatră şi privi în jurul său. În afară de foşnetul brizei nocturne, totul era tăcut, Dră cei mai mici semn de viaţă. La lumina slabă a lanei, el admiră ruptatiţa sculptată a uşii de stejar care, nu numai că era artistică, dar mai părea de o soliditate desăvârşită oricărei încercări. Se îndepărtă şi se angajă pe o alee mică, presărată cu nisip, care-l duse înspoiala casei, în faţa unei alte uşi. Fără să-şi dea seama, învârti butonul şi fu surprins, constatând că uşa nu era încuiată. O simplă neglijenţă? Sau această uşă deschisă avea o semnificaţie cu mult mai profundă?

Intră ridicând din umeri şi, prin pipăit, îşi

Când văzu că se află într-un vestibul. Un murmur [illegible] cu atenţie, fără a avea cea mai mică idee de ceea ce se putea auzi. Ne auzind nimic, încercă. Deşi mâna se dădu peste comutatorul electric, totuşi el prefera, pentru moment, să se servească de lampa de buzunar.

Intrase zâmbind, apoi porni să cerceteze fiecare colţ în parte, cu senzaţia precisă că-şi pierdea timpul în zadar.

Şi el se răpi la gândul său de plecare fără să fi descoperit nimic important. Atunci, îşi băgă lampa în buzunar şi aprinse lumina electrică. Inspectorul detectiv îşi dădu seama că se afla într-un salon de muzică şi privirea sa se fixă asupra unui pian. Deşi era foarte natural să găsească un pian într-o sală de muzică, totuşi acest instrument muzical excită curiozitatea. Răsfoind maşinal un caiet de muzică, detectivul remarcă stupefiat că avea în faţă pe un manuscris.

— „Regina Furtunii!" murmură el.

Aceasta dovedea, odată în plus, că Armstrong rămăsese cu bună ştiinţă. Să fi lăsat cere Clade [illegible] la acest manuscris, atunci când venise de Demonfelo? Nu, hotărî Dârmar. Trebuie să fi fost altceva. Dar ce anume?

Deodată [illegible] că cineva se află în spatele său. Şi... brusc, sala fu cufundată în întuneric.

Cap. XVI

ÎN ÎNTUNERIC

Dintr'o săritură, Delmar se lipi de perete.

El nu auzea şi nu vedea nimic. Numai ecoul sunetelor acordate din Regina furtunii, mai răsuna încă în tăcerea mormântală.

Era evident că se petrecea ceva necurat. Cineva deschisese uşa şi stinsese lumina. Pentru ce? Pentrucă nu voia să fie văzut?... Pentrucă voia să săvârşească un act care reclama întunericul?...

Tot punându-şi aceste întrebări, Delmar înaintă încetişor. Detectivul ştia locul exact unde se afla uşa.

Deodată se opri brusc. În liniştea mormântală, care domnea în sala de muzică, auzise un zgomot uşor metalic, zgomotul armării unui pistol, care părea să indice intenţia unei crime premeditate cu sânge rece. Încet, cu precauţiune, detectivul se furişă dealungul unui perete.

Înfârşit se opri, ceva mai calm, dar foarte intrigat. Pentru ce voia să-l ucidă necunoscutul? La rândul său, Delmar îşi pregăti revolverul. La câţiva paşi de el, putea acum să audă respiraţia şuierătoare a criminalului.

— Ce doreşti? întrebă el brusc.

Şi, în aceeaşi clipă, înainte ca vocea sa să-i fi permis necunoscutului să ţintească, el îşi schimbă pe neaşteptate locul.

Era şi timpul. Călăuzit de vocea sa, necunoscutul îşi descărcă complect pistolul în direcţia sa.

Dalmar se strecură încetișor înainte. Era sigur că avea de-a face cu un nebun. Numai un nebun, obsedat de gândurile de a ucide, putea să se comporte în maniera aceasta delirantă. Dar locotenentul câștigase partida. Apropiindu-se pe nesimțite de butonul electric, el răsuci brusc comutatorul.

Lumina țâșni inundând odaia și un om cu corpul lung și desfigurat scoase un strigăt răgușit lipindu-se de perete, cu pistolul încă fumegând în mână.

— Ah! bună seara, Mr. Hurd.

Vocea locotenentului răsună calmă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lua cu privirea aceasta rătăcită. Nu sunt o fantomă, deși ai încercat să mă expediezi pe lumea cealaltă.

Un murmur incoerent fu singurul răspuns ce primi.

Trevman Hurd îl fixa cu o privire plină de groază.

Dalmar îl dezarmă, îl împinse pe un scaun, deschise o fereastră apoi, stând în picioare, îl privi cu curiozitate.

— Vrei să te explici, Mr. Hurd?... Suferi adesea de aceste crize primejdioase?

Hurd își umezi buzele ce tremurau și încercă să vorbească, dar nu izbuti să articuleze nici un cuvânt.

— În realitate, ca asasin, nu valorezi nici un ban. Un ucigaș rațional nu și-ar fi descărcat complect pistolul.

Hurd continua să-i fixeze mereu pe Socoteneat.

— Așa dar... d-ta erai...

Delmar îl privi.

— Vrei să spui că ți-ai descărcat pistolul fără să știi în cine tragești?

— Nu, nu știam, răspunse el cu o voce jignită. Dealtfel, prea puțin mă interesa.

— Cu alte cuvinte, ai venit aci cu gândul să ucizi, indiferent pe cine?

Hurd își ridică capul.

— Am vrut să ucid persoana care...

Se întrerupse fără a mai termina.

— Dar nu știam că sunteți d-voastră.

Delmar rămase un moment perplex.

— Nu prea ești explicit, Mr. Hurd. Consimt cu ușor de cap, dar nu te înțeleg. Și pentru ce ai stins lumina?

— Pentrucă n'am speriat. Eram aproape sigur că m'ai auzit. Și apoi, când ai vorbit, mi-am dat seama că trebue să trag imediat sau niciodată.

— Și ți-ai descărcat arma în direcția vocii mele. Mizerabilă tactică, Mr. Hurd.

Se opri o clipă.

— Spune-mi, te rog, din cauza cântecului pe care-l cântam la pian, te-ai hotărât să mă ucizi?

Hurd păru desconcertat.

— Cântecul n'are nici un amestec în această afacere. M'am întrebat numai cum se făcea că cântați liniștit la pian după ce...

—După ce?

—Pentru ce mai întrebați? Știți doar prea bine

— Trebuie să mărturisesc că nu.

— Dar pentru ce aţi venit atunci tocmai la această oră la Duncandale?

Delmar gemu.

— Mr. Hurd, întrebă el, cine Clyde Armstrong te-a trimes aici?

— Armstrong? Nu, sigur că nu. Pentru ce să mă fi trimes tocmai Armstrong?... Îţi baţi joc de mine.

Delmar surprinsese expresia ochilor cu atenţie. Înţelese că sfiirea lui Hurd nu era prefăcută.

— Ah! eşti foarte interesant... — Omul râse cu satisfacţie. — Ştiu că ai venit să cauţi ...

El se opri brusc în mijlocul [illegible] a cuvântului. Delmar nici nu era sigur dacă articulase sau nu cuvântul M. După maniera în care Hurd rostise fraza, poliţistul credea că putea să termine astfel fraza neterminată:

„Ai venit aici să cauţi manuscrisul...".

— Să cauţi ce? întrebă el cu un aer inocent.

Brooke căutase un schimonosit într'o grimasă urâtă.

— Să nu mai vorbim despre aceasta. Nu este un subiect prea agreabil. Ştiu „cutare ce ai venit şi mai ştiu ca ai găsit oareşce cărţile. Nu ştiut că-ţi storci umorile.

„Umorile?... gândi Delmar. Care umor?... Şi care manuscris?".

Expresia feţii lui Hurd se schimbă pe neaşteptate...

Trăsăturile sale se contractară.

— Pacat că nu te-am văzut, mârâi el. Ar fi fost

soluția cea mai simentă.

El se opri, scuturat de un fior.

— Și atunci, din moment ce ai găsit, ce ai de gând să faci?

Delmar nu răspunse nimic.

Respirația lui Hurd deveni șuierătoare.

— Deci cumva crezi c'ar exista un raport între aceste lucruri, te înțeleg.

Delmar îl privi, întrebându-se la ce anume făcea aluzie. Un raport? Între ce anume? Între moment și asasinarea lui Forbes? Era o presupunere ca oricare alta.

— N'am spus niciodată aceasta, Mr. Hurd.

— Nu, dar te gândești; altfel ce-ai căuta aici? Ascultă, locotenente. Crezi că l-am ucis pe Forbes?

— Cum puteam să-l asasinezi, din moment ce știu că ai fost la New-Haven. Apropo, l-ai revăzut pe domnul cu bandajul la ochiu?

— Domnul... cu bandaj...

Mr. Hurd păru îngrozit.

— Alibiul d.tale se bazează tocmai pe domnul acela. Aș ține mult să-l întâlnesc.

— Înțeleg. Ce rău îmi pare că nu te-am ucis!

Timp de câteva secunde, Delmar îl contemplă în tăcere.

— La drept vorbind nu prea semeni cu un asasin, Hurd. Dar părerea aceasta este personală; legea este cu mult mai exigentă decât mine.

Hurd se înfioră din nou.

— Și ce ai de gând să faci cu... chestia asta?

Delmar scoase apoi scoase din buzunar o țigare.

— Să lăsăm aceasta acum. Nu sunt în dispoziție de a discuta în acest moment. O țigare?... Regret că nu pot să-ți ofer o Florodora, dar nici acestea nu sunt rele.

Mâna lui Hurd tremura cu putere, atunci când luă țigarea.

— Aceasta, îmi aduce aminte, continuă Delmar, de momentele acelea de culme de succes...

Hurd scoase o exclamație înăbușită.

— Dar nu este vorba de aceasta. Eu întreb ce trebuie să fac cu tine. Datoria mă obligă să te arestez.

Cavilak tresări îngrozit.

— Atenție, Hurd, îți cade iarăși cenușa pe jos.

Cu un zâmbet amuzat, el privi odaia, închise ușa în urma sa și se îndreptă spre telefonul pe care-l descoperise în cursul cercetărilor sale. După o scurtă așteptare, dădu niște instrucțiuni unui anumit personagiu dela biroul central.

— Da, conchise el terminând, la Grand Central. Eu îl voiu păzi acolo și tu îl vei lua mai departe.

Reîntorcându-se în sală, constată că Hurd nu făcuse nici o mișcare în timpul lipsei sale.

— M'am răzgândit, zise detectivul vesel. Nu te mai arestez. Dacă ești gata, putem pleca. Sper că-mi vei permite să te însoțesc până la Grand Central? Bine. O clipă, te rog.

Se apropie de pian și luând compoziția muzicală „Regina furtunei", o băgă în buzunar.

CAP. XVII

CLYDE SE EXPLICĂ

— Ştii, murmură Clyde Armstrong pe un ton jumătate serios jumătate batjocoritor, că sunt momente când mi-nchipui că locotenentul Delmer mă bănuieşte?

Joyce Forbes, palidă şi elegantă în rochia ei de catifea, stătea în picioare lângă fereastra salonului.

— Ce absurditate! declară ea.

— Absurditate? întrebă Clyde aruncându-i o privire înflăcărată. În faţa dragostei până şi sfinţii devin criminali. Şi eu n'am pretins niciodată că aş fi un sfânt.

— Clyde, zise ea părăsind fereastra, nu mai spune asemenea lucruri, căci sunt prea grozave.

Clyde se aşeză pe divan.

— Atotştiutorul nostru poliţist şi-a cufundat privirea în taina mea şi a văzut crima mea secretă.

— Crimă, Clyde? Ce cuvânt oribil!

— Oribil, dar adevărat. Oh! nu vorbesc de o crimă propriu-zisă ci de gânduri criminale. Este, cred, o diferenţă. Gândurile n'au ucis încă pe nimeni până acum. Înţelegi, te iubesc atâta încât...

— Clyde, dacă spui un cuvânt în plus, mă supăr.

— Iartă-mă, te rog. În viitor...

El fu întrerupt de intrarea unui servitor.

— Locotenentul Delmer, anunţă el.

— Pofteşte-l, răspunse Joyce.

Clyde mormăi ceva.

— Ah! bună ziua, domnule locotenent. Iar o să trageți și o să mă distrați?...

Dalmar salută.

— Sper că nu vă deranjez.

— Nu mai mult ca de obicei, iar asta joc Clyde. Terminăm verbetea de data. Ce mai e nou?

— Nu prea mare lucru. Sunt fericit să vă găsesc aici, Mr. Armstrong. Țineam foarte mult să-ți pun o întrebare.

— Mă așteptam la așa ceva. Bine, locotenente, n'am înțeles ca vindere. Care-ți este întrebarea?

— Ai fost recent pe la Dunnendale?

— Dunnendale? Ce întrebare curioasă! Lasă-mă să mă gândesc... N'am mai fost pe acolo din primăvara trecută. Am fost invitatul familiei Forbes.

— Înțeleg, murmură Dalmar, privind pe furiș spre Joyce Forbes. Aca dar, acolo ai încercat să cumperi „Regina Furtunii"?

Clyde tresări, apoi zâmbi cu un aer poetic. Joyce păru ușor uimită.

— Bine jucat, locotenente. Este pentru a doua oară când mă prinzi cu mâța în sac. Cred însă că Mrs. Forbes nu înțelege nimic. Dă-mi voie să-i explic.

El își întoarse privirea batjocoritoare spre Joyce.

— Când mă veți cunoaște mai bine, veți remarca că-mi place să trișez și să fraudez. Sunt foarte vanitos. Când locotenentul Dalmar m'a interogat în privința „Reginei Furtunii", i-am spus că am cumpărat-o într'o singură seară. Știți cu ce uzurpație compun gestele mele... Iată pentru ce am spus o minciună stupidă.

Joyce îl privi pe locotenent cu perplexitate.

— Dar ce importanță are aceasta? murmură ea. Eu nu înțeleg..

— Nici eu, interveni Clyde. Domnul locotenent este însă subtil și profund și pare să acorde o importanță misterioasă acestui fapt..

— O importanță?... repetă Joyce. Nu înțeleg ce importanță ar putea avea.

— Vă mulțumesc, Mrs. Forbes, murmură Delmar. Am pus aceiași întrebare lui Mr. Armstrong, dar cu speranța că-mi veți răspunde d-voastră. Răspunsul mi l-ați dat.

— Eu? Dar abea dacă am scos un cuvânt!

— Dar mi-a fost de ajuns. Încă odată, doamnă, vă mulțumesc.

Patru ochi mirați îl însoțiră până la ușe.

Delmar apoi se grăbi la biroul central unde-l găsi pe Babe Mallers.

— E bine, băiatule. Și am ascultat sfatul.

În câteva cuvinte, locotenentul îi povesti rezultatul acestei întrevederi. Babe, răsturnat comod în fotoliul său, era gata să ațipească. Dar se trezi brusc atunci când, locotenentul schimbând pe neașteptate subiectul, îl puse la curent cu aventurosa sa vizită dela Dunnendale.

— Ce părere ai despre aceasta? conchise Delmar. Am avut sau nu dreptate terminând fraza lui Hurd prin cuvântul „mormânt"?

Babe îl privi adormit.

— I-ai examinat pantofii?

— Examinat ce?

— Pantofii săi, repetă Babe. Făceau impresia că au dat târcoale unui mormânt?

Delmar clisă ochii mari, plin de uimire. Apoi zâmbi resignat.

— Eşti teribil, Bobe, spusese el. Recunosc că nici prin gând nu mi-a trecut să-l exclamare pentru... Dacă nu mă înşel însă, ceva mănăşi cu noeeea.

— N'ar fi exclus să existe vreun moment prin apropiere. Hurd a remarcat că momentul acela a fost profanat. Pentru un motiv oarecare, l-a bănuit a fi izvorul acestui sacrilegiu...

— In acest caz, momentul trebuie să aibă o importanţă capitală pentru Hurd.

— Poate că este vorba de un moment secret.

— N'ar fi cazul, dacă ţinem seama de maniera de a se comporta a lui Hurd. Bine, mă voi întoarce la Dancondale, când în după amiaza aceasta. Spuneţi, te rog, ce raport vezi între furia de azi a lui Hurd şi ciocnirea Forbes?

Figura lui Bobe păru descurajată.

— Şi cine este interesat în momentul acela secret? adăugă Delmar.

Bobe îşi răsuci corpul în fotoliu.

— Mă întreb dacă Hurd n'a telefonat cuiva când s'a împuşcat ceasă, pronunţă el.

— Foarte just, bătrâne. Între altele am aflat că Hurd a telefonat unui necunoscut din Times Square, dar n'am putut să-l descoperim pe destinatar. In orice caz, este important a şti că Hurd a telefonat.

— Da, da..

Bobe păru mulţumit.

— Poate să fie și un vicleșug. Nu se poate niciodată știi...

— Poate că nu va spune nimic... dacă-l vom descoperi. Dar apropo, ce-ai mai aflat despre Anne Tracy sau ți-ai schimbat iarăși direcția?

— Femeia acuzată este o enigmă!

Privirea lui Babe se întunecă.

— ...Am avut o discuție interesantă în apartamentul ei din Strada 14 a.

— Sper că a fost o discuție utilă, Babe?

— Drept să-ți spun, am discutat mai mult despre... chestiuni generale, căci este mare expertă în a schimba subiectul discuției...

— Splendid. Sper că n'ai uitat că doamna este măritată?

— Oh! tipul acela își dispăruse. În mijlocul agreabilei noastre conversațiuni, individul și-a făcut apariția și ne-a întrerupt.

— Foarte nepoliticos din partea sa. Și ce-ai făcut atunci?

— L-am dus la comisariat și l-am arestat, răspunse Babe foarte liniștit.

— Cum?!...

— L-am arestat, repetă Babe cu satisfacție.

Locotenentul îl privi ca pe un nebun.

— Haide, încetează cu gluma. Nu poți să arestezi un om numai pentrucă a întrerupt un „tête-à-tête" între un necunoscut și soția sa.

— Știu, dar totuși l-am arestat.

— Dar ce motiv ai invocat pentru a-l aresta?

— Vagabondaj fără mijloace de existență cu-

noapte. Pentru moment ajunge; mai târziu vom găsi altceva.

— Oh!.. Delmar păru cam speriat. Ascultă, Babe, ştii ceva în cazul ăsta?

— Oh! o groază de lucruri.

Scoase din buzunar o circulară imprimată şi o puse pe birou. Ea cuprindea două fotografii, una din faţă, cealaltă din profil şi anunţa că se oferea o recompensă pentru capturarea lui James Tracy, evadat din penitenciarul Thomaston, din statul Maine. Delmar o citi cu aviditate.

— Când a venit circulara?

— Aseară. Am avut ocazia s'o văd şi când l-am zărit pe Tracy, l-am recunoscut imediat.

— Din moment ce este un evadat, pentru ce l-ai arestat sub învinuirea de vagabondaj?

— Ca să nu fie reclamat de autorităţile din Maine. L-am înscris sub numele de John Doe, adresa necunoscută.

— Foarte bine.

Delmar luă din nou circulara în mână.

— Evadat Martie trecută... Ce două zile înainte de arestarea lui Forbes. Condamnat la douăzeci de ani pentru furt şi efracţie în reşedinţa de vară din... Ah! ciudat... din Duncanville, pe lacul Sebago, în statul Maine.

Delmar se ridică. Babe păru foarte satisfăcut.

— Curioasă poveste, murmură el. Dar ceea ce e şi cu ciudat trimite de Forbes soţiei lui Tracy. Da, da ciudate. Pentru ce un om trimite bani soţiei închisului care l-a denunţat? Asta îmi dă de gândit... Ce părere ai, Babe?

— Hm... ce să spun... intră largă...

— Sau o conștiință turbure. Eu cred că cel mai nimerit ar fi să-l aducem pe Tracy aici și să-i punem câteva întrebări precise.

Delmar apăsă pe butonul soneriei de pe biroul său.

CAP. XVIII
FOTOLIUL CAMELEON

Locotenentul îi dăduse numele de fotoliu cameleon. Fusese executat după indicațiile sale precise, inspirate de vederea unei mobile asemănătoare care se găsea la Scotland Yard.

Acest fotoliu era așezat într'o odăiță micâ, aproape goală, care comunica cu biroul său și unde avea obiceiul să-și interogheze prizonierii. Era un fotoliu larg cu perniță adânci, cu spătarul mobil și ajustabil, căptușit cu catifea și care părea cel mai confortabil fotoliu din lume. Caracteristica lui era că-și putea schimba culoarea grație unui dispozitiv special. Unele din aceste culori erau odihnitoare, altele din contră, produceau un efect iritant. Delmar ghicea dintr'o privire, grație experienței sale, culoarea care-i convenea fiecăruia.

Înainte de a accepta invitația lui Delmar da a se așeza, prizonierul privi cu curiozitate acest fotoliu ciudat, care de data aceasta era îmbrăcat într'o catifea de culoare cafenie. Intrigat, se întinse confortabil.

— Ați furat fotoliul acesta dela clubul unor milionari? se informă el.

— Nu, zâmbi Delmar, dar zeci de milionari au șezut pe el. O țigare?

Dilmar îi oferi apoi foc.

— Te simți mai bine aici decât la Thomaston, nu-i așa?

Tânărul grimasar se ridică brusc, apoi recăzu moale în fotoliu. Era foarte greu să te ții drept în fotoliul cameleon.

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— Nu te enerva. Prietenul meu, Mallers, a neglijat să-ți spună că a recunoscut în James Tracy, pe un ocnaș evadat. Nu stai comod? Da? Atunci pentru ce te agiți așa?

Tânărul îl privea cu dispreț.

— Bine, bine, fă-ți datoria, zise el rânjind. Dar amintește-ți că eu n-am recunoscut nimic.

— Dar aici n-ai ce să recunoști ceva. Tot ceeace vreau, este să discutăm prietenește câteva minute.

Erau mai multe chestiuni care-l interesau. Cecurile achitate.. scrisoarea neterminată.. brațul întins al moartei.. circumstanțele primei lor întâlniri.

— Forbes s'a purtat foarte urât cu d-ta, nu-i așa? remarcă el la întâmplare.

Tracy strânse din buze, dar nu zise nimic. Dilmar avea însă o încredere oarbă în fotoliul cameleon, pentru a-i înfrânge cerbicia.

— Da, continuă polițistul, a fost fără milă. Dacă Forbes ar fi intervenit, ai fi scăpat cu o condamnare mai ușoară. În loc de aceasta, te-a lăsat la voia întâmplării. Cred că mai târziu a regretat și.

Prizonierul îl privi cu uimire.

— Cum de știi toate acestea?

— Oh! știu mai mult decât ți-ai închipuit, Tracy. Știu că Forbes trăiește bani ușor... Presupun că regrețea purtarea ta față de el...

— Da, știu. Mi-a spus și Anne. Profesorul să fi săvârșit banii acela murdari în fapt.

— Da, înțeleg sentimentele tale, răspunse Delmar. Dar asta nu se gândea nimeni la timp. Presupun...

El se opri brusc, apoi continuă mai liniștit un gând nou:

— Care este numele de fată al soției tale? întrebă el.

— Bellwood, răspunse Tracy fără grabă.

— Bellwood! repetă Delmar ca un ecou.

Nu era numele la care se aștepta.

— Bel...

Se întrerupse, apoi se întoarse spre peisajul său.

— Anne Bellwood. Frumos nume.

Delmar își amintea de un caz vechi de trei ani și care rămăsese în analele poliției ca un mister nedezlegat. Dispariția inexplicabilă a lui Richard Bellwood făcuse de mult vâlvă. Acesta din urmă fusese secretarul particular al lui Forbes și toate urmele sale se pierduseră la Dunesdale.

Dunesdale! Locotenentul tresări fără de voie. Exact locul unde dispăruse Richard Bellwood.

În creierul său, începea unul fără grabă să caute unul de altul. Când se întoarse spre peisajul său, fața sa nu mai purta nici o urmă a agitației sale interne.

— Așa dar, Richard Bellwood era fratele soției tale? murmură el.

— Da, singurul ei frate. Lui Richard îi plăcea jocul de cărți și băutura, dar Anne îl iubea ca o adevărată soră. In afară de aceasta, era omul cel mai cinstit din lume. Forbes spunea despre el că era cel mai bun secretar pe care l-a avut.

Dekmar observă că prietenul său pronunța numele lui Forbes cu o ură înverșunată.

— Soția d-tale, zise el, trebuie să fi suferit mult de pe urma dispariției lui Richard.

— Da. A pus cerul și pământul în mișcare pentru a-l regăsi.

— Și, bineînțeles, că ai ajutat-o?

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință. M'am adresat și lui Forbes, dar el a pretins că nu știa ce se făcuse cu Richard.

— Continuă, te rog. Ce-ai mai făcut după aceia?

— Am revenit la Forbes și în toate acele discuții aprinse, pe care am avut cu el, mi-am dat seama că minte. Atitudinea lui echivocă era o mărturisire. Mi-a dat apoi afară. Ce puteam să fac? N'aveam nici o dovadă împotriva lui.

Prietenul tăcu. Dekmar se gândea la mormântul secret dela Dunsmodale.

— Și atunci, reluă el, ai încercat să-i obții mărturisirea prin intimidare?

Tracy izbucni într'un hohot amar de râs.

— Da, într'o noapte m'am introdus în Dunsmodale înarmat cu un revolver. Voiam să-l silesc

să-mi înlesnească o mărturisire. Eram năuci, nu știam ce facem..

El se opri o clipă.

— Îndeajuns, ce să mai lungesc vorba.. Poliția m'a surprins și m'a predat tribunalului. Am fost condamnat la douăzeci de ani muncă silnică și astfel el a scăpat de mine. Câinele!

— Totuși nu l-ai ucis d-ta, Tracy, nu-i așa?

— Nu. Am vrut numai să-l sperii pentru a-i obține mărturisirea. Pentru asta am evadat din penitenciar.

— Dar ai fost de față când a fost săvârșit asasinatul, remarcă Delmar. Te găseai în camera de sus seară și fereastra deschisă ușa el l'ai văzut și pe asasin. Vei recunoaște, nu-i așa?

Cu un strigăt de groază, Tracy sări din fotoliu. Fața sa era lividă, respirația șuierătoare.

— Este fals! strigă el. N'am fost eu acolo!.. Eu n'am..

Delmar îl privi cu gravitate.

— Nu te enerva, Tracy. S'ar putea să spui prea multe.

Apoi, se apropie de perete și apăsă pe un buton.

Cap. XIX

SUERA UN GLONTE

In drum spre Dunsondale, într'una din cele mai rapide mașini ale serviciului poliției, Delmar încerca să descurce firele care se încâlceau în spiritul său, expunând problemele sale lui Bobs Mallers.

— Iată faptele, Bobs. Tracy este convins că

Forbes l-a ucis caraghiul. Personal, eu nu cred că Forbes să fie un asasin și nu-mi pot imagina motivul care să-l fi silit să-și omoare secretarul. Pe de altă parte, sora lui Richard Bellwood este convinsă că Forbes i-a ucis fratele. Iată deci un motiv plauzibil pentru un asasinat.

Babe Walters se trezi din somnolența sa alcoolică.

— Mergi prea departe. Femeia aceasta nu este o ucigașă.

— Am spus numai că Anne Tracy avea un mobil serios pentru a-l asasina pe Forbes. Chiar un motiv dublu, dacă ținem seama și de comportarea soțului ei.

Babe scutură capul său blond.

— Dacă vrei să-mi asculți părerea, apoi să știi că numai Tracy este asasinul.

— Raționamentul tău nu face nici două parale, numai când este vorba de o femeie frumoasă.

— Nu arăta oare Forbes spre Tracy atunci când a murit?

— El arăta spre ușa de sub scară. Putea prea bine să-l arate pe Tracy sau pe oricare altul. În această privință nu suntem siguri. Dacă tot asta, ce mai mă frământă un alt gând: existat-a un mormânt la Deancastle? Richard Bellwood este oare înmormântat acolo? Și, în acest caz, care este rolul lui Hurd?

Babe nu fu în stare să sugereze nici o idee. Dalmas conducea vehiculul mașinii, cu un aer gânditor.

— În sfârșit, primul lucru ce-l avem de făcut este să găsim un mormânt. După aceea...

Amândoi tăcură până la Dumonsfeld. Între timp afară se întunecase treptat.

În timp ce Delmar cobora din mașină, o umbră se desprinse de lângă un copac și se apropie de el.

— Cum, tu ești, Cammer? se miră polițistul. Ce s'a întâmplat?

— Mr. Hurd este aici, domnule, explică Cammer. Mi-ați poruncit să-l urmăresc fără să mă vadă.

— Exact. Ce face acum?

— Trebuie să fie în casă.

— Avem noroc, declară Delmar.

Și adresându-se lui Bebe:

— Încă o jumătate de oră și am fi sosit prea târziu. Să ne grăbim.

Amândoi urcară treptele largi de piatră fără să facă cel mai mic zgomot.

— Deschis... șopti Delmar ajungând la ușa. Intrăm acum.

El păși în interior. Trecură în tăcere din cameră în cameră, cercetară etajul superior, apoi subsolul și pivnița.

— Nimeni, constată Delmar. Curios. Cammer spunea că a intrat în casă.

— Poate că a ieșit pe ușa din dos, sugeră Bebe.

— Posibil. Mă duc să văd. Rămâi aici și supraveghează.

Ieși prin ușa din spatele casei. În fața lui, se întindea o grădină destul de neîngrijită.

Sssst... Din afânat întunericului ceva trece ... pe lângă el și sări un arbore din g-

groaznic... Detectivul se adăposti repede în dosul unui trunchi de copac, apoi băgă mâna în buzunar. Cunoștea foarte bine sunetul pe care-l auzise. Glonțul trecuse razant cu câțiva centimetri deasupra capului său.

După ce făcu înconjurul arborelui, se repezi înainte. În aceeași clipă o umbră se desprinse de lângă o masă întunecoasă și se pierdu în noapte. Primul gând al lui Delmer, fu să se repeadă pe urmele fugarului, dar apoi se răzgândi la timp ce se înapoia, auzi deschizându-se ușa casei și-l văzu pe Babe Mellers care se apropia de el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mi-a scăpat ticălosul.

— Care ticălos?

— Nu știu, Babe. Cineva a tras în mine cu un pistol prevăzut cu o surdină.

Expresia feței lui Babe era vrednică de văzut în clipa aceea.

— Uite glonțul, arătă Delmer. Sunt gata să jur că seamănă cu glonțul care l-a ucis și pe Forbes.

— Și Forbes a fost ucis cu un pistol care avea o surdină?

— Probabil. Și faptul că cineva a încercat să mă suprime, îmi demonstrează că sunt pe urma cea bună. Dar noi urmărim mai multe piste; cum putem ști care este cea bună?

— Crezi că Hurd este acela care a tras asupra ta?

— Habar n-am, Babe. Dar n-ar fi exclus,

Până una alta, să aruncăm o privire în jurul nostru.

Porniră pe o alee dreaptă care ducea spre un bazin în mijlocul căruia se află o fântână. Delmar puse mâna pe brațul lui Babe.

— Este cineva în dosul fântânii, șopti el.

Și el se repezi înainte, urmat imediat de Babe. În mai puțin de un minut, locotenentul înhăță brațul unui individ care se sbătea cu furie.

— Te-am speriat, Mr. Hard? întrebă el. Sună Dawolei. Ce caști aici?

Hard tremura din tot corpul. Detectivul aprinse lampa de buzunar și zări un târnăcop și o sapă.

— Așa dar, aici se află misteriosul mormânt, remarcă Delmar. Mulțumesc că mi l-ai arătat, Mr. Hard.

— N'ai locul unde se află mormântul încă din noaptea trecută.

Delmar îl privi cu uimire.

— Te asigur că nu, zise el.

— Totuși a fost fost cineva pe aici, insistă celălalt. Eram sigur că d-ta ai fost.

— Și deaceea ai venit să mă ciomăgești de gloanțe? Apropo, cine a tras asupra mea acum câteva minute?

— Habar n'am. N'am auzit nimic.

Delmar privi la groapa săpată.

— Ne trebuie dinamită pentru a disloca blocul acesta de beton! Ai vrut să transporți corpul lui Richard Bellwood într'un loc mai sigur, Hard?

Hard drabia de se mai putea ține pe picioare.

— Bell... Bellwood? Ce știi despre Bellwood?

— Prea puţine lucruri. În orice caz, vom afla dela tine mai multe. Haide, Hurd. Voiu trimite doi oameni să-ţi continue opera.

Şi apucându-l de braţ, detectivul îl trase afară din bazinul secat.

Cap. XX

„REGINA FURTUNII"

A doua seară, locotenentul Dolmer telefonă la Park Avenue şi află dela femeia de serviciu că stăpâna-i plecase împreună numai cu camerista să-şi petreacă week-end-ul la New-Jersey. O jumătate de oră după aceea, suna la uşa casei şi ceru s'o vadă pe Mrs.Holly.

— Mai sunt câteva lucruri pe care aş dori să le mai văd aici, zise el. Sper că nu ai nimic contra să cânţi puţin la pian.

Femeia păru oarecum speriată de această cerere curioasă. O paloare uşoară îi învălui obrajii.

— Credeţi că muzica are vre-un raport cu omorîrea lui Mr. Forbes? bâlbâi ea.

— Nu sunt sigur. Dar muzica a contribuit să acopere zgomotul pe care l-a făcut glonţul atunci când i-a curmat viaţa lui Forbes.

— Înţeleg. — Vocea ei dădea să se stingă. — M'am gândit şi eu la asta.

— Zău?

El o fixă cu o privire pătrunzătoare, dar fără răutate.

— Mă întreb dacă nu mai ai ceva de adăugat la cele ce mi-ai spus alaltă treabă.

Buzele femeii se contractară nervos.

— Nu, bine, d-le Delmar. V'am spus tot ce aveam de spus.

— Poate însă că ți-a mai revenit vreun detaliu în minte.

Ea își aplecă privirea.

— Hai să încercăm... Coborai scările; ți reamintești. La jumătatea frazului ceva te-a făcut să te oprești... L'ai văzut pe Forbes la biroul său, scriind o scrisoare... Apoi, ai auzit un strigăt și l-ai văzut prăbușindu-se înainte... Timp de câteva clipe, ai rămas pe loc, pentru a vedea cine va ieși... cineva pe care le-ai temut să-l vezi...

El se opri, zâmbind cu o privire interogativă.

— Ești absolut sigură, Mrs. Holly, că n'a ieșit nimeni?

— Oh! nimeni!...

Vocea ei era agitată.

— Spre exemplu, n'ai văzut ușa de sub scară deschizându-se și pe cineva ieșind?

— Nu, pe nimeni.

— Dar știai că se ascundea cineva acolo?

Ea se înfioră.

— Nu, nu știam. Pentru ce îmi puneți asemenea întrebări?

— Regret Mrs. Holly, dar sunt obligat. Este deatfel inutil să-mi răspunzi. Știu că Tony se afla acolo.

Ea tremura din tot corpul.

— Tracy? Nu, nu, vă înșelați, el nu era acolo și...

Se întrerupse și-și ascunse fața între mâini. El fixă asupra ei o privire scrutătoare.

— Haide, haide, *Mrs.* Holly. Faptul că Tracy se ascundea sub scară nu dovedește nimic. Dar după părerea d-tale, nu se mai afla nici un străin în casă?

— O altă persoană?...

Un pământ convulsiv îi agită tot corpul.

— Ce... vreți să spuneți?

— Anne Tracy.

Ea încearcă să vorbească, dar nu izbuti.

— Bine, bine, fără să cu bănuieșe. Mi-ai răspuns destul la întrebarea mea. Așa dar Anne Tracy este fiica d-tale. Bănuiam aceasta, dar acum sunt sigur. Și, bine înțeles că Richard Bellwood era fiul d-tale.

Ea nu răspunse nimic și-l fixă cu privirea-i stinsă.

— Numele nu semnifică nimic, murmură el, ceeace importă sunt legăturile de rudenie. *Mrs.* Holly, știi ce am descoperit aseară la Duncandale?

Cu buzele albastre de sânge, ea încercă să formuleze o întrebare.

— Un mormânt... un mormânt secret, îi zise el. Cineva a fost înmormântat acolo, acum trei ani. Suntem aproape siguri că este corpul lui Richard Bellwood.

Ea își duse o mână tremurătoare la frunte.

— E... eram sigură, știi că ea o voce [illegible]

tindrę. Forbes l'a asasinat. L'am bănuit în totdeauna și...

Ea se întrerupse, și buzele sale strânse nu terminară fraza.

— Înțeleg, zise Delmar înecându-se. Te-ai angajat la Forbes sub un nume fals pentru a descoperi ce i s'a întâmplat fiului d-tale.

Ea continua să tacă, dar cutele din colțurile gurii i se accentuară. Timp de câteva secunde, ei rămaseră tăcuți, față'n față.

— Dacă vreți să știți cine l-a ucis pe Forbes, zise ea cu o voce înăbușită de emoție, găsiți pe acela care l-a ajutat pe Jim Tracy să evadeze.

Și ea se îndepărtă, scuturată de un plâns nervos.

Delmar, cu sprâncenele încruntate, cântări mult timp această declarație curioasă.

— Cum de nu m'am gândit mai curând la aceasta? își zise el cu jumătate voce.

Gânditor, se apropiă de fereastră și privi afară. În fața lui se afla fereastra prin care Peter Mott îl ochise cu pistolul. Își aminti de explicațiile penibil elaborate de avocat și se gândi la exerciții Annei Tracy pe care le examinase cu atâta îndemânare.

„Bine, își zise detectivul, ridicând din umeri. Orice lucru la timpul său". În sfârșit, deschise ușa care dădea în salonul de muzică și se așeză la pian. Apoi, scoase din buzunar cele două exemplare din „Regina Furtunii" și începu să cânte.

Deodată, fără de voie întoarse capul în direcția opusă, spre una din cele două ferestre invăluite de o senzație confuză și ireală. Era gata

să fure ca cineva, nu prea departe de el, îi spionează mersul. Cu toate acestea era îngrijorat, deoarece vedea prea bine, că în afară de el nu se mai afla nimeni în odaie.

— Allo Delmar...

Detectivul tresări și-și duse mâna la buzunar. Vocea vorbise foarte clar de data aceasta, dar acum părea că vine de mai departe, tocmai din fundul odăii. El aruncă o privire rapidă spre ușa care răspundea spre bibliotecă. Ochii săi se măriră de uimire. Cu o clipă mai înainte, ușa era închisă, iar acum era întredeschisă.

Detectivul mai rămase încă un minut în așteptare, apoi cu revolverul în mână se apropiă tiptil de ușe.

— Aici, Delmar...

Polițistul tresări cu putere.

Cu nervii încordați la maximum, privi în direcția plăcerului din bibliotecă. Nu putea să-l vadă, dar știa precis că vocea venia de acolo. Cu revolverul în mână, Delmar înaintă încetișor, evitând raza de lumină care se strecura prin ușa întredeschisă. Fără să-și poată explica exact pentru ce, era sigur că vocea pe care o auzise era aceia a asasinului și că asasinul se găsea acum în fundul acelei plăceri.

CAP. XXI

IN DOSUL UȘII

Delmar se opri o clipă pentru a-și aduna gândurile.

Era absolut sigur că asasinul se afla acolo.

Deodată, el tresări și lăsă să-i scape un gest de nerăbdare, deoarece auzise pocnetul unei dale mobile care-l anunță că cineva se apropie de apartamentul unde se afla. Soneria dela uşe răsună cu putere. Din câțiva pași, se apropiă de placard, împinse ușa și răsuci cheia în broască. Prizonierul său va rămâne înăuntru până când va hotărî ce va face cu el. Tocmai se miră că necunoscutul nu protesta, când auzi vocea lui Mrs. Holly care venea din hall și ciocănea bătu în uşe. Deschizând-o pe aceasta din urmă, Delgar se trezi față'n față cu avocatul Peter Mott.

— Pot să intru? îl întrebă acesta cu zâmbetul său impertinent caracteristic. Am văzut lumină prin fereastră și am tras concluzia că Majestatea Sa Legea mai era încă în acțiune.

Polițistul se dădu în lături pentru a-l lăsa să treacă, și Mott intră, depunându-și pălăria și bastonul pe birou. Delgar își aminti că aceeași pălărie acoperise cenușile lui Anne Tracy.

— Și eu m'am uitat pe fereastră acum câteva minute, dar n'am văzut nici o lumină la d-ta.

— Nici nu mă mir. Îmi place câteodată să stau pe întuneric.

— Și nu te-ai temut să-mi țintești capul cu pistolul?

— Iar eşti acolo, nu. Genul acesta de amuzament devine banal! Pot să te întreb de ce mă urmărești?

Delgar aruncă o privire lungă în spre placard.

— Explicația pe care mi-ai dat-o cu pistolul îmi pare cam fantezistă.

— Din moment ce acțiunea în sine era destul

de fantezistă, nici explicația nu poate rămâne mai prejos.

— Și presupun că vei găsi o explicație și mai fantezistă dacă te voiu întreba pentru ce ai just numite cearuri care se găsesc pe acest birou..

— Cecuri?.. — Mult păreu că nu înțelege. — Care cecuri?

— Cari le știi prea bine..

— Nu, habar n'am despre ce vorbești.

— Atunci, să lăsăm aceasta.

Delmar privi spre plafond.

— In orice caz, am impresia că în curând se vor limpezi toate.

— Adevărat? Și ce anume te face să crezi aceasta?

— Mai multe lucruri. Spre exemplu, sistemul credea, în ultimul timp, că va scăpa decă voia mari ea. Aceasta mi-a dovedit că sunt pe calea cea bună. Gâitlorul meu este că sunt pe mai multe urme și numai dracu știe care o fi cea bună.

— Hm... Da, înțeleg, este foarte greu.

— Apropo, zise Delmar după o clipă de gândire, mi-ai spus acum câteva zile că l-ai ucis mintal pe Forbes. Ori, o crimă mintală, nu poate fi rezultatul unei chestiuni fără importanță.

Avocatul rămase pe gânduri.

— Văd că cel mai bine este să fiu cinstit cu d-ta. Ai auzit vorbindu-se de Richard Bellwood?

— Bellwood?

Delmar se sbârci și nu se trădase.

— Un moment.. Da, îmi amintesc de el. Era secretarul lui Forbes și a dispărut acum

trei ani. O afacere foarte misterioasă...

Ochii cenuşii ai lui Mott sclipiră.

— Ei bine, reluă el. Cu patru sau cinci luni înainte de moartea sa, Forbes a conceput bănuiala că Richard a fost asasinat.

Încă odată, Delmar îşi repetă o tresărire. Ideile se încurcau din nou.

— Îşi întemeia pe ceva spusele sale?

— Nimic precis. Din cîte ştiu legăturile noastre de prietenie s'au cam răcit.

Delmar păru mirat.

— Da; am încercat să-l conving pe Forbes că Richard Bellwood era un om de nimic. Forbes s'a înfuriat şi...

— Presupun că avea o părere bună despre Bellwood.

— Da, şi îi făcea un credit moral nelimitat, inadmis, ca concluzie, el angajă un detectiv particular care trebuia să se ocupe de afacerea Bellwood.

— Şi acesta a fost tot incidentul care a izbucnit între voi?

— Da. După cum ţi-am mai spus era de mică importanţă.

— Forbes ţi-a expus motivul pentru care dorea să limpezească misterul dispariţiei lui Bellwood?

— Care motiv?... Mi-a spus numai că-l admira pe secretarul său şi că dorea ca asasinul său să fie pedepsit.

— Nu crezi că avea un motiv mai adînc?

Un zîmbet ironic înflori pe buzele reci ale lui Mott.

— Da da. Dar nu era decât o bănuială vagă. Se temea, probabil, ca să nu fie el bănuit, în cazul când misterul ar rămâne nedezlegat.

— Dar nu te-ai gândit nici odată că această bănuială ar putea fi întemeiată?

— Sigur că nu.

Interesul lui Delmar era împărțit între cartea procurorului său din plocard și Mott.

— După cum mi-ai mai spus, cauza neînțelegerii dintre voi nu-mi pare de prea mare importanță. Și totuși, l-ai ucis pe Forbes în gând.

— Simplă figură de stil.

Locotenentul păru convins.

— Nu știi dacă detectivul a reușit... vorbesc de detectivul particular pe care l-a angajat Forbes să se ocupe de dispariția lui Bellwood.

O umbră trecu peste fața tânărului.

— N'am avut de unde să știu, din moment ce nu mă mai bucuram de încrederea lui Forbes.

— Fiindcă, relată detectivul. Mi-ai spus acum întregul adevăr?

Mott, care-și revenise complet în fire, îi fixă cu o privire arogantă.

— Este un interogatoriu?

— Doamne ferește. Dar știi că Forbes a primit un raport, nu-i așa?

O expresie de stânjeneală trecu prin ochii lui Mott. O expresie care însă dispăru repede.

— Nu te căzni să tăgăduiești! Dacă știi că a primit un raport pentru ce nu spui?

— Știu, zise Delmar, că raportul prezenta niște dovezi care anulau toate posibilitatea

asasinării lui Bellwood.

Mott înţelegea însă, dar nu stăte de repetă pentru ca Delmar să nu s'ărmeră că deveniseră lividă şi că ochii săi căpătaseră groaza. Şi de data aceasta, polițistul admiră puterea de voinţă cu care avocatul îşi stăpânea nervii.

— Fiindcă... Toate acestea nu sunt decât simple presupuneri.

— Dar vie căpitănă pentru ce l-ai ucis pe Forbes în gând. Nici căpitănia pe care mi-ai dat-o nu era mai bună.

— Bați apă în piuă, locotenente. Nu există de fapt nici un raport.

— Ar putea chiar şi nu fi existat, dar nu este exclus ca asasinul lui Forbes să şi-l fi însuşit.

Mott avu o mişcare de recul.

— Crezi deci dar că eu l-am ucis pe Forbes? Delmar rămase pe gânduri.

— Departe de mine acest gând. Remarc numai că ai avut un motiv bine determinat pentru a-l ucide. Înainte de sosirea d-tale eram aproape sigur că asasinul se afla în această cameră.

În timp ce vorbea, Delmar se apropiase de placard şi-şi scoase revolverul din buzunar.

— Trebuie să te întrebi întâmplător, zise el cu vocea tare; sper că nu te-am lăsat să aştepţi prea mult.

Delmar răsuci cheia în broască.

— Dă-te mai la o parte, Mr. Mott, zise el.

Avocatul se supuse şi, cu un gest brusc, poliţistul deschise uşa.

— Vrei să ieşi şi să ne permiţi să-ţi vedem faţa? glumi el, ameninţând cu pistolul.

Nu primi însă nici un răspuns.
Delmar se apropiă prudent de uşa întredeschisă şi... rămase cu gura căscată.
Dispozitivul era gol.

CAP. XXII

ASCUNZATOAREA GOALA

Stupefacţia lui Delmar se traduse printr'un mârâit furios.

— Am fost tras pe sfoară... murmură el, după ce privi în ascunzătoare.

— Văd şi eu, constată Mott cu un aer amuzat. Dar ce te făcea să crezi că cineva se afla cineva acolo?

Poliţistul nu răspunse...

Vocea batjocoritoare a avocatului îl trezi pe detectiv din gândurile sale.

— Ei bine, locotenente? Unde este gazdul? S'a evaporat?

Delmar îl fixă cu o privire lungă, în timp ce un zâmbet uşor îi flutura pe buze. Încetul cu încetul, privirea sa deveni mai pătrunzătoare.

— Nu, nu cred să se fi evaporat, Mr. Mott.

Avocatul îşi pierdu inteligenţa şi aroganţa.

— Imi face impresia că te frământă un gând. Nu vrei să mi-l explici şi mie?

— Nu, pentru moment, Mr. Mott. Aş prefera să-ţi mai pun câteva întrebări. Spre exemplu, mi-ai spus că ai erai acasă în ziua asasinării lui Forbes. Vrei să ai amabilitatea să-mi spui unde ai dinat?

— Am fost la dineul Baronului dela Palace-Madeleen.

— Presupun că erau foarte mulţi invitaţi şi că s'au pronunţat discursuri frumoase.

— Nicidecum! Am aţipit de câteva ori.

— Vrei să-mi dai manşele vestonului de mâtă?

— Cu plăcere. Dar îţi atrag atenţia că Forbes a fost asasinat pe la cinci după amiază, iar dineul a început după ora nouă. Dacă mă vei întreba unde am fost pe la cinci, îţi voiu răspunde că am fost la biroul meu. Din nefericire nu ţi-o pot dovedi. Inţelegi, n'am prevăzut necesitatea unui alibiu.

Dekstar nu mai insistă.

— Seara trecută ai menţionat că Forbes a fost atins la tâmpla stângă ceeace de altfel este exact. Din moment ce te aflai la biroul în clipa aceia, de unde ai putut afla acest amănunt?

Mott ridică capul şi privi în tavan.

— M'ai prins, locotenente. Dar presupunând că eu am tras asupra lui Forbes, îmi era totuşi imposibil să ating la tâmpla stângă. Te las să tragi orice concluzie îţi place.

— Cu alte cuvinte, d-ta nu ai tras asupra lui?

— Nu, răspunse simplu avocatul.

Pentru prima oară, surâsul ciudat deveni aproape afabil.

— Alergi după chimere, locotenente. Iţi spun aceasta pentrucă nu-mi place să văd cum un om inteligent îşi pierde timpul. Aminteşte-ţi de Clyde Armstrong care este îndrăgostit de Mrs.

Forbes. Până acum soţul îi era o piedică. Nu este aceasta un motiv serios pentru a-l asasina?.. Mai este apoi şi Trueman Hard, care-l împroşca de azi de zile pe Forbes..

— El o ştia? Întrebă Delmar.

— Presupun că-l bănuia. În orice caz, a însărcinat câţiva contabili experţi să-i verifice registrele.

— Şi apoi mai este acel Jim Tracy, sticla de Madera şi cele două pahare, continuă Delmar.

— Şi cred că ai mai găsit niște capete de ţigare?

— Exact. Văd că te interesezi în deaproape de această afacere.

— Drace, chiar asta pricepui. Isprăvit, mai ştiu că Armstrong era aici în vizită în după amiaza aceia.

Privirea lui Delmar se opri pe uşa care răspundea în salon.

— Da, dar n'am auzit încă nici odată ca un glonte să poată face un ocol pentru a-şi atinge ţinta.

— Nu, deşi trăim în epoca miracolelor. Am încercat numai să-ţi demonstrez că sunt mai multe persoane care au avut motive destul de serioase pentru a-l asasina pe Forbes.

— Şi câteva alibiuri discutabile, adăugă Delmar.

Peter Mott se ridică, luându-şi pălăria şi bastonul.

— S'a făcut târziu. Îţi urez visuri plăcute, inspectore.

El se înclină și se îndreptă spre ușe. Dekmar îl urmări cu o privire veselă.

— Aproape de sfârși, murmură el, ai văzut vreodată dragă o femeie?

Peter Mott se opri brusc și se întoarse.

— Ce rost are aici o femeie?...

Apoi făcând calea întoarsă, ieși cu demnitate.

Rămas singur, detectivul, după ce mai aruncă o privire în direcția ascunzătorii goale, ieși în hall și urcă după ascensor.

CAP. XXIII

„SATIN SLIPER CLUB"

Locotenentul Dekmar dorea din inimă să se găsească acasă, în patul său. Dar când se trezi afară, în Parc Avenue, își schimbă brusc intenția. El căută o adresă în carnetelul său de notițe, chemă un taxi și se lăsă condus la „Satin Sliper Club". Babe Mallers îi spusese că în acest drăguț local de noapte lucra soția lui Jim Tracy.

Pe din afară, localul nu prea era atrăgător. Interiorul însă era luminat „a giorno" și decorat în stil modern.

Dekmar ocupă o masă cu vederea spre estrada rezervată damelor și ceru să i se servească o sticlă cu vin vechiu. În timp ce sorbea tacticos din pahar, el examină curios mulțimea pestriță din local. Era încă prea devreme și Anne Tracy urma să apară mult mai târziu. Înăuntru, orchestra lucra într'un crescendo

spectatori. Perechile părăsiră estrada de dans lăsând-o liberă. Electricianul se stinse şi un proiector lumină un spaţiu gol în mijloc, unde apăru o siluetă îmbrăcată într'un maiou de argint.

„Anne Tracy"!... gândi Delmar.

În timp ce se balansa în ritmul muzicii, poliţistul crezu că descoperă sub zâmbetul ei convenţional o expresie eroic disimulată.

Dansul se termină într'un ropot de aplauze frenetice, ce se curmase şi orchestra atacă un număr de jazz. Delmar făcu o grimasă. După o viziune de artă şi de frumuseţe, acesta îi părea acum îngrozitor de vulgar.

Privirea sa rătăci prin sală şi se opri asupra unei tinere femei îmbrăcată într'o rochie foarte simplă de „mousseline" bleu-pal. Delmar clipi din ochi înainte de a recunoaşte în persoana aceia pe Anne Tracy.

Tânăra artistă era însoţită de un domn elegant şi Delmar se întrebă ce puteau discuta în clipa aceia. După expresia feţii lor, păreau că vorbesc despre lucruri foarte serioase şi locotenentul îşi zise că era interesant dacă ar putea să le surprindă conversaţia.

După câteva minute, tânăra femeie se ridică în picioare şi se îndepărtă. Ascultând de un brusc impuls, el se repezi înainte şi se găsi în faţa necunoscutului.

— Îmi permiteţi? întrebă el apropiindu-se de masa acestuia.

— Nimeni nu vă împiedică, replică celălalt

pe un ton morocănos. De altfel voiu plăti de îndată ce mi se va aduce nota de plată.

— Oh! nu fiți așa de grăbit, spuse Delmar fără să se descurajeze. Fiți ceva mai sociabil, domnule. Anne Tracy este delicioasă, nu-i așa?

— Spuneți-o ei. Pe mine nu mă interesează.

— Nu pare să fiți bine dispus, domnule..., cu bandajul la ochi.

Necunoscutul ridică capul și păru înspăimântat.

— Cum m'ați numit?

— Domnul cu bandajul la ochi, cum mai poate să-l numească Mr. Tafta. N'ați purtat un bandaj din tafta pe ochiul stâng, acum câteva zile?

Necunoscutul tresări fără de voie.

— De cine vorbiți?

— De d-voastră.

Delmar se apropiă de el și-i vorbi cu o voce joasă.

— Cât ți-a plătit Thomas Hard pentru a-l ajuta să-și stabilească un alibi?

Omul făcu fețe fețe.

— Cine naiba sunteți?

— Nu te interesează. Cum te numești?

— Marrie... Thomas Marrie...

Omul vorbea aproape fără de voie.

— Marrie, repetă Delmar. Frumos nume. Pentru ce purtai pansamentul acela de tafta pe ochi?

Marrie respiră cu greutate.

— Despre ce vorbiți? Pentru ce să fi purtat un bandaj de tafta?

Delmar rămăsă cu neliniștea. Aflase ceeace dorea să știe.

— Acelaș întrebare mi-o pun și eu, Mannix. Desigur nici nu mai este necesar să-mi răspunzi. Cunosc răspunsul. Altceva doresc să aflu. Despre ce vorbeai cu Anne Tracy?

— Oh! replică Mannix, încercând să fie sarcastic, despre pisoie, despre timp...

— Ești un mare ușuratic, Mannix!.. Dar nu-mi scapă din ochi. V'am supraveghiat pe amândoi și în special pe Anne Tracy. Și se poate ușor spune, după fața unei femei, ceeace ea gândește și resimte.

— Zău? Și vă credeți un observator remarcabil...

— Oh! am o părere foarte modestă despre mine. Te voiu face arbitrul capacităților mele. Dacă îți voiu spune ce sentimente o frământau pe Anne Tracy în timp ce vorbea cu d-ta, vei admite că nu sunt un ignorant în această materie?

Mannix îl fixă cu neliniște.

— Bine, dați-i drumul. Demonstrați-mi capacitățile d-voastră.

— La început a resimțit o oarecare neliniște... Este și natural de altfel, căci îl știe pe soțul ei în închisoare. Dar sentimentul ei principal era...

Delmar rămase pe gânduri.

— Ei, drăcie, nu reușesc să-l definesc...

Mannix râse.

— Nu sunteți atât de remarcabil pe cât pretindeți...

— Lasă-mă să încerc din nou...

El închise pe jumătate ochii încercînd să-şi amintească atitudinea Annei Tracy.

— Avea o manieră foarte curioasă de a te privi, Marrix. Pot spune chiar cu gratitudine... plină de reproş.

Celălalt continuă să rînjească.

— Gratitudine şi reproş, reluă Delanne. O combinaţie oarecum bizară. Şi acum, Marrix, te-aş ruga să-mi explici motivul acestui amestec de sentimente.

— Scuzaţi-mă, zise Marrix, continuînd să tăgăduiască; n'am încercat niciodată să înţeleg femeile.

— Atunci să te ajut tot eu. La început, ea era plină de gratitudine pentru d-ta. Ce-ai făcut oare tu?..

Delanne se opri brusc, izbit de o idee.

— Nu cumva i-ai ajutat soţului să evadeze? Marrix se dădu înapoi, ca şi cum ar fi primit o lovitură.

— Am ghicit, constată Delanne, văzînd atitudinea celuilalt.

— Eşti nebun, mârîi Marrix, încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.

— Este natural ca Anne Tracy să-ţi fie recunoscătoare, din moment ce i-ai ajutat soţul să evadeze. Dar ce anume îţi putea reproşa?.. Ah! un moment..

Marrix îl privea cu o nelinişte crescîndă.

— Cred că am ghicit. Nu l-ai ajutat pe Tracy să evadeze din simplu devotament, ci în vederea unui scop bine determinat. L'ai ajutat.., pentrucă doreai ca să-l amestece pe Forbes, nu-i aşa?

Marnix îşi mută [illegible]. Pe faţa sa se întipări o spaimă intensă.

— Eşti un idiot, încercă el să spună. Pentru ce aş fi făcut aceasta?

— Nu ştiu. Poate că te-a plătit cineva, întocmai cum a făcut şi Trangan Hurd cu aşa poreclă un ofiţer.

Timp de câteva secunde, nici unul din ei nu scoase nici un cuvânt.

— Ei bine, întrebă Delmar inspectorul, Jim Trang l-a ucis pe Forbes? Sau nu ţi-ai atins scopul?

Marnix nu răspunse decât după o pauză mai îndelungată.

— Pentru ce nu-l întrebi pe el?

Fără să mai adauge nici un cuvânt, Delmar începu să [illegible] haina şi Marnix holbă ochii mari zărind insigna pe care o purta..

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de fotoliul corecţiei? Nu! Este cel mai confortabil fotoliu din lume. Şi acum, băiatule, urmează-mă, dar... fără scandal.

CAP. XXIV

SE ÎNCURCĂ IŢELE

Cu o floare proaspătă la butonieră, locotenentul Delmar, înfundat într-un fotoliu în faţa biroului său, trăgea fumul din ţigare.

— Întrebarea ce se pune în această, zise el adresându-se universului în general şi lui Bobo Mallory în special. Care dintre suspecţii noştri a avut motivul cel mai puternic şi posibilitatea cea mai mare?

— Clyde Armstrong, răspunse Bebe somnoros.

— Ai și nu ai dreptate, Bebe. El este indrăgostit nebunește de Joyce Forbes; iar dacă se va însura cu ea va scăpare și milioanele bătrânului Forbes. Iată două motive foarte serioase: dragostea și interesul. Dar posibilitatea să o fost nulă. Nu, Bebe, Armstrong nu poate fi în cauză.

Bebe se întinse comod în fotoliu.

— Bine. Ce spui de Peter Mott?

— Uite, aici sunt foarte încurcat. Motivul însă care l-ar fi determinat să-l ucidă pe Forbes este insuficient.

— Trueman Hard?

— Avea motive puternice să-l suprime pe Forbes. Dar posibilitatea...

Delmar făcu o pauză meditativă.

— Hard și-a stabilit un alibiu foarte încurcat și tocmai din această cauză l-am suspectat dela început. Dacă îți amintești bine, a făcut tot posibilul ca să fie remarcat la New-Haven. În schimb a căutat să distragă atenția dela Mr. Tolts, alias Thomas Marrix, cu care am avut onoarea să fac cunoștință la „Satin Slipper Club".

Bebe deschise ochii admirativi care exprimau surpriză.

— Oh! făcu el, înfundându-se și mai adânc în fotoliul său.

— Mă întreb, continuă Delmar, pentru ce oare Hard cât și Marrix și-au dat silința ca să-și creieze un alibiu?

Bebe își îndreptă privirea spre tavan.

— Pentru ce a schimbat Hard direcția mâinei

lui Forbes, atunci când l-am păzit din ascunzătoarea din pivniță. Pentru ce?

— Și mai ales, pentru ce un vinovat se comportă ca un nevinovat, replică Babe, ducând ca mâna la gură.

— Mulțumesc, Babe. Numai un inocent se comportă ca un vinovat. Care este amănuntul?

— Jim Tracy?

— Da, zise Delmar. Singura-i teamă este ca soția lui să nu fie implicată în această crimă.

— Ar fi o rușine, zise Babe cu convingere.

— Mai este ceva care mă încurcă. Cel de al doilea pahar de Madeira de pe birou. Acesta pare să indice că Forbes a avut un vizitator intim. Oaspetele, nu numai că n'a băut vinul, dar l-a și aruncat pe furiș. Acest vizitator, Babe, este acel care l-a ucis pe Forbes.

— Cum de ești atât de sigur de aceasta?

— Pentrucă n'am găsit nicio amprentă digitală pe vreunul din cele două pahare: deci vizitatorul a șters paharul pentru a nu lăsa nici o urmă.

— O crimă premeditată, zise Babe cu neglijență.

— Premeditată.- Vorbești ca un oracol, băiete.

— Unde ai pus cel de al doilea pahar?

— Aici.

Delmar arătă spre un sertar al biroului.

— Ești sigur că nu are nicio amprentă digitală?

— Absolut sigur.

— Dar acesta nu este chiar atât de sigur, nu-i așa?

Delmar se imobiliză brusc în fotoliu. Un zâmbet ușor îi flutură pe buze.

— Minunat, Babe! Vom organiza o mică reprezentaţie în biblioteca lui Forbes. Astăzi nu mai putem căci este prea târziu, iar mâine este Duminică. Aşa dar pe Luni, Babe.

CAP. XXV

O EXPERIENŢA CURIOASĂ

Delmar, în picioare în bibliotecă, aruncă o privire aprobatoare asupra scenei pregătite. Un Soare strălucitor de toamnă îşi revărsa razele prin ampla fereastră. Totul fusese aranjat exact ca pe vremea când trăia Forbes. Lângă birou se găsea o măsuţă mică pe care se află o sticlă de Madera şi un pahar, acesta din urmă mai avea încă pe fund un reziduu uscat.

— Perfect, apreciă Delmar, care-şi punea la punct experienţa.

Babe se lăsă să cadă într'un fotoliu din apropiere.

— Câţi vor veni?

— I-am invitat pe toţi. Crider şi Jim Tracy va fi adus de un agent. Bineînţeles că nimeni nu ştie despre ce este vorba.

— Şi Mrs. Forbes?

— Ea este încă în New-Jersey la sora ei şi se va înapoia pe înserate, când totul va fi gata.

Delmar deschise o mică cutie neagră de unde scoase o placă, un releu, o sticluţă de cerneală simpatică incoloră şi trei foi de hârtie albă pătrată. Aşeză aceste obiecte pe marginea biroului, în apropierea măsuţei.

— Aici va fi sfârşit scena, termină el. Actorii se vor aduna în salon. Şi vom chema unul câte unul şi le vom lua amprentele digitale. Fiecare venind în birou va vedea sticla şi paharul. Unul din ei va tremura atunci când îi voi apăsa mâna pe placă.

— Da, nene Bebe, şi apoi...

Delmar surâse din fală.

— Voi avea satisfacţia să-l descopăr pe asasinul lui Forges. Desigur, va trebui să-i mulţumesc pentru ideea pe care mi-a sugerat-o.

— Dar tu ai imaginat această punere în scenă, constată Bebe, privind sticla şi paharul.

Delmar îşi consultă ceasul.

— Actorii noştri nu vor întârzia să sosească.

El se îndreptă spre placardul din fundul bibliotecii, deschise uşa şi o închise de câteva ori.

— Gros şi destul de solid, făcu el. Un om închis în acest placard nu-i poate veni de hac. Nu m'ar mira decât ar muri sufocat.

El privi din nou în interiorul placardului, apoi închise încetişor uşa, străduindu-se.

— Bebe, pentru ce crezi că un om se joacă de-a v-aţi-ascunselea cu propria sa voce?

Deodată el ridică capul şi rămase nemişcat.

— Bebe, zise detectivul pe neaşteptate, cred că am găsit.

— Ce? întrebă Bebe.

— Răspunsul la întrebarea cu care m'am spart capul până acum. Dar acum, răspunsul acesta îmi pare... cum să-ţi spun?... prea fantastic.

Un larg surâs apăru pe faţa lui Bebe.

— Atunci răspunsul trebuie să fie bun.

Delmar se întoarse brusc înapoi, cuprins de o agitație nouă. Un moment, el privi spre ușa glacă..., apoi se îndreptă și-și aprinse o țigară. Fața sa era încordată sub imperiul unui puternic efort mintal.

— Da, am găsit.. murmură el. Asasinul a voit să încerce un truc nou.. Să mă închidă înăuntru în placard și să mă lase să mor acolo înăbușit.. Dar dacă n'a reușit să prindă mâța în sac.. în schimb și-a trădat secretul..

Bebe ridică capul și îl privi cu o curiozitate indolentă.

— Pare grozav de complicat, remarcă ea.

— Da, Bebe, foarte complicat. Dar cred că este singura explicație mai verosimilă. Mi se pare că am auzit ascensorul. Oamenii noștri au început să sosească. Vrei să te duci să vezi cine este?

Bebe deschise încetișor ușa și privi în hall.

— Jim Tracy și un agent, zise ea.

— Ei bine, să începem. Adu-l aici.

În picioare, lângă birou, Delmar îl privi pe Tracy, care intră, privindu-l cu dușmănie.

— Jimmy, zise el amabil, vrei să ne dai o modestă amprentele tale digitale?

— Dă-i drumul, răspunse băiatul, rânjind din umeri. Nu este pentru prima oară...

Dar se opri brusc, cu privirea fixată pe sticlă și pe pahar.

— Ce-i, Jimmy? Ești nervos.

— Nervos? Hm... Dacă vrei amprentele mele, ia-le.

Delmar destupă sticla, umezi placa și apăsă pe ea extremitățile degetelor lui Jimmy, după

care le puse în contact cu două coli de hârtie pătată pe care le marcă cu niște inițiale.

— Am terminat, Jimmy. Mulțumesc. Poți să rămâi aici la securul de colo.

După ce mai aruncă o privire asupra paharului și asupra sticlei, Jim Tracy luă loc pe un scaun într'un colț al bibliotecii.

— Cheamă acum pe Mrs. Holly, zise Delmar lui Babe Mallens.

Femeia de serviciu sosi curând mirată.

— O simplă formalitate, o asigură Delmar, după ce îi explică ceeace dorea dela ea.

În timp ce îi presa degetele pe placă, el remarcă cum îi tremură mâna și ridică privirea. Ochii lui Mrs. Holly erau fixați pe sticla și pe paharul de pe masă.

— Nu te simți bine, Mrs. Holly?

— Oh! nu, sunt puțin obosită.

Vocea ei era slabă și agitată.

— Atâta tot? mai zise ea.

— Da, mulțumesc. Ia te rog loc pe scaunul cela de colo. Mai este cineva la rând, Babe? se informă Delmar.

— Mr. Herd.

La un semn al poliștului, Babe îl introduse pe Truman Herd, cu umerii încovoiați și neîncrezător. Ajungând în fața biroului se opri brusc.

— Dumnezeule mare! m'ai speriat, domnule locotenent. Vorbesc de sticla și de paharul acela.. Fiindcă avea adesea obiceiul să mă servească cu un păhărel de Madera. Ce doriți dela mine, domnule locotenent?

După ce Delmar îi explică și după ce operația fu terminată, el se așeză pe un scaun în fund, în timp ce Bebe o anunța pe Anne Tracy.

Ea intră zâmbind, apoi se opri scurt.

— Jim! exclamă tânăra femeie zâmbindu-i acelui.

Delmar notă cum ea schimbă o privire cu Mrs. Holly.

— Vreți să veniți până aici, Mrs. Tracy, zise el cu amabilitate. Nu vă voi reține mult timp.

După ce Delmar îi explică ceeace dorea, ea îi întinse mâna fără șovăire.

— Sunteți o doamnă remarcabilă, îi zise el. V-am văzut în noaptea trecută și am fost încântat.

Buzele tinerei femei se strânseră, înțelegând că se făcea haz de sinceritatea sa.

— Pentru ce l-ați arestat pe Jimmy? îl întrebă ea.

— Sper că nici nu vă voi reține mult timp, Mrs. Tracy.

Detectivul scrise însemnările.

— Așteptam, n'am văzut că Thomas Murphy atinsese el.

Ea ridică ușor din umeri.

— Aveți ceva contra?

— O! nu, vă mulțumesc. Vreți să luați loc lângă soțul d-voastră?

Ea se îndepărtă și Delmar o urmări din privire, destul de emoționat.

Bebe Mallory îl introduse apoi pe Clyde Armstrong.

— Acesta păși în bibliotecă sigur de sine, dar se

cort la câțiva pași de birou. Un zâmbet amuzat îi flutură pe buze în clipa când văzu sticla de Madera și paharul.

— Felicitările mele, Dörner, zise el pe un ton degajat. Ești mai subtil decât mi-am putut imagina. M-ai invitat la un păhărel de Madera? Dacă nu mă înșel, ți-am mai spus că nu mă ating niciodată de vin.

— Nu este o invitație de genul acesta. Te-am rugat să vii numai ca să-ți pui degetele pe piesa aceasta.

Clyde Armstrong ridică ușor din sprâncene.

— Repet: ești foarte subtil, observă indiferent. Dar pentru ce toată treaba asta?

— O simplă experiență. Mai multe persoane s-au supus la aceasta, sper că nici d-ta nu vei face excepție.

— Sigur că nu. Suntem doar cu toții datori să ajutăm justiția.

El își oferi mâna, apoi, bine dispus, se alătură micului grup din fundul bibliotecii.

Peter Mott urmă imediat. El aruncă o privire curioasă în jurul său, apoi se apropie de birou.

— Îți mulțumesc că ai venit, murmură Dörner.

— Iată o priveliște impresionantă pentru mine, zise Mott, arătând cu un gest sticla de Madera și paharul. Nu de mult, Forbes mi-a oferit un păhărel asemănător.

— Este mult de atunci? îl întrebă Dörner zâmbind.

— Oh! mai multe săptămâni. Era pe vremea când nu mă certasem încă cu Forbes.

El privi peste umărul său pentru a-și da

somna încă grupul din fund putea să-l audă.

— Aproape, locotenente, pentru ce m-ai chemat?

Delmar îi explică. Avocatul încruntă nemulțumit din sprâncene.

— Mai curând aș înclina să refuz, declară el. Dar știind de cei insiste cum vei interpreta refuzul meu, prefer să mă supun de bună voie.

Ultimul chemat fu Thomas Masule.

Încărcat, Delmar strânse pătrățelele de hârtie și le rândui într-un colțar pe care-l băgă în sacoșă.

— Și acum, zise Clyde Armstrong, vrei să fii bun și să ne dai explicațiile necesare?

Polițistul zâmbi enigmatic mângâind cu un aer preocupat sacoșa pe care o ținea în mână. Apoi scoase din buzunar o țigare.

— Ai un foc, Babe?.. Mulțumesc.

El rotunji mâinile în jurul flăcării, plecă capul pentru a-și aprinde țigarea și zise repede, pe șoptite:

— Trebuie ca telefonul să sune în maximum două minute.

Uriașul făcu un semn afirmativ cu capul și ieși imediat. După câteva secunde, Peter Moll îl întrebă cu un aer plin de superioritate:

— Și acum vrei să ne dai explicația acestei înscenări burlești?

— Cum? N-ați înțeles încă? făcu Delmar pe un ton de mirare bine jucat.

El luă paharul de Madera cu toate precauțiile necesare și-l ridică de așa manieră ca fiecare să-l poată vedea.

— Ucigașul lui Forbes a băut din acest pahar!..

Delmar parcurse cu privirea fețele încordate care-l fixau cu uimire, apoi depuse paharul pe birou.

— Pare totuși, adăugă el, că ucigașul nu l-a șters cu destulă îngrijire. Astfel, unul din experții noștri cel mai îndemânatic a găsit niște urme uscate, care indicau că este vorba de amprenta degetului gros dela mâna dreaptă.

Dintr'o privire rapidă, el scrută fețele auditorilor săi.

In aceeași clipă sună telefonul și el apucă receptorul.

— Allo. Da. Chiar locotenentul Delmar. Ceva mai tare, te rog. Ce s'a întâmplat?..

Cu o tresărire de surpriză, el se aplecă și mai mult deasupra aparatului.

— Dumnezeule mare! exclamă el, pândind cu coada ochiului pe toți cei de față. Când s'a întâmplat aceasta?.. Da? Foarte bine. Trimite-mi imediat mașina poliției.

Și, agățând receptorul cu un gest nervos, se repezi în salon și adresându-se unui polițist, care aștepta afară, zise:

— Poți să-ți iei prizonierul, agent. Vreau însă ca la ora zece seara să fii din nou cu el aici.

Apoi, întorcându-se spre grupul care așteptă:

— Vă rog și pe d-voastră să fiți cu toții aici, la zece fix.

Bănuitori și foarte deconcertați, ei se ridicară cu toții..

— Ți-ai uitat pălăria.. observă Peter Mott.

— Da, mersi, căpitane Delmar, cu un aer absent

şi trecându-şi mâna peste capul gol.

Ascensorul îi lăsă pe toţi la parter, de unde ei trecură în stradă. In câteva cuvinte repezi, Delmar porunci şofeurului să-l ducă la Duncandale, apoi sări în maşină, trântind portiera cu zgomot în urma sa.

Maşina demară, iar Delmar privi prin fereastruica din spate. Masalitii, care-l urmăriseră cu privirea, se împrăştiau acum.

— Sper că nu crezi cu toţii când am spus că mă duc la Duncandale, declară el. Bine lucrat, Bebe.

Bebe se umflă în pene.

— Şi sper, adăugă Delmar, că au remarcat cu toţii că în dedicaţia mea am uitat sticla de Madera şi scoaşa în bibliotecă.

El râuji, apoi apucându-se înainte, vorbi şoferului.

— Intoarce la stânga, porunci el. Apoi ne vei lăsa la cel mai apropiat colţ de stradă.

CAP. XXVI

SACOŞA NEAGRA

După o absenţă de mai puţin de un sfert de oră, cei doi poliţişti se regăsiră din nou în biblioteca pe care o părăsiseră cu atâta grabă. Bebe se lăsă să cadă într'un fotoliu şi se instală comod. Delmar se duse drept la biroul şi cercetă sacoşa neagră şi paharul.

— N'au fost mişcate nici cu un milimetru,

observă el. Foarte bine. Persoana care mă întovărăşeşte nu crede în drum spre Duncandale şi prin urmare nu se grăbeşte.

— Ce ţii despre experienţă? întrebă Babe.

Delmar îşi frecă fruntea.

— Experienţa n'a fost prea concludentă, dragul meu. Am fost prea multe emoţii. Paharul acesta a produs efectul unei reflexe reacţiuni. Este foarte greu să distingi emoţia provocată de vizita [illegible] de aceea provocată de o emoţie [illegible].

Babe îl privi cu ochii pe jumătate închişi.

— Totuşi, adăugă Delmar, cineva a tresărit ce totul [illegible]. In clipa aceia, eram convins că ţineam mâna pe omul care l-a ucis pe Forbes.

Babe deschise iarăşi ochii mari.

— O senzaţie bizară, continuă Delmar. Aveam impresia că mă aflam ceva vâscos, respingător.

— Dar, dacă nu va veni... începu Babe.

— Oh! sunt sigur că va veni. Am ochii aţintiţi în ochii lui. Când va veni... Bun... Vom vedea.

— Dar aceasta nu va echivala cu o mărturisire? sugeră Babe.

— Nu sunt sigur, Babe. Individul care [illegible] unul din cei mai abili asasini pe care i-am întâlnit vreodată. Vom avea mult de furcă până când..

El traversă sala şi se opri în faţa uşii, deschisă spre hall.

— Curioasă coincidenţă, Babe. Mrs. Holly a declarat că l-a văzut mergând pe Forbes într'o seară [illegible]. Ben Tracy se afla [illegible]. Mă întreb ce-ar fi putut el să caute [illegible]

ar fi deschis ușa?

Babe se ridică din fotoliu și veni lângă Delmar.

— Cred că n'a văzut mai mult decât ea.

— Ușa bibliotecii nu era decât întredeschisă și ucigașul trebuie să fi avut aceeaș perspectivă. Dar mă întreb spre cine a privit Forbes când a murit.. Spre Jim Tracy sau spre Hurd?

— Sau spre Mrs. Holly?

— Mai curând spre unul din cei doi bărbați.

Vocea sa se frânse brusc.

Amândoi se înapoiară în bibliotecă, în timp ce niște pași răsunau pe scară.

Femeia de serviciu apăru în pragul ușii.

Era tremurândă și palidă.

— Ah! D-voastră! exclamă ea. Credeam...

— Da, credeai că suntem în drum spre Dunstable, zise Delmar îngrijat. Ne-am răzgândit însă. Doriți ceva, Mrs. Holly?

Femeia tresărea din tot corpul.

— Nu, nimic.. Am auzit un zgomot și am venit să văd ce este.

— Ai o ureche foarte fină dacă ai auzit și ne-ai aflat. Apropo, Mrs. Forbes s'a înapoiat?

— Nu încă, dar o aștept dintr'un moment într'altul.

— Atunci te-aș sfătui să te înapoiezi în camera d-tale și să aștepți acolo până când vei fi chemată. Și te-aș mai ruga să nu spui nimănui de venirea noastră aici. Este foarte important.

El o urmări cu privirea, în timp ce ea ieșea.

— Pleca neliniştită, nu-i aşa, Babe?
— Presupun că îl avea vreun motiv.
Delmar îşi consultă ceasul.
— Sapte, remarcă el. Este fără douăzeci. În orice caz, am face bine să ne ascundem în odăiţa de sub scară.

După ce stinse lumina din bibliotecă, lăsând uşa întredeschisă, Babe se strecură primul în ascunzătoare, iar Delmar îl urmă aproape îndată.

— Sunt sigur că vom face o pradă bună, zise el. Asasinul se crede la Dancourtsale şi... Tăcere! Vine cineva.

El trase cu urechea, iar Babe se lipi mai aproape de uşă.

Undeva, de cealaltă parte a holului, se deschise o uşă.

Încordată privirea lui Delmar urmări linia pe care o trăgea mâna întinsă a cadavrului.

Se auzi un râset încet, batjocoritor. Noul venit ţinu în mână pumnalul de madera. Un moment, îl ţinu în zare la lumină, apoi îl lăsă să cadă pe jos, unde se sparse în zeci de bucăţi fosforescente. Necunoscutul puse mâna pe mecopi şi se îndreptă grăbit spre uşă. Aproape ajunsese pe prag, când locotenentul ieşi afară din ascunzătoarea sa.

— Un moment, murmură Delmar. Sunteţi oare atât de grăbit?

Celălalt se opri pietrificat. Două priviri se întâlniră: una surâzătoare, cealaltă îngrozită.

CAP. XXVII

FAȚĂ'N FAȚĂ

In timp ce Bebe Mallers se chinuia să-și tragă membrele din ingusta ascunzătoare de sub scară, Delmar, în picioare, contempla fața contractată a aceluia pe care-l împiedecase să fugă.

— Apoi, d-ta ești acela, Mr. Armstrong? constată el. Nu sunt deloc surprins.

Clyde Armstrong, elegant ca de obiceiu, dar cuprins de teamă, își schimonosi buzele într'un zâmbet forțat.

— Eu din contră, sunt foarte surprins.

Delmar îl privi, oarecum deconcertat, ca și cum i-ar mai fi rămas vreo îndoială în suflet.

— Ești cam palid, Mr. Armstrong. Să intrăm și să luăm loc.

Toți trei intrară în bibliotecă. Mallers închise ușa și aranjă trei scaune în jurul biroului. Armstrong făcea un efort vizibil pentru a-și aduna gândurile. Avea în ochii săi întunecați privirea disperată a unui om gata să [illegible] din [illegible] realitate.

— Asta deci e cursă, Mr. Delmar? Aproape că am bănuit așa ceva. Fuga precipitată a fost însă o capcană care m'a lăsat în eroare. Faptul că ți-ai lăsat țigara aprinsă pe scrumieră și ai plecat în cercul gol au însemnat o lovitură de maestru, care aproape a risipit toate bănuielile [illegible].

— Dar nu complică, Mr. Armstrong?

— Exact... N'am gândit că aveam o şansă în plus ce să pic într'o cursă... Totuşi mi-am încercat norocul şi... am pierdut. — El avu un râs amar. — Oh! nu regret nimic, după cum niciodată în viaţă n'am regretat nimic...

— Nici chiar atunci când l-ai asasinat pe Forbes?

— Şi atunci mi-am încercat norocul. Am pierdut. Cine nu riscă, n'are nimic. Dar spune-mi, te rog, adăugă el, fixând asupra lui Delmar o privire curioasă, de când ai început să mă bănuieşti?

— De mai multe zile, dar aceste bănuieli au devenit certitudine atunci când ţi-am luat amprentele digitale. Am simţit cum îţi tremura mâna şi...

— Iată o deducţie foarte subtilă, Mr. Delmar. Doar mâna mea a tremurat cu prilejul operaţiei dactilale?

— Nu, dar a dumitale tremura într'un mod special.

— Oh! oh! râse Armstrong. Ce minunată deducţie pentru un [illegible]. Un tremur al mâinii, [illegible] secoset...

Delmar privi gânditor cioburile de sticlă de pe jos.

— Cu alte cuvinte, totul n'a fost decât o simplă încercare, continuă Armstrong. Pe [illegible] nu s'a [illegible] nici o amprentă. Ar fi trebuit s'o [illegible]. [illegible] doar lângă d-ta în ziua crimei. Felicitările mele. Astăzi ai vorbit cu atâta [illegible] despre descoperirea unei amprente, încât aproape te-am

crezut. Apropo, ce ştii despre fiecare dintre cei suspecţi. Ce ştii despre Mannix, spre exemplu?

Delmar îl străpunse cu privirea.

— Ah! îl cunoşti pe Mannix! Asta e foarte instructiv.

Armstrong păru surprins.

— Nu ştiu ce poate fi instructiv, replică Armstrong. Nici nu-l invită toată lumea.

— Ori cum, replică locotenentul, bănuiala era în complectul ei. În afară de o singură excepţie, toţi cei cari puteau fi bănuiţi erau de faţă. După părerea d-tale, pe cine am neglijat să-l invit?

Armstrong zâmbi batjocoritor.

— Nu văd utilitatea să-ţi mai răspund. Nu m-ai prins pe mine în cursă? Nu eşti satisfăcut?

— Doresc să-mi răspunzi la întrebare.

— Ţi-am răspuns destul, acum e rândul meu să-ţi pun o întrebare. În afară de faptul că mi-am format mâna, mai ai şi alte dovezi împotriva mea, afară de semnul meu aci în chitanţa pe hârtie?

— Negi că l-ai ucis pe Forbes?

— N-am negat, nici n-am afirmat aceasta. Este datoria d-tale s-o dovedeşti. Mă întreb însă cum o vei face?

Delmar cu ochii fixaţi pe perete, încerca să reconstituie, în gând, scena care se desfăşurase la parterul din odaia de alături.

— Da, este o enigmă, Mr. Armstrong. Mrs. Forbes a stat tot timpul cu d-ta şi nu cred să fi minţit pentru a te salva. Ceeace mă intrigă...

El se opri, gânditor, și Armstrong, smulgându-se din toropeală, zise:

— Știu ce te întrebi, dar toate acestea nu sunt decât simple supoziții.

Inspectorul, locotenentul își întoarse privirea spre figura care-i stătea în față.

— Nu te înțeleg, zise el.

— Ba da, mă înțelegi și încă prea bine. M'ai tras odată pe sfoară, dar a doua oară nu vei mai reuși.

Delmar îl privi fără ca pe chipul său să se poată citi ceva.

— Te prefaci că nu mă înțelegi. — Vocea lui Armstrong era tăioasă iar ochii săi aruncau fulgere. — Ai crezut să mă prinzi în cursă admițând că..

— Admițând ce?.. întrebă Delmar.

— Știi prea bine. Sper ca [illegible], o să mă faci să regret.. nu importă ce.

— Ești enervat, Mr. Armstrong, zise Delmar cu răceală, și nu te prea exprimi corect. Dar nu acord nici o importanță limbajului dumitale. Probabil că faci alarmă la orice s'ar întâmpla?

— Nu importă la ce anume fac eu alarmă. Tot ceeace te gândești este plin de reticențe. N'am văzut ceva mai rău decât ăsta.

Se opri brusc cu privirea fixată asupra ușii. Totul în jurul lui se stinse ca prin farmec. Un zgomot slab venise din direcția aceea și, apoi, o siluetă [illegible] se profilă.

Delmar întrezări o siluetă slabă și o față galbenă ca de mort. Se repezi spre corpul ce se

prăbuși, dar Armstrong, mai iute, o prinse în brațe.

Era Joyce Forbes. După ce o întinseră pe canapea, Armstrong zise.

— Delmar, zise Armstrong cu ochii scânteind de mânie: te-ai uitat cu plăcere pentru aceasta?

CAP. XXVIII

SECRETUL BAZINULUI

— Ai asistat la întreaga scenă, Babe, zise Delmar. Ce concluzii tragi din toate acestea?

Erau singuri în bibliotecă. Joyce Forbes fusese condusă în camera ei și încredințată îngrijirilor camerierei. În salon, Armstrong se plimba fără încetare.

Babe păru că face un efort mintal.

— Cred că Armstrong caută să protejeze pe cineva.

— N-ar fi exclus. Dar pe cine?

— Probabil că pe Mrs. Forbes. Pentru ce s-ar fi speriat dacă nu avea de ce să se teamă?

— Oh! femeile pot leșina din'tr-o nimica toată și fără de nici un motiv. Asta nu dovedește nimic. Mă râmâne lumină tirâre în). Armstrong parcă voia să mă înșele. Nu-mi dau seama de unde să știu că Mrs. Forbes era după ușă. (Își consultă ceasul). Aproape unu. Am cerut ca toată lumea să fie prezentă aici la orele trei. Ai pus câte un om de pază la fiecare ieșire, Babe?

— Da. Chiar și în subsol.

— Bine. Eu mă duc să mănânc ceva.

Tocmai deschiden ușa, când se găsi față'n față cu Peter Mott, mereu impecant și demn, dar în ai căruî ochi cenușii se zărea oarecare teamă.

— Aș dori să-ți vorbesc într'o chestiune particulară, d-le Delmar. Este ceva foarte important.

— Intră, Mr. Mott. (Polițistul se dădu la o parte pentru a-i face pe avocat să treacă). Babe, văd că trebuie să te duci tu în locul meu.

Babe ieși. Delmar se asigură că ușile erau bine închise, apoi îl invită pe Peter Mott să ia loc pe un fotoliu lângă birou. Acesta părea că nu știe cum să deschidă discuția.

— Am socotit că-i bine, zise el înfârșit, că trebuie să-ți dau o explicație care ar putea să-ți fie utilă. Nu știu însă dacă pot să mă bizui pe discreția d-tale.

Delmar îl fixă cu privirea-i pătrunzătoare.

— Nu pot să iau nici un angajament, dar personal sunt dispus să las oasele lui Richard Bellwood să se odihnească în pace.

Avocatul tresări.

— Timpul mă presează, Mr. Mott, zise Delmar. Treci la fapte.

— Nu te-ai înșelat, Mr. Delmar; am venit într'adevăr să-ți vorbesc despre moartea lui Bellwood și voi încerca să fiu cât mai scurt posibil. Într'o seară, acum trei ani, Richard Bellwood a fost asasinat la Dunsondale și corpul său a fost înmormântat în fața sub o placă groasă de beton. Aceasta este adevărul gol goluț.

— Continuă, Mr. Mott.

Avocatul își încruntă sprâncenele. Părea că se forțează să-și caute cuvintele.

— Trebuie să știi că Richard Bellwood, care părea un băiat de treabă, era în realitate un destrăbălat. Acest om de nimic și-a permis să-și arunce ochii pe Joyce Forbes. În cursul unui „garden-party" la Duncendale, noaptea târziu, el se găsi singur cu ea în grădină. Mizerabilul era beat complect și... Și înțelegi, nimeni n'ar putea spune ce s'ar fi putut întâmpla, dacă doi din cei mai intimi prieteni ai lui Forbes n'ar fi intervenit la timp...

— Și nu l-ar fi ucis?... sugeră Dolmar încetișor.

— Da. Bellwood a fost ucis în toiul luptei. Nu se poate ști ce s'a întâmplat, dar el rămase mort pe loc. N'aș putea spune care din cei doi i-a dat lovitura mortală.

Un zâmbet amar flutură pe buzele lui Mott.

— Când cei doi oameni s'au năpustit asupra lui, Bellwood o lăsase pe Joyce pentru a putea face față atacului. Aceasta, îngrozită și jignită de purtarea tânărului, fugi spre casă și se închise în odaia ei. Joyce n'a știut niciodată ce s'a întâmplat cu Richard Bellwood, aflând doar că a dispărut după scandal. Forbes plecase cu trenul la New-York, imediat după dineul de seară și nu trebuia să se întoarcă decât a doua zi pe la prânz. Afară, Bellwood zăcea mort la picioarele agresorilor săi. Nenorocirea surveniseră așa de brusc, că-și pierduseră amândoi capul. Unul din ei era îndrăzneț și curajos, celălalt era timid. Indoleanț-

[illegible] aventa [illegible] psihologice, dar tânărul [illegible] să mai adaoge câteva ore, spre a evita orice posibilitate de scandal.

— Înțeleg, murmură Delmar, care ascultase cu interes povestirea avocatului. Îndrăgostitul era Peter Mott, iar tânărul Trueman Hard, nu-i așa?

— Exact. Văd că ai ghicit... Atunci, continuă Mr. Mott fără să se sinchisească de întreruperea polițistului, tânărul m'a convins să nu-l avertizez nici pe Forbes. Mai târziu am aflat care era motivul care l-a sâlit la aceasta. Nu știu dece, dar m'am convins că tânărul, sau dacă vrei tânăra, a premeditat această lovitură.

Delmar păru iritat.

— Cum așa? După ce-ai repetat moartea lui Bellwood pentru simplul motiv că o aşteaptă pe Joyce Forbes, nu-i așa?

— În privința mea, da. Dar, pentru Hard?... încă dupe atunci el avertizase pe Forbes cu o sumedenie de bani... Bellwood, ca secretar, probabil că descoperise ceva. Poate îl amenințase pe Hard cât-l va denunța. Dacă admitem aceasta, este posibil ca el să fi premeditat moartea lui Bellwood.

— Spui că toate acestea s'au întâmplat la un garden-party, nu-i așa? remarcă detectivul. Nu se mai afla nimeni și altă persoană?

— Era târziu și aproape toată lumea se retrăsese. După câte știu, numai eu și Hard ne mai aflam de față.

— [illegible] totuși, ca și altă persoană să fi intrat prin grădină și să fi văzut totul, sugeră Delmar.

— Tot ce se poate, dat fiind recentele întâmplări.

— Și Forbes n'a cunoscut niciodată adevărul? Mott ezită, clătinându-și capul.

— Nu știu. Poate că bănuia ceva, mai ales când Jim Tracy a venit să-i ceară socoteală până a dispărut cu el. Aici au început să se complice lucrurile. Anne Tracy și-a băgat în cap că Joyce Forbes fusese cu fratele ei și că Forbes l-a ucis pe acesta într'o criză de gelozie. Între asta din zile, Jim Tracy s'a introdus în proprietatea de vară a lui Forbes dela Duncandale.

Mott se opri brusc, iar Delmar fixă asupra lui o privire pătrunzătoare.

— Duncan săvârși atunci o faptă urâtă. Deși știa acest viitor lui Tracy, îl acuză de efracție.

— Ai fi evitat o asemenea eroare judiciară dacă ai fi spus adevărul lui Forbes, — zise Delmar.

Mott își pierdu din aroganța sa obișnuită. Zâmbi stânjenit.

— Lui Forbes trebue să-i fi părut rău de maniera în care s'a comportat cu Jim Tracy, adăogă Delmar. Știu că trimetea cu regularitate bani soției condamnatului.

— Da; și nu este încă totul. Cu puțin înainte de moartea sa, Forbes a angajat un detectiv particular pentru a descoperi ce se făcuse cu Richard Bellwood.

— Știu, mi-ai mai spus că a procedat astfel, contrar sfaturilor d-tale. Aș vrea să știu însă dacă Forbes a aflat adevărul înainte de a muri?

— Nu știu, poate. Cred că detectivul i-a înmâ-

tot un răspuns în acest sens, dar nu sunt sigur. Am fost sincer față de d-ta, până la urmă, pentru ca să te fac să înțelegi toată situația. Poți spune că dacă Tracy Richmond... ar fi... gelozie... teamă de scandal... o întreagă dramă umană.

Delmar rămase pe gânduri.

— Apreciez franchețea ta... partială... zise el.

— Parțială? — repetă Mott, cu un aer jenat.

— Da. Ai omis unul dintre cele mai importante care mi-au folosit foarte mult. Vom vedea numaidecât despre ce este vorba. Vrei să fii bun să aștepți puțin în salon?

Mott se ridică căutându-și pălăria complet ...

— Refuzi să-mi explici, Mr. Delmar?...

— Nicidecum. (Zâmbetul lui Delmar era plin de afabilitate). Azi dimineață, am primit o copie după raportul detectivului particular în privința dispariției lui Richard Bellwood.

— Înțeleg. — Mott încercă să zâmbească. Felicitările mele, Mr. Delmar. M'ai rugat să aștept în salon, nu-i așa?

— Dacă binevoiești să te ...

... Nimeni n'are dreptul să părăsească apartamentul fără permisiunea mea.

Mott tresări și părăsi biblioteca clătinându-se. Figura lui era lividă.

CAP. XXX

OPT FETE

Fereastra din bibliotecă bătea spre vest. Locotenentul Delmar dispuse lumina de așa manieră ca ea să nu cadă direct pe fotoliul sculptat pe care-l așezase la una din extremitățile biroului.

— Totul este gata. Poți să-i lași să intre, Bebe, zise el.

De îndată ce ușile fură deschise, micul grup, în număr de opt, intră și se așeză pe scaunele care fuseseră așezate în semicerc în fața biroului. Jim Tracy mergea lângă soția lui. Peter Mott părea gânditor, Clyde Armstrong își regăsise siguranța din trecut. Treeman Hard era prăpădit.

Delmar își plimbă privirea asupra celor opt persoane care ședeau în semicerc în fața sa. Unul dintre ei era, evident, asasinul.

— Mai am de lămurit câteva mici detalii, începu el. Mrs. Holly, vrei să fii bună și să iei loc pe fotoliul acesta?

Apoi, când femeia, vizibil agitată, luă loc în fața biroului:

— Vrei să ne spui, întrebă el, care este adevăratul motiv pentru care ai intrat în serviciul lui Forbes?

Ochii menajerei se opriră asupra chipului d-nei Forbes, apoi se uită la Anne Tracy.

— Anne este fiica mea, zise ea cu hotărâre, iar Richard Underwood fiul meu. Am venit aici pentru a afla ce s'a făcut cu el.

— Credeai că Mr. Forbes era responsabil de moartea sa?

Un tremur convulsiv o apucă, iar figura i se contractă.

— Credeam că La amenet, zise ea cu o voce înăbușită, pentrucă... Ea se opri o clipă. Dar m'am înșelat. N'a existat niciodată nimic între fiul meu și Mrs. Forbes. Ea este cea mai cinstită femeie din lume. Dar soțul ei era gelos, și...

Vocea ei se înecă în suspine.

— Nu te-ai gândit că te-ai fi putut înșela în bănuielile tale?

Femeia își înăbuși un geamăt.

— Oh! Eu nu mai știu... Am suferit atât încât nu mă mai pot încrede în nimeni... Poate că ne-am înșelat cu toții. Richard avea slăbiciunile lui, dar a fost totdeauna un fiu iubitor și când a dispărut am simțit că trebuiește să durere, că și fiică-mea Anne...

— Încă ceva, reluă Delmar. Când a ocupat Jim Tracy, l-ai ascuns în acest apartament?

— Numai pentru o zi sau două. N'ar fi fost în rău o siguranță la soția lui, unde ar fi fost căutat. Apartamentul acesta este mare și are mai multe camere necesare. Nu mi-a fost prea greu să-l ascund.

— Hm!... Și-a permis chiar să se servească de obiectele de toaletă ale stăpânului său. (Delmar aruncă o privire amuzată în direcția lui Babe Mallory). Mrs. Holly, vrei să revenim la clipa când colonel sosise? Mi-ai spus că ceva te-a făcut să

Fencia își încreți fruntea și se gândi câteva clipe.

— Probabil că muzica... Mi s'a părut că la un moment dat se cânta prea tare... Da, asta trebuie să fi fost.

— Deci, când muzica a devenit mai puternică, ai zărit prin ușa întredeschisă pe Forbes strecurându-se mort pe birou. Știai că, în clipa aceea, Jim se afla ascuns în odăița de sub picioarele tale?

— Știam că se află în casă, dar ignoram că se găsea acolo.

— Totuși ai așteptat ca Jones să iasă din bibliotecă, dar mi-ai spus că n'a ieșit nimeni. Este adevărat?

— Da, acesta-i purul adevăr.

— N'ai văzut absolut pe nimeni?

— In afară de Mr. Forbes, pe nimeni. Desigur, nu vedeam decât o parte mică a încăperii.

Detectivul privi insistent pe Mrs. Holly, însă ea plecă privirea.

— Il iubești pe Jim Tracy, nu-i așa?

— Desigur. Deci care să nu-l iubesc?

— Bine, Mrs. Holly, am terminat. Te poți duce la locul d-tale.

Polițistul chemă atunci pe Jim Tracy, care veni să-și ocupe locul în fotoliu, cu un aer întunecat.

— Jimmy, vrei să ne spui cum de se făcu că te găseai sub scară tocmai în clipa omorului lui Mr. Forbes?

— Eram acolo de două sau trei ore, așteptând clipa când să vorbesc cu Forbes, pentru ca să-l

ică şi răsucească conştiinţa lui Richard şi deci să-l trimită la închisoare.

— Îl urai, nu-i aşa?

— Desigur. Aveam toate motivele să-l urăsc.

— Şi ce-ai văzut sau auzit în timp ce te aflai sub scară?

— N-am văzut şi n-am auzit mai nimic, în afară de muzica şi râsul care veneau din salon. N-am deschis uşa decât o singură dată pentru a respira aer curat, căci înăuntru era o atmosferă sufocantă.

— Nu cumva ai deschis uşa exact în clipa când Forbes a fost ucis?

Delincventul şovăi înainte de a răspunde.

— Da, este adevărat. Dar dacă credeţi că...

— Un moment, Jimmy. Poţi să-mi explici pentru ce ai deschis uşa tocmai atunci?

Jimmy reflectă. Ochii lui se fixează asupra soţiei sale.

— Poate din cauza muzicii, care devenise mult prea tare, răspunse Jim Tracy. Aceasta mi-a pricinuit o senzaţie bizară pe care nu mi-o pot explica.

— Aşa dar, ai deschis uşa pentru acest motiv care a silit-o şi pe Mrs. Holly să se apropie. Şi aproape în aceeaşi clipă, l-ai văzut şi pe Mr. Forbes cum se prăbuşea. Ce-ai mai văzut încă?

— Nimic altceva.

— Gândeşte-te, Jimmy. Sunt sigur că ai mai văzut ceva. Braţul lui Forbes era întins în diagonală peste biroul său. Mâna sa arăta spre tine?

— Nu ştiu. Tot aşa de bine puteau să arate şi spre silueta.

— Dar biroul era destins spre aşa de sub scară, unde locmai te aflai?

— Poate. Eram prea excitat ca să fi putut remarca ceva.

— Şi n'ai văzut pe nimeni în bibliotecă?

— In afară de Forbes pe nimeni.

Delmar îl privi cu reproş.

— Haide, Jimmy, gândeşte-te bine. Annabel se afla încă acolo?

— Poate, dar eu nu l'am văzut.

Delmar se apropiă de tânărul bărbat.

— Pentru ce nu vrei să-mi spui adevărul Jimmy? Te temi să nu contrarici prima depoziţie?

— Am spus tot adevărul.

— Ah! Jimmy!... Sau vrei să protejezi pe cineva, sau...

Se opri fixând atent pe prizonier.

— Sau? întrebă acesta din urmă, părând că-l sfidează.

— Sau l-ai ucis chiar tu pe Forbes, isprăvi, vom vedea. Să vie Mr. Armstrong. Poţi ieşi în loc, Jimmy.

Jim Tracy îşi duse mâna la frunte şi se duse la locu-i. Clyde Armstrong înaintă spre birou.

— Mr. Armstrong, începu Delmar, vrei să ceva de adăugat la prima d-tale declaraţie, pe care ai făcut-o acum câteva clipe?

— După câte ştiu, n'am făcut aici o declaraţie. Am răspuns numai la câteva întrebări foarte

impertinenta. N'am nimic de adăugat.

— Nu vrei să ne explici pentru ce ai revenit aici și pentru ce ai încercat să fugi cu sacoșa mea?

Întrebarea provocă o compare surpriză în mica asistență.

— Te las să tragi ori ce concluzie ți-ar place. Partea mea vorbește dela sine.

— Vorbește dela sine, dar în termeni dubioși! Vrei să-mi spui acum dacă ai stat tot timpul cu Mrs. Forbes în salon, în timpul recitalului lui Duncan Forbes?

— Am stat tot timpul împreună.

— Ea n'a părăsit salonul nici chiar pentru o secundă?

— Nici chiar pentru o mime de secundă.

— Și ai rămas în spatele ei până la ultima notă a cântecului?

— Întreab-o chiar pe Mrs. Forbes. Constat că mă tratezi drept mincinos.

— Greșala este a ta. M'ai minții doar și altă dată, Mr. Armstrong! Nu mi-ai afirmat că ai compus „Regina Parisului" numai în câteva ore? Și n'ai persistat în această declarație, până ce n'am descoperit adevărul?

O ușoară roșeață colora obrajii lui Armstrong.

— Tii cu tot dinadinsul să-ți repet o explicație umilitoare? Am spus o prostie mai mult din orgoliu și lăudăroșenie.

Delmar îl privi cu un aer impăciuitor.

— Nici prin gând nu-mi trece să te umilesc.

Poate că egli dispus să-mi dai o explicaţie cu glasul tău.

Delmar îşi mângâia mustaţa, părând că se gândeşte la o nouă întrebare.

— Îmi face impresia că vrei să acoperi pe cineva, Mr. Armstrong.

— Este o simplă ipoteză; eu n'am făcut nimic pentru a lăsa această impresie.

— Dar este exactă sau nu?

— Este pur şi simplu ridiculă. Pe cine aş proteja?

— Tocmai asta aş vrea să ştiu. Vom reveni la această întrebare mai târziu. Mulţumesc.

Armstrong ridică din umeri şi îşi reluă locul de mai înainte.

— Mrs. Forbes, vă rog.

Joyce Forbes tresări ca şi cum s'ar fi trezit dintr'un vis urât. Aproape clătinându-se, ajunse la birou şi după ce îşi luă loc îşi îndreptă privirea spre locotenent.

— Iertaţi-mă dacă sunt pisălog, doamnă.

Lui Delmar îi venea greu să-şi formuleze întrebările

— Ştiţi cine l-a ucis pe soţul d-voastră?

Joyce ezită. Părea mai palidă ca oricând. Mâna i se crispă pe fotoliu.

— Nu, n'am nici cea mai vagă idee.

Fără să insiste, Delmar reluă:

— Aţi fost tot timpul cu Mr. Armstrong, de când l'aţi văzut pentru ultima oară pe soţul d-voastră şi până l'aţi găsit mort în birou?

— Da, tot timpul.

— Sunteţi sigură că Mr. Armstrong n'a părăsit salonul?

— Absolut sigură.

— Dar fiind la pian, nu puteaţi să-l vedeţi. Cum de sunteţi atât de categorică?

— Pentrucă era în spatele meu şi cânta. Chiar dacă ar fi făcut o singură mişcare aş fi auzit-o, căci s'ar fi produs o schimbare a vocii...

— Doamnă, pe la începutul serii, aţi surprins o parte din conversaţia pe care am avut-o cu Mr. Armstrong. In urma acestui fapt, aţi leşinat.

Cu un suspin convulsiv, Joyce îşi crispă mâinile pe faţă, cu privirea îndreptată spre Armstrong.

— Oh! este groaznic.. groaznic! geme ea. Deleme o privi cu milă.

— Mulţumesc, Mrs. Forbes. Pentru moment, ajunge.

Ea părăsi fotoliul şi Armstrong se repezi s'o ajute.

— Mr. Hurd, eşti bun să iei loc.

Hurd înaintă şi se lăsă să cadă în fotoliu. Figura lui luase un aspect bolnăvicios. Dădust îl privi cu reproş.

— Pentru ce naiba ai fabricat alibiul dela New-Haven?

Hurd respiră cu greutate.

— Haide, haide, am terminat cu subterfugiile. Admiţi, nu-i aşa, că era un alibiu fraudulos?

— Din moment ce ştiţi, nu mai este nevoie să spuneţi.

— Dar pentru ce l-ai fabricat?

— Pentrucă... — omul se sufocă — pentrucă nu voiam să fiu acuzat de crimă.

— Probabil ai aveai interesante motive să crezi că se vor găsi elemente puternice să fii acuzat de crimă. Sunt la curent cu totul, dar nu vom aborda acest subiect. Dar pentru ce crezusei că Forbes va fi asasinat tocmai în ziua aceia?

Hurd își agită mâinile înnervat.

— Știam că Jim Tracy evadase în ajun.

— Și mai știai că îl ura pe Forbes de moarte. Dar cum se face că ai aflat atât de repede de evadarea lui Tracy? Din câte știu, la New-York nu prea se discuta această afacere.

Hurd tăcu și înghiți în sec.

— Chiar eu am organizat această evadare.

— Ah! ah!... ma dar d-ta l-ai angajat pe Thaves Mannix și l-ai trimis în Maine, ca să realizeze planul ce ai conceput și, bine înțeles, toate acestea în speranța că Tracy îl va ucide pe Forbes.

— Nu... nu, zise Hurd cu o voce răgușită. Altcineva mi-a sugerat ideia evadării.

O tăcere adâncă domni în odaie după această declarație. Peter Mott își ridică fruntea. Jim și Anne se priviră cu mirare. Delmar se uita spre auditorii săi și chipul i se lumină. Detectivul era sigur că Hurd spusese adevărul.

— După ce ți-ai creiat un alibi la New-Haven, roiul locomentul, te-ai înapoiat la New-York și te-ai furișat pe scara de serviciu în apartamentul lui Forbes. Acesta din urmă ți-a oferit un păhărel de Madera, nu-i așa?

Hurd tremura din tot corpul.

— Oh! nu! nu!.. Era demult mort.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur. L-am văzut şi am fugit.

Îşi alegea cu greu cuvintele.

— Numiţi aceasta, dacă vreţi, mustrare de conştiinţă. Îmbătrânit.. mă înţelegeţi, eu.. eu..,

— Înţeleg. Gândul uneori este mama acţiunei, şi d-ta te-ai gândit să-l ucizi pe Forbes. Nu l-ai ucis şi totuşi braţul lui întins era îndreptat spre d-ta.

— Nu! Nu!

Vocea lui Hurd se frânse într'un geamăt surd.

— Nu-i adevărat!

— Atunci, întrebă încet Delmar, dece ai schimbat poziţia mânei lui Forbes?

Ochii lui Hurd deveniră sticloşi. O tăcere grozavă se lăsă asupra întregei asistenţe.

— Nu.. nu ştiu, murmură Hurd înecându-se. Nu pot să-mi explic.

Delmar surâse grav.

— Nici nu este necesar să-mi explici. Mr. Hurd. Eu ştiu.

CAP. XXX

ÎNDRĂZNEŢUL

— Mr. Mott, dacă nu te superi, zise Delmar liniştit.

Avocatul, care îşi regăsise siguranţa, luă loc în fotoliu aruncând spre detectiv o privire de sfidare.

— Mai nutriţi declaraţia stupidă pe care mi-aţi făcut-o zilele trecute, tot în acest birou?

— Ei bine, nu, domnule Mott. După cum spuneţi, era o istorioară stupidă. De altfel nu am comis aceeaşi greşeală cu bietul Hurd. El a exagerat ca să-şi creieze alibiul. Al meu s'a stabilit dela sine şi în chip fatal.

— Unde aţi fost în momentul crimei?

— Acasă, la mine.

— Atunci pentru ce aţi simţit nevoia să-ţi creiezi un alibiu?

— Experienţa mea de avocat mi-a demonstrat că un inocent are mai curând nevoie de un alibiu decât un vinovat.

— Să fie acesta singurul motiv?

— Nu prea. Deşi inocent, am resimţit o oarecare senzaţie de culpabilitate.

— Da, mi-aţi pomenit în treacăt despre aşa zisa „crimă mintală". Cred că aceştia sunt termenii d-tale. Dar asemenea crime nu se comit fără de motiv.

— Am mai explicat că am vrut să-mi satisfac o simplă curiozitate morbidă, atunci când am îndreptat revolverul asupra capului d-tale.

— Este adevărat şi am acceptat această explicaţie. Dar nu mi-aţi explicat altceva: de unde ştiaţi că Forbes a fost atins la tâmplă.

— Şi asta v'am explicat. Examenarea mea era atât de simplă că a trecut neobservată. Dacă aş fi tras eu, sunt sigur că-l aş fi nimerit la tâmplă.

— Foarte bine. Şi coincidenţa a făcut ca Forbes să fie atins tocmai în tâmplă.

Peter Mott păru obosit. Privirea pătrunzătoare fixată asupra lui îl stânjenea.

— Mai este ceva ce aș dori să lămuresc, Mr. Mott. Azi după amiază mi-ai vorbit despre un episod survenit la Danesdale. Cu acest prilej ai făcut aluzie la un dosar indrăznet și la un altul timid care...

— Să vorbim pe șleau, îl întrerupse avocatul. Era chestiunea despre maniera în care eu și Hurd Lean am ucis accidental pe Richard Bellwood. Am explicat că...

Această neașteptată declarație creă un tumult printre auditori și avocatul trebui să se oprească. Jim Tracy sărise în picioare și-i părea cași cum ar fi fost lovit de trăsnet. Mrs. Holly părea că-și pierduse respirația, iar Joyce Forbes lăsă să-i scape un geamăt de durere.

— Am explicat, continuă Mott, că Hurd avea un motiv personal pentru a-l ucide pe Bellwood. Și socot că și el va admite. Nu-i așa, Hurd? Spune!

Hurd scoase un strigăt de groază și începu să tremure din tot corpul. Deschise gura, dar nu fu în stare să spună nimic.

— Ai văzut? zise Peter Mott, după răspunsul. Repet ce v'am mai spus: Hurd n'ar fi lovit așa de prompt, dacă n'ar fi avut un motiv ulterior. Poate că nici n'ar fi lovit. In acest caz o sălvar-gă un omuleț.

Respirația lui Hurd deveni șuierătoare.

— Este adevărat? îl întrebă Delmar încetișor.

— Da, este adevărat, răspunse el cu o voce

slabă. Bellwood a încercat să mă șantajeze. Știa că nu am conturile în regulă. Mott poate că are dreptate; nu l-aș fi lovit dacă...

El se sufocă și nu mai putu continua.

— Înțeleg, făcu Delmar. Mr. Mott nu s'a înșelat. Prin urmare, te simțeai oarecum vinovat și de aceia n'ai vrut să te adresezi poliției...

Apoi, întorcându-se spre avocat, Delmar adăugă:

— Ce ai de spus despre propriile d-tale intenții criminale? Doar și d-ta te-ai repezit asupra lui Bellwood.

— Ce vrei să spui? protestă avocatul.

— Te-ai fi repezit așa de repede în ajutorul d-nei Forbes, dacă n'ai fi avut o pică personală împotriva agresorului ei? Și apoi, i-ai fi ajutat pe Mrs. Hurd să ascundă cadavrul pentru a înlătura complet atacurile?

Mott își umezi buzele și înghiți cu greu.

— Nu cumva aveai pică pe Mr. Bellwood pentru că-ți urmărea soția cu avansurile sale?

Mott se răsuci nervos în fotoliu, în timp ce printre asistenți se produse o mișcare de emoție. Delmar așteptă să se facă liniște.

— N'ai săvârșit care, reluă el, o crimă premeditată atunci când l-ai atacat pe Richard Bellwood?

— Cum de ai aflat?.. murmură avocatul. Ah! înțeleg. Te referi la raportul detectivului pe care l-a angajat Mr. Forbes.

Polițistul îi aruncă o privire amuzată.

— Nicidecum. Este o simplă ipoteză bazată pe mici detalii pe care am reușit să le grupez. D-ta mi-ai confirmat-o. Înțeleg deci voiai să-l omori

pe Forbes. Îşi băgase în cap să lămurească afacerea Bellwood şi i-a fost teamă să nu alunece pe [illegible] şi ai fi ţinut orice cu să scapi.

Avocatul se înfioră sub privirea pătrunzătoare a detectivului.

— Am terminat, domnule avocat. Mrs. Tracy, vă rog.

Cu un mers greoi, Holt îşi ocupă locul printre auditorii simţiţi. Tânăra se apropiă cu vioiciune de birou.

— *Mrs. Tracy*, zise Delmar studiind înfăţişarea graţioasă a tinerei femei, mai ţin că ai fost în apartamentul soţilor Forbes în momentul crimei?

— Da, eram aci de cu dimineaţă.

— Ce făceai aci?

— Voiam să împiedec pe Jimmy să comită o prostie.

— Şi unde te aflai, exact, între orele patru şi cinci după amiază?

— L-am căutat pe Jimmy din odaie în odaie.

— *Mai precis*. Unde te aflai pe la ora cinci?

— În dosul uşilor din salon, răspunse tânăra femeie după o clipă de ezitare.

Delmar tresări.

— Şi ce făceai acolo?

— Tocmai intrasem în salon, când a fost introdus *Mr. Armstrong*. M'am ascuns repede aici nu doream să fiu văzută.

— Şi cât timp ai rămas acolo?

— Până în clipa când *Mr. Armstrong* şi *Mrs. Forbes* au trecut în bibliotecă. Am auzit exclamaţiile lor când l-au găsit pe Mr. Forbes mort

şi am fugit repede afară din salon.

— Ce-ai văzut în timpul cât ai stat ascunsă în dosul sofalei?

— Nu prea mare lucru. L'am auzit pe Mr. Armstrong complimentând-o pe Mrs. Forbes pentru un trandafir galben pe care-l purta la sân.

— Şi apoi?

— Au vorbit câteva clipe. Spuneau ceva despre cântece mecanice. Apoi, au ieşit afară, împreună cu Mr. Forbes. Dânsul n'a rămas prea mult şi s'a înapoiat în bibliotecă. D-na Forbes şi Armstrong s'au apropiat de pian şi au început să cânte.

— Da? — Vocea lui Dekker tremura puţin. — Adică Mrs. Forbes a cântat la pian iar Mr. Armstrong a acompaniat-o din gură. De câte ori, în acest interval, ai privit pe deasupra sofalei?

— Numai de două ori.

— Şi ce-ai văzut?

Tânăra femeie privi intimidată pe Jagoe.

— Nimic important. In amândouă ocaziile erau la pian. Mr. Armstrong se găsea în picioare în spatele d-nei Forbes. Prima dată am remarcat trandafirul galben în pieptul d-nei Forbes.

— Dar a doua oară?

— Mă întreb dacă am dreptul s'o spun.

— Trebuie să spui totul.

— Oh! nu cred ca adevărul să facă rău cuiva. Pieptul mi s'a părut totuşi ciudat. M'am uitat din întâmplare spre uşă şi am văzut ceva...

— Un moment, vă rog.

Clyde Armstrong sărise în picioare, aruncând

o privire lungă spre Delmar.

— Adică pătrunderile unui martor pian pentru demn de crezare. Fiind o persoană suspectă de unde știi că va spune adevărul?

— Nu știu, admise Delmar, totuși vreau s'o ascult. Continuă, te rog, Mrs. Tracy... Ce-ai văzut? Ai spus că d-na Forbes și Mrs. Armstrong erau în pian și că te-ai uitat spre ușa bibliotecii?

— Am văzut trandafirul galben pe jos, lângă ușa bibliotecii.

In tăcerea apăsătoare ce se lăsă se auzi doar suspinul d-nei Forbes. Armstrong se agitase pe scaun.

— Cum îți închipui că a ajuns trandafirul acolo? Doar fiind cu toții Mrs. Forbes și nici Mr. Armstrong nu s'au mișcat de lângă pian, nu-i așa?

— Nu știu. Sunt totuși sigură că l-aș fi simțit dacă s'ar fi mișcat.

— N'a fost nici o întrerupere în tot timpul cât ai cântat?

— Nu, nici una.

Delmar aruncă o privire cercetătoare de jur-împrejur. Apoi, zise:

— Mulțumesc Mrs. Tracy. Am terminat.

— Nu vrei să verifici exactitatea acestor declarații? întrebă Armstrong cu emfază.

— Nu este necesar, răspunse Delmar, făcând semn tinerei femei să se întoarcă la locul ei. Aproape am terminat. Răspunsurile ce mi s'au dat mi-au lămurit complet. Cunosc de mult identitatea criminalului.

Câteva exclamații înăbușite răspunseră la această declarație.

— Ceeace este curios, remarcă Delmar, este că fiecare dintre d-voastră a încercat să protejeze pe cineva. Este preferabil acum, să dăm cărțile pe față.

El se opri, cu privirea fixată asupra unei figuri contractate.

— Mr. Armstrong, vrei să începi prin a ne spune numele persoanei pe care ai vrut s'o protejezi?

Armstrong ridică capul privindu-l pe Delmar cu o privire înspăimântată. Apoi un zâmbet ironic flutură pe buzele lui.

— Mr. Armstrong este pe punctul de a vorbi, zâmbi inspectorul. El își dă perfect seama că este inutil să mai persiste în atitudinea sa și deci ne va spune numele persoanei pe care a vrut s'o protejeze. Dacă ne va spune adevărul vom afla cine l-a ucis pe Forbes.

CAP. XXXI

TĂCEREA

Tăcerea era completă. Toate privirile se îndreptară asupra lui Clyde Armstrong.

Joyce Forbes era nemișcată ca o statuie și părea și mai palidă sub reflexul pământului ei roșcat: Mott își storce mâinile iar Hard părea că are să moară.

— Vrei să iei loc în fotoliu, Mr. Armstrong, zise inspectorul. Nu vei face destăinuiri importante și auditorul ține să te vadă.

De îndată ce Armstrong dădu casa încuiată, Delmar adăugă:

— Nu ne ține prea mult timp cu fărăl încordați. Se face târziu.

Celde își mușcă buzele uneori, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Ne pui răbdarea la o grea încercare, reluă Delmar. Fie. Dar până în acest minut ne vei spune numele pe care-l cunoști, îl vom scoate cu încetul.

Detectivul se plimbă liniștit prin bibliotecă, apoi se opri în fața peretelui din fund și deschise ușița.

— O ușă groasă, o broască solidă, remarcă el cu o voce tare ca să fie auzit de toți. Acela care va fi închis aici va muri cu siguranță din lipsă de aer.

Cu un zâmbet, el se întoarse spre grupul de lângă birou.

— Văd, zise el pe un ton batjocoritor, că te gândești mereu, Mr. Armstrong. Ți-o fi cumva teamă să verifici?

— Teamă?..

Armstrong ridică capul și privi sfidător.

— Pentru ce mi-ar fi teamă? Nu văd ce ridicol ești?

— Atunci, pentru ce nu verifici?

— Pentrucă știu de mai înainte că vei interpreta greșit cuvintele mele.

— Dar aceasta, știi că Mrs. Tracy se afla ascunsă în dosul seifului?

— Nu, și nici n-o cred.

— Dar atunci, de unde știe de trandafirul galben?

— Nu cred să-l fi văzut.

— Dar d-ta ai văzut trandafirul acela pe jos?

— Nu.

— Pentru ce crezi că ne-a trimis Anne Tracy?

— Inteligența ta superioară va descoperi...

Delmar acceptă lovitura cu zâmbetul pe buze.

— Ei bine, mai gândește-te încă, Mr. Armstrong. Între timp voi căuta să clarific una sau două chestiuni. Mrs. Forbes, zise detectivul adresându-se acesteia din urmă, nu-i așa că d-ta i-ai cerut lui Hurd să-l ajute pe Jim Tracy să evadeze?

— Da, zise ea tremurând.

— Pentru ce ați făcut aceasta?

— Pentrucă... pentrucă eram convinsă că Jim Tracy a fost condamnat pe nedrept.

— Ați cunoscut amănuntele morții lui Bellwood și ale arestării lui Tracy?

— Nu, dar bănuiam. Am încercat să-l descos pe soțul meu, dar el a refuzat totdeauna să-mi răspundă. In cele din urmă l-am consultat pe Mr. Hurd și el a fost de părere că Jim Tracy trebuie ajutat să evadeze. Aceasta s'a comis o nedreptate. Am acceptat să suport toate cheltuielile și să-l ajut să plece undeva departe.

Delmar schimbă brusc subiectul și se întoarse spre Truesman Hurd.

— Mr. Hurd vrei să ne spui pentru ce ai schimbat poziția mâinii cadavrului?

Cel interpelat își strânse buzele subțiri.

— Mr. Mott relua Delmar, întorcându-se spre avocat, pentru ce ai luat recuzita, noaptea trecută?

Peter Mott protestă.

— N-am admis nici odată că le-aș fi luat.

— Nu, dar refuzul d-tale de a admite este concludent. Acum, Mrs. Holly...

Delmar se întoarse spre femeia de serviciu.

— Te-ai temut ca nu cumva fiica d-tale să-l fi ucis pe Mr. Forbes, nu-i așa?

Femeia tremură și-și plecă capul. Anne Tracy se apropie de ea și-i cuprinse gâtul cu tandrețe. Detectivul reveni atunci spre Armstrong.

— Acum vrei să ne spui numele? întrebă el încet.

Armstrong îl privi cu disperare, dar tăcu.

— Foarte bine atunci îl voiu spune eu. Numele persoanei pe care ai vrut s-o protejezi este...

El se opri o clipă ca și cum ar fi voit să-i dea ocazia scriitorului să vorbească. O tăcere adâncă, teribilă, plană asupra micei asistențe.

CAP. XXXII

ASASINUL DEMASCAT

Istâlnit Armstrong făcu semn că vrea să vorbească. Toți se apropiară de el în așteptarea cuvintelor sale.

— Da, zise el, vă voi numi persoana pe care am vrut s-o protejez.

Răsăi batiscorlier.

— O cunoşteţi de atîta ca fosti. Numai că aici un rost să mai fac. Numele...

Ei se opri şi aruncă spre Joyce o privire plină de dorinţi neîmplinite şi de resemnare fatalistă.

— Persoana aceia ţinti cu Da. pe care am vrut să mă protejez.

Se produse o mişcare de surprindere printre cei de faţă, apoi se făcu o linişte mormîntală.

— Mulţumesc, Armstrong, zise Dolmar cu un amestec de dispreţ şi de aprobare în voce. Să Sperăm că orice ştii să joci şi îl cînt, vei şti pe la a acţiona ca un gentleman.

Cu un surîs cinic, Armstrong făcu un salut ca semnificativ.

— Lasă frumoasele discursuri, Dolmar, nu prea ţin la ele. Puţin îmi pasă ce o să se întîmple cu mine. Am văzut mai adineauri ceva în ochii Joycei Fortier şi mi-a fost deajuns. Dispreţul ei contează mai mult decît urîţiile nobile ale Sing-Sing şi cele ce vor urma.

Joyce se ridică în picioare şi-l privi cu un amestec de milă şi de dispreţ totodată. Faţa ei era roşie ca ceara. Îşi întinse un bolnav şi părăsi camera.

— Sînt fericit că mă urăşte, murmură Armstrong; îi va fi uşor să mă uite.

— Cînd ai văzut că laţul se strînge în jurul tău ai vrut să comiţi un act de legitimă. Prin înrolarea asta, ai vrut să îşi împărţi cu locul pe ca voiai să protejezi.

— În orice caz, am pierdut partida... murmură Armstrong.

Delmar îl contemplă o clipă în tăcere.

— Şi totuşi ai vrut s-o arestezi pe Joyce Forbes şi să pui mâna pe averea ei, nu-i aşa? zise el.

— Da, afirmă Armstrong. Dar deşi totul era foarte ingenios combinat, totuşi am pierdut partida.

— Ai avut o idee formidabilă, zise poliţistul. Să ucizi un om şi să te serveşti chiar de soţia sa pentru a stabili un alibiu. Era într-adevăr o genială lovitură bazată exclusiv pe compoziţia „Regina Parterului".

Asistenţii primiră cu uimire aceste declaraţii.

— Planul, continuă Delmar, era să comiţi crima la adăpostul cântecului pe care l-ai compus. Forbes trebuie să fie asasinat în timp ce d-ta cântai în spatele Joycei care te acompania. Ea nu trebuia să renunţe însă-ţi nici măcar o clipă. În felul acesta, îţi creiai un alibiu irefutabil. La prima vedere, toate acestea par imposibile, dar „Regina Parterului" îţi înlătura şi această dificultate.

Se auzi un murmur de groază în rândurile celor asistente.

— Şi planul tău avea cu atât mai multi sorţi de reuşită, cu cât el coincidea cu evadarea lui Jim Tracy, asupra căruia bine înţeles că trebuia să cadă toate bănuielile. Dar să revenim la cântecul d-tale. Ce ai de spus în această privinţă?

Armstrong se mișcă puțin, pe privirea sa străluci de mândrie.

— Aș spune că am avut o ideie de geniu, declară permițând să vorbesc astfel de mine. Am început elogiind cu multă îngrijire. Fiecare pas pe care trebuia să-l fac în spatele lui Joyce Forbes pentru a mă îndepărta de pian trebuia să fie acoperit de cadența și de volumul muzicii care corespundea cu fiecare din mișcările mele. Totul era pus la punct cu cea mai mare minuțiozitate. La momentul oportun nu aveam decât să întredeschid ușa bibliotecii și să-mi descarc revolverul prevăzut cu surdină. Totul nu putea să dureze decât câteva clipe.

— Toate acestea trebuie să-ți fi cerut un studiu foarte aprofundat, remarcă Delmar.

— Bine înțeles, adăugă Armstrong, antrenat de această faptă sa. Am cercetat de mii de ori. De mii de ori, am repetat scena închizând la mine acasă, fredonând arie din „Regina Furtunii".

— Și când ai ajuns la perfecție, ți-ai pus și planul în aplicare.

— Cunoști rezultatul. Joyce n'a bănuit nici o clipă că am părăsit salonul. Ea a simțit că se petrece ceva anormal, dar senzația aceasta nu s'a stârnit decât pe la sfârșitul cântecului. Mai mulți factori m'au ajutat să reușesc, pe care destul îi și calculasem. În primul rând compoziția mea muzicală era foarte complicată și cerea o atenție absolută. Joyce nu are o ureche muzicală și trebuia să urmărească atent partitura. Însfârșit, eu o cunoșteam pe dinafară pe când pentru ea era

... absolut nou.

... lui Armstrong strălucea de satisfacție ... în timp ce privea adâncimile paharului său.

— Dar n'ai rezolvat cel mai important dintre ... doctori, observă Dekner. L'am descoperit ... complet teoria, când ai căutat să mă atragi ... ascuns, unde m'ai fi închis, ca să nu ascult ... Vocea d-tale venea de departe, dar erai în ... Pe cât timp erai ocupat, Mr. Armstrong? îl întrebă Dekner pe neașteptate.

— Am fost un talent pe care l posedă de mulți ... n'am exersat special pentru această ...

— Ce s'a întâmplat cu trandafirul galben?

Anne Tracy a spus adevărul. Trandafirul ... de pe uniforma lui Joyce pe când se ... la pian. Eu l-am ridicat nasturii și petala ... în timp ce mă apropiam de ușa biroului ... ca să trag ... lui Forbes. L-am ... mână. În urmă, l-am ridicat de jos și ... înapoiat Joycei.

— Dar aceasta nu este totul. După descoperirea ... și după ce ai încredințat-o pe Joyce Forbes ... mai adăugat o retușare operei tale.

— Da. Lovitura cu pistolul de Madera. E o capodoperă, nu-i așa? În orice caz i-am ... lui Hurd un mare serviciu când l-am scăpat ... Forbes.

Inspectorul îl fixa pe Hurd cu o privire întrebătoare.

— Pentru ce ți-ai pregătit un alibi? îl întrebă el.

Omul plecă capul și răspunse cu o voce înfundată.

— Credeam să vola nevoie dacă i se va întâmpla ceva lui Forbes.

— Te gândeai că dacă Jim Tracy care a evadat mai ra urăle, vei face la acest pas?

— Poate. Dar când m'am înapoiat din New-Haven, Mr. Forbes era de-acum mort.

— Pentru ce te-ai înapoiat?

— Voiam să mă conving dacă s'a întâmplat ceva...

— Și braful infirm al mortului, care parcă te acuza, tu-ți dădea pace, nu-i așa?

Hard făcu un semn afirmativ cu capul.

— O conștiință turbure ne face adesea să ne comportăm ca niște lași, adăugă Iacotenentul. Aceasta a fost și cazul lui Mott.

Peter Mott își plecă capul pleșuv foarte stingherit.

— Ți-ai înșușit cecurile lui Anne Tracy, de teamă ce în urma cercetărilor întreprinse de poliție să nu se atragă atenția asupra afacerii Bellwood, nu-i așa?

Avocatul se încruntă, dar nu protestă.

— Bine. Am terminat.

Intr'o liniște sorentântă, Delmar se apropie de ușă și chemă un agent.

Clyde Armstrong își întinse un dictat, aurcă când întinse mâinile să i se pună cătușele.

— Chestie de noroc, zise el. Am jucat... am pierdut. În orice caz, merita să încerc. Miss era frumoasă... O femeie încântătoare... câteva milioane...

CAP. XXXIII

MINCIUNA FATALA

— Nu este curios, Babe, remarcă locotenentul Dalmar, că Armstrong s-a trădat tocmai printr-o minciună?

Babe Mallers, înfundat în fotoliul său din sala biroului lui Dalmar, îl aprobă cu un aer adormit.

— Dovedeşte că faci clasă la cinema! zău!

— Da, când mi-a spus că l-a cunoscut mamei [illegible] mi-a fost imposibil să-l cred. Fără această minciună stupidă, atenţia mea nu s-ar fi fixat niciodată asupra compoziţiei sale, care s-a dovedit în urmă a fi punctul de plecare al întregii afaceri. Putusem spune că Madera s-a înşelat mult timp. Țin să-ţi mulţumesc, Babe, pentru frumoasa ta sugestie.

Babe se lăudă ca o fată mare.

— Incercarea cu mamă neagră a fost o adevărată lovitură de teatru. Dar sincer cred că a provocat mărturisirea lui Armstrong. In ultima clipă, el şi-a dat seama că Joyce Forbes îi cunoaşte secretul şi că a pierdut partida.

Ochii albaştri ai lui Dalmar păreau visători. Fără să-şi dea seama, el apucă o coală de hârtie şi începu să deseneze distrat.

— Şi ar fi câştigat partida fără minciuna aceea stupidă. Acum, după cele întâmplate, cred că e timpul să ne ocupăm [illegible] procesul lui Ben Tracy...

Bobe Mallets işi fixă privirea în flacăr.

— Anne Tracy are cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vre-odată, murmură el.

Tot continuând să schițeze cu un aer preocupat, Drărer îi aruncă o privire ironică până de repeș.

— Drăskof, Bobe. Nu este vorba acum de ochii ei, el...

El se întrerupse și plecă privirea asupra schiței pe care o crâmpise fără să-și dea seama.

Era un lirat intins, înțepenit de moarte, și cămei degete pareau undeva, în depărtare...

— SFÂRȘIT —

Editura DANUBIU

deține monopolul marilor succese. Până în prezent, a lansat tot ce s'a scris mai bun în domeniul polițist și al romanului de aventuri. Nepreocupându-se nici un sacrificiu, editura noastră lansează o nouă colecție, prezentată în condițiuni tipografice optime, cu coperta în patru culori, în format mare, la un preț accesibil tuturor buzunarelor.

PRIMUL NUMĂR din această colecție, va apare în primele zile ale lunei Aprilie.

Cărțile Editurei DANUBIU sunt difuzate în provincie de

Centrala Presei

Buc., Str. Brezoianu 8 Telefon 4.09.81